A.E. van VOGT

întâlnire cosmică

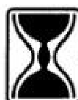

vp

A.E. van VOGT

ÎNTÂLNIRE COSMICĂ

TRADUCERE DE ION ARAMĂ

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI
1999

Lydiei, frumoasa mea soție

1.

OBIECTUL care cădea începu să intre în timpul Pământului şi în spaţiul terestru.

Timpul: anul de la Hristos 1704.

Locul: cerul de deasupra Caraibelor, într-o după-amiază fierbinte şi umedă.

Pe apa de dedesubt plutea o corabie; în pânzele ei se reflecta soarele orbitor. Mai întâi vasul păru un punct mic, unduind pe o imensitate întunecată de apă. Dacă se mişca, dacă velele umflate de vânt îl duceau într-adevăr înainte, acest fapt nu s-ar fi putut vedea în timpul scurt în care obiectul străbătu distanţa dintre limita exterioară a atmosferei către valuri.

Cu atâtea reflectări ale soarelui fulgerând pretutindeni, ceaţa din partea de jos a acestei atmosfere, nu ajunsese la punctul de condensare nicăieri în lungul traiectoriei. Dar cei de pe corabie văzuseră pe sub vela mare, spre copastie, umbra obiectului şuierător venind din spaţiu. Şedeau culcaţi sau în capul oaselor, sufocându-se şi chinuindu-se în acel amestec greu de căldură şi umezeală. De fapt, nava spaţială în cădere fusese văzută numai de piratul marinar Figarty, un individ mic şi ager, cu faţă de şobolan şi, asemeni multor şobolani, nu prea deştept.

Un răstimp de vreo şapte secunde, Figarty privi ca împietrit lucrul care cădea. La capătul acestor şapte secunde, o întreagă serie de stimuli începură să alerge prin creierul său mic şi vicios. Reacţia inversă rapidă între miezul creierului şi scoarţa cerebrală, în mod normal folositoare chiar pentru o minte îngustă, în această împrejurare cuprindea tot mai puţine simboluri. Aşa că gândirea încetă repede. Îi luă locul ceaţa fără formă din

creierul mic.

Simultan, centrii motori răspunseră cu ceea ce, când orice altceva dă greş, e mult-încercatul „las-o baltă şi începe să urli”.

În aparenţă, apoi, acţiunea vizibilă fu aceasta: el se desprinse de balustrada pupa şi porni în fugă înainte. Dacă ar fi fost într-o condiţie mentală mai puţin săracă, până şi el şi-ar fi dat seama de nebunia acestui lucru.

Puntea corăbiei piraţilor nu era într-o stare prea bună. Sub bătaia soarelui şi a ploii, milioanele de fibre capilare ce alcătuiau scândurile îşi pierduseră trăinicia. Chiar pe un vânt blând, valurile oceanului spălau puntea; iar căldura tropicală din timpul zilei făcea restul. Aceste două elemente puternice îşi săvârşeau lucrarea pătimaşă asupra lemnului care ar fi trebuit vopsit mai des. Dar — aşa cum căpitanul Fletcher observase nu o dată cu vocea lui rece — „Cine poate sili un echipaj de piraţi să facă toată munca ce trebuie făcută pe o navă?” Ca urmare, scândurile erau deformate şi chiar arcuite pe alocuri. Fiecare nod din acest lemn şi fiecare celulă scobită şi moartă ofereau trecătorilor un semnal serios: umblă cu grijă, mai ales dacă eşti desculţ. Aici sunt ţepi ucigaşe pentru neprevăzători şi, pe deasupra, câte un ciot rupt pentru omul grăbit; iar pentru nerăbdătorul adevărat, chiar dacă e încălţat, o aşchie distrugătoare chiar şi pentru aceste frumoase botine.

În goana sa nebună spre prova, Figarty avu noroc. Nimic rupt. Nimic sfâşiat. Se lovi simplu şi feroce la degetul de la picior. Durerea era absolut groaznică dar, aşa cum aflase îndată, trebuia să meargă mai departe.

Totuşi, în timpul acestor minute decisive el dădu un spectacol aproape miraculos, dansând pe piciorul stâng în vreme ce-l înhăţase pe cel drept, întâi cu o mână, apoi cu cealaltă. Pe când făcea asta, răcnea înjurături grosolane şi în acelaşi timp arăta (cu o mână şi apoi cu cealaltă) către

lucrul care cădea din cer, şi striga celorlalţi să vină să-l vadă.

Urletul nebun tulbură înaintarea paşnică a corabiei. Zarva ajunse până-n colţurile cele mai depărtate. Primii care veniră fură câţiva uluiţi membri din echipaj. Priveau la Figarty, care blestema şi ţopăia. Ofiţerul secund Shradd ocoli catargul cel mare şi se opri. Ochii săi mereu înguşti şi întunecoşi se măriră o clipă văzând piruetele lui Figarty şi la auzul cuvintelor lui ţipate, de neînţeles. Ca şi ceilalţi, el nu băgă în seamă imediat că braţul întins al micului şobolan încerca să arate într-o direcţie anume. În timpul acestor momente vitale, obiectul strălucitor căzu tot mai jos şi mai jos, se mări, luă o formă distinct ovală şi apoi plonjă în ocean chiar la marginea orizontului. La această distanţă era foarte greu să-l vezi. Şi, pe când se cufunda rapid în valuri, deveni pe dată nevăzut.

După aceea, aproape în clipa în care subţiraticul căpitan al corăbiei pătrunse în scenă, ochii secundului se îngustară ca nişte crestături. Cu o înjurătură, el se repezi înainte şi-l înşfacă pe Figarty.

—Ce-ai văzut? Ce tot spui, tâmpitule?

În clipa în care se simţi înhăţat, Figarty încetă să se mai vaite şi să se bâţâie. Aşa încât cuvintele secundului răsunară clar şi puternic în aerul fierbinte şi umed al după-amiezii. Ele surprinseră grupul mare de oameni care se adunase între timp; şi trebuie că avuseseră un înţeles greşit. Un fior de nelinişte îl străbătu pe fiecare. Se suciră. Se învârtiră. Arătau speriaţi. Era îngrijorarea ce poate cuprinde uşor un echipaj de piraţi, în care fiecare om ştie ce soartă îl aşteaptă dacă va fi prins vreodată.

Căpitanul Fletcher îşi cercetă oamenii cu o privire iute şi cunoscătoare. Pe fiecare faţă, sub barbă sau sub claia de păr, se vedea o reacţie: pe unele îmbujorarea furiei, pe

altele o paloare, iar altele păreau să se fi umflat sau storcoşit într-o strâmbătură. Fletcher ştia că trebuie să treacă un timp pentru ca o emoţie atât de cumplită să se potolească.

Tocmai când se gândea la aceasta, o fiară de om, cunoscut doar ca Evans Cap Mare, îi dădu lui Figarty un şut. Cuvintele pe care le rosti în limbajul lepădăturilor din Londra, pe când lovea cu piciorul, echivalau cu „Te-nvăţ eu să mai umbli cu iordane”.

Ceea ce descoperi Cap Mare în acel moment, dacă nu cumva ştia deja şi uitase, era că nu-i uşor să încolţeşti un şobolan sau, dacă l-ai încolţit, să ai de-a face cu el. Figarty făcu o mişcare rapidă de eschivă. Lovitura îl atinse în partea largă a pantalonilor, şi numai pe piciorul drept. Nicio durere. Dar pantalonii zburară vreo trei stânjeni, şi Figarty împreună cu ei, ţipând la fiecare milimetru al drumului.

Omuleţul vânos ateriză ca un animal, zgâriind şi ţipând. Chiar înainte să atingă puntea, picioarele lui erau arcuite iar trupul îndoit şi încordat. Când căzu, o şi porni. Un alt om, căruia vasele de sânge i se umflaseră pe frunte ca nişte sfori purpurii, făcu o mişcare să-l apuce. În zadar... Figarty fugise deja ca glonţul, răsucindu-se şi ţipând.

Alţii încercară să-l prindă sau să-l înghiontească; şi era o întrebare cumplită, de nerezolvat, ce se putea întâmpla cu atât de mulţi oameni porniţi deodată împotriva unuia singur. Numai că în clipa aceea se auzi o voce de bariton spunând ceva. Era vocea căpitanului.

Dacă dăm crezare surselor istorice despre piraţii acelor vremuri, căpitanul Nathan Fletcher era un gentleman care ajunsese rău. Avea o viziune aparte despre cauză şi destin. Fiind un bărbat cu desăvârşire înstrăinat, uneori îngăduia oamenilor lui să ucidă un membru al echipajului care-i supăra, alteori nu.

În clipa de faţă, avea un motiv strict practic să intervină. Era încurcat. Ceva se întâmplase; şi pentru că nava piraţilor, fără ştirea echipajului, era în aşteptarea unei anumite nave britanice, el dorea foarte mult să afle ce credea Figarty că văzuse.

Era un orator încercat. Dacă striga, vocea sa putea domina o adunare uriaşă, şi o folosise de multe ori în acest scop, pe când era în Anglia, încercând să se adapteze la nebunia fără sfârşit de a se afla în miezul politicii, iar apoi de a rămâne în afara ei.

Urlă doar atât:

—Lăsaţi-l în pace! Vreau să-l interoghez.

Amândouă ideile ajunseră în minţile aflate mai toată vremea în ceaţă. Prima propoziţie era un „nu”. Prin ea însăşi, potoli oamenii care petrecuseră o viaţă fie supunându-se ordinelor, fie rezistându-le. În această situaţie, fiecare destinatar trecea prin procesul întortocheat al supunerii automate faţă de un comandant ale cărui ordine fusese de acord să le asculte. Dar acum, când acesta le amâna reacţia, fiecare ins din echipaj luat în parte îşi dădea seama că şobolanul era apărat împotriva celor ce voiau să-şi facă dreptate. Aceasta n-o puteau răbda, aşa că — la naiba cu comandanţii.

Luat în sine, ordinul de a înceta şi a-l lăsa în pace n-avea să-l protejeze pe Figarty. Dar înfăptuise această oprire temporară în comportarea automată a câtorva zeci de oameni. Ca rezultat, a doua frază avu destul timp să parcurgă tot drumul printr-un milion de canale neurale, până când făcu contact cu zona îngustă unde mai rămăsese o fărâmă de judecată.

Combinaţia de două propoziţii salvase viaţa lui Figarty, ceea ce dorise căpitanul Fletcher. El înţelegea minţile simple. De asemenea înţelegea că nimeni de aici *nu ţinea*

anume să ucidă. Fiecare membru al echipajului avea pur şi simplu o încărcătură de violenţă plămădită în el. A-i da frâu liber însemna o ploaie de lovituri, sau picioare, sau poate o luptă furioasă cu cuţitul. Nimic care să însemne, în sine, moarte de om. Dar carnea omenească — observase demult Fletcher — nu putea supravieţui unui şir de schilodiri.

Ca să pară mai oficial, căpitanul îl luă pe şobolan jos, în cabina lui, iar acolo scoase de la el o poveste încurcată despre un lucru care căzuse din cer. Fletcher era un om instruit şi auzise despre meteoriţii care cad. Întocmai aşa interpretă el superstiţioasa relatare a creaturii ignorante, analfabete, care stătea pe covor în faţa biroului său.

Ofiţerul secund Shradd coborâse în cabina căpitanului după o invitaţie formală, rostită cu glas tare aşa încât toată lumea s-o poată auzi. El şedea acum privind încruntat la flăcăul mărunt şi mizerabil.

—N-ai să-nşiri povestea asta acolo sus, nu-i aşa? spuse el şi ridică degetul mare, arătând spre punte.

Fletcher era încredinţat că ofiţerul pirat nu-l iubea. Bănuia că secundul era gelos pe el şi i-ar fi plăcut să fie căpitan. Shradd ştia să scrie şi să citească şi în unele împrejurări rostea cuvinte şi formula fraze cu o corectitudine gramaticală remarcabilă. Aşadar omul trecuse prin şcoală. Dar în cea mai mare parte a timpului vorbea într-un fel neglijent şi grosolan.

În cei trei ani de când străbăteau mările împreună, Shradd nu lăsase să-i scape nicio vorbă despre adevăratul său trecut. Unde învăţase manevra velelor şi navigaţia? Nu oferise de bună voie nicio informaţie, dar o dată îi spusese şefului de echipaj să fie atent la afurisita lui de afacere. Ucidea cu uşurinţă. Lovea repede. Avea o purtare aspră, dar camaraderească faţă de oameni. Acţiunile şi purtarea

sa îl situaseră cumva de partea lor. Căpitanului Fletcher i se întâmplase nu o dată ca, într-o criză deosebită, echipajul să aibă încredere în Shradd şi nu în el însuşi.

Pentru un pirat gentleman, asemenea subiecte erau de importanţă minoră, demne de examinat şi apoi de alungat cu o ridicare din umeri şi cu o filosofie de oţel care accepta violenţa şi jocurile de noroc, şi ura doar supunerea.

Cuvintele secundului tăiară însă elanul soluţiei simple pe care căpitanul o avea în minte în ce-l privea pe Figarty. Ideea lui era să meargă sus toţi trei, să adune oamenii şi să le spună despre meteoriţi. Astfel, cum a fost totdeauna cel mai bine — i se părea lui — vor rezolva problema cu ajutorul adevărului.

Dar acum, ridicol (ce ciudat), el acceptă pe jumătate că Shradd ştia mai bine şi mai în amănunt ce voia, sau nu voia, echipajul să tolereze.

O altă realitate îl făcu să ezite. În afară de cazurile când se cereau hotărâri imediate într-o situaţie de urgenţă, sau avea deja o anumită politică, el asculta *totdeauna* cu amabilitate părerile ofiţerilor de pe navă sau chiar pe cele ale oamenilor. Aşa că acum nu era o problemă să ţină seama de sfat, folosind simplitatea adevărului în numele lui Figarty.

În schimb îşi întoarse ochii albaştri către secund şi întrebă:

—Ce propui, domnule Shradd?

Shradd era unul dintre cei doisprezece oameni voinici de la bord. Stând acolo, el ridică din umerii masivi şi făcu un semn de renunţare cu capul.

—Îs peste măsură de speriaţi în clipa asta, spuse el. Ziceţi-le doar că acest Cooty şi-a pierdut minţile din cauza căldurii. Au să-nţeleagă asta. Ei înşişi sunt aproape înnebuniţi.

Omul cu cămaşă încreţită şi o frumoasă jachetă de catifea roşie, care stătea în faţa biroului greu, lăsă o încruntare să-i încreţească trăsăturile chipeşe. Apoi spuse „Hmm!” pe un ton aprobator.

Îl atrăsese la această explicaţie simpla posibilitate ca ea să fie, de fapt, realitatea. Mental, în tăcere, Fletcher se învinuia amarnic. Iarăşi de partea celor încrezători, gândi el. Iarăşi, când nu era vigilent, judeca oamenii după valoarea lor aparentă.

Pe când ajunsese să accepte nouăzeci la sută (cel puţin) sugestia secundului, auzi un sunet de protest fără cuvinte din partea lui Cooty Figarty.

Ca la un semnal, cei doi ofiţeri se întoarseră să-l privească pe omuleţul slăbănog.

—Nu-ţi place ideea asta? întrebă blând căpitanul Fletcher.

—L-am văzut. Cădea din cer. Era cu totul din metal lucios şi sticlă. Şi uriaş.

Această nebunie totală le întări hotărârea. Era limpede că şobolanul îşi pierduse minţile.

—Ascultă, flăcăule, spuse Fletcher cu energie, noi încercăm să-ţi scăpăm viaţa. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat cu stewardul meu. I-am spus să nu mai întărâte echipajul, dar nu ne-a ascultat; aşa că într-o noapte cineva l-a aruncat peste bord. Părerea mea: hai să mergem, eu şi secundul, împreună cu tine, pe punte şi să le spunem ce-a sugerat domnul Shradd. Şi cu asta basta. Ne-am înţeles?

Tot restul acelei după-amieze, Figarty fu ţinta unor glume grosolane. La început, tăcu din gură. Apoi începu să-şi arate colţii, mârâind. În cele din urmă rosti vorbe ce includeau ameninţări cum ar fi: „Să nu te-ntorci niciodată cu spatele la mine. Într-o noapte o să-ţi vâr un cuţit în el!” Aceste declaraţii potoliră treptat înflăcărarea celor care-l

sâcâiau.

Nu încăpea nicio îndoială. În ciuda îngrozitorului compromis, propria lui viaţă nu mai era în primejdie imediată.

În această notă, după-amiaza toridă trecu încet. Şi noaptea se întinse peste o mare ce-şi schimba reflexele de culoare de la albastru pal la albastru închis, iar apoi la o beznă cu crestături de argint înspumat cât putea cuprinde ochiul.

2.

CURÂND zgomotele omeneşti de pe navă se stinseră. În cazarma echipajului, oamenii încetaseră jocul de zaruri şi-şi căutară culcuşurile. Câteva sforăituri grele erau singurele sunete ce sugerau prezenţa unor fiinţe vii. Nava continua să-şi taie drum prin întuneric, scârţâind din parâme. Pe la miezul nopţii, Fletcher, care-şi continua lucrul, ieşi pe punte şi citi indicaţia compasului de la timonă. Apoi rămase o vreme lângă balustradă, privind în jos spre apă. Era o privire de expert: făcu o apreciere a vitezei navei.

Întorcându-se în cabina lui, el îndeplini acea treabă specială a navigatorului — de a trasa drumul corăbiei şi poziţia probabilă reieşită din calcule.

... Ieri la prânz nava era aici — pana sa însemnă poziţia pe harta desfăşurată pe masă... În douăsprezece ore a mers cu o medie de unsprezece noduri, spre nord plus cinci grade est. Aşa că acum, în chip firesc, nava ar trebui să se afle aici — el însemnă punctul. Vântul s-a rotit treptat, şi acum suflă cu zece grade mai spre est.

Calculă cât însemna asta, adăugă încă şapte grade pentru curentul ce deriva spre est, apoi făcu estimarea, trasă linia pe planşeta de bord, proiectând drumul navei şi poziţia până în momentul zorilor. Prin acest calcul estimativ, el avea să conducă nava, mai întâi la întâlnirea cu noua sa pradă şi apoi, cu toate pânzele sus, spre Anglia. Acolo ei vor dispune, ca grup, de încărcătura capturată de pe câteva nave atacate. Şi acolo el, ca individ, va încasa în secret prima de zece mii de coroane. Asta pe deasupra celor cinci mii pe care le luase înainte.

Pentru Fletcher era o perspectivă tristă, dar satisfăcătoare. Cu cincisprezece mii de guinee adunate

fără ştirea restului echipajului, adăugaţi altor sume, putea să se întoarcă foarte bine în Anglia — sau cel puţin în Europa.

El prefera Franţa. Dar aceasta putea fi dificil, câtă vreme cealaltă armată a lui Churchill se afla în Europa, luptând pentru Anglia în războiul de succesiune spaniol.

Poate Italia. Napoli.

Stătea acolo, privind cu ochii minţii această plăcută posibilitate tălmăcită într-un şir de imagini încântătoare; la început tablourile mentale îl măguliră. Apoi — cea dintâi încruntare.

Brusc i se păru că-şi amintea ceva care se petrecuse într-adevăr, atât de vii şi amănunţite erau unele dintre aceste fantazii. Ochii i se îngustară, şi-l cuprinse un anume simţământ de confuzie.

Ceea ce-l tulburase era o amintire amplă a întregii sale vieţi trăite deja în Napoli, Italia. Acum, că datoriile şi distragerile zilei rămăseseră în urmă, imagini dintr-o viaţă de plăceri, cu numele şi feţele bărbaţilor şi femeilor de care era legat — o sută de bărbaţi, cel puţin, şi câteva duzini de femei — şi întreaga viaţă napolitană, încărcată, fantastică, *cel puţin treizeci şi cinci de ani din ea,* pluteau prin faţa ochilor minţii sale într-un şir aproape fără sfârşit de imagini şi sunete, mirosuri şi gusturi, şi frânturi din zeci de mii de conversaţii — un incredibil melange[1]. Şi, desigur, absolut imposibil. Pentru că se afla aici, pe corabia lui blestemată.

În cele din urmă, obosit de toate, se duse la culcare. Îndată o visă pe o anumită frumuseţe brunetă din însorita Italie pe care după câte îşi amintea — n-o mai întâlnise de vreo opt ani.

Mult prea repede noaptea sigură — când piraţii sunt atât de liniştiţi cât pot ei să fie — lăsă locul zorilor şi cerului

1 Amestec — în lb. franceză în text.

albastru care devenea tot mai luminos cu fiecare minut care trecea. Tot cam atunci, pe când strălucitoarea *Orinda,* cu toate pânzele întinse, străbătea marea agitată a dimineţii, când ivirea soarelui făcea să lucească norii din partea de răsărit a cerului iar mireasma aspră a mării era adusă în nările fiecăruia de briza puternică bătând dinspre apus, din spatele lor, — în acel moment, ofiţerul al treilea, care era de cart, scoase un strigăt de alarmă.

Căpitanul Fletcher, venind în grabă pe punte, nu fu surprins văzând ce arăta degetul omului care-i alarmase. Nava care venea spre ei drept din prova era victima lor.

Sus toată lumea, repede ceva de mâncare, şi la posturi. Nici îndărătnici, nici rezistenţă la ordinele ofiţerilor.

În jurul navei, şi pe apa fără astâmpăr, şi pe cer, lumea era strălucitoare dar înceţoşată. Nava piraţilor, cu steagul englez fluturând, îşi tăia drum peste marea brăzdată de creste. Sus, în gabie, omul de veghe scruta universul ceţos, căutând să nu piardă prada din ochi. Urmară minute de tensiune pentru marinari şi ofiţeri deopotrivă. Feţe încordate se întorceau în toate direcţiile, privind cu ochi strălucitori. Era veşnica frică. Voiau să aibă certitudinea că sunt singuri cu viitoarea lor victimă.

Fletcher, care se întorsese sub punte, luându-l cu el pe Shradd, îi spuse acestuia:

—În mod normal, domnule Shradd, se presupune că, după ce nava de escortă a adus-o pe *Red Princess* până la douăzeci şi cinci de mile de port, ea se va întoarce înapoi. La urma urmei — zâmbi el sumbru — are alte îndatoriri, alte nave de protejat; şi în afară de asta, fratele lui Marlborough este comandantul Flotei Maiestăţii Sale şi are o fire cumsecade, încrezătoare. Spre deosebire de căpitanul-general, el socoteşte că subordonaţii săi dau instrucţiuni întemeiate pe bun simţ şi credinţă

nestrămutată; şi, pe deasupra, oricine ştie că navele piraţilor nu se aventurează în apropierea bazelor navale.

Făcu o pauză, cercetând obrazul aspru din faţa lui, aşa cum i se arăta în lumina ce venea prin cele două hublouri. Ochii secundului se îngustaseră într-atâta, încât deveniseră nişte dungi. Buzele lui umede erau despărţite. Dinţii neregulaţi sclipeau între ele ca un lucru strălucitor văzut printr-o deschizătură strâmtă. Nu era o privelişte plăcută, pentru că nici el nu era un om plăcut. Dar întreaga înfăţişare era a unui om gândindu-se cu intensitate la amănuntele unui plan.

În sfârşit:

—Trebuie să recunosc, căpitane, eu nu am relaţiile dumneavoastră politice, care vă ajută să trimiteţi mesaje spionilor de la amiralitate...

—Prin mită! exclamă Fletcher. Nu uita că banii cumpără adesea nu numai puritatea unei femei, ci şi integritatea unui înalt dregător.

Shradd continuă:

—Însă cred că de data asta ne luăm un risc grav. Este prea aproape.

—Suntem angajaţi, domnule, spuse Fletcher cu hotărâre. Cum am spus, este o navă bună. Cred că o să-ţi placă rezultatul.

Spre uşurarea tuturor, inclusiv a lui Shradd, goana şi capturarea se dovediră a fi ceva obişnuit, de rutină, pentru bine înarmata *Orinda.*

Curând după aceea încărcătura era transbordată în grabă, femeile aduse la bord şi li se dădu să aleagă între moartea prin înec sau viol. Lui Fletcher nu-i păsa de fapt ce alegere făcea moştenitoarea. Dacă era de acord cu violul, atunci cu puţin înainte de timpul când urmau să ducă înapoi grupul de femei pe *Red Princess,* va fi aranjat un

accident. Iar accidentul i se va întâmpla ei.

Desfăşurarea lucrurilor nu fu prea surprinzătoare, dacă avea în vedere ceea ce auzise despre ea. Ea alese moartea. Şi aşa...

Lady Patricia Hemistan stătea cu faţa împietrită pe când oamenii îi înfăşurau glezna cu un capăt al frânghiei, iar de celălalt capăt legau o bucată de lanţ greu. Buzele ei se mişcau.

Căpitanul Fletcher nu se putu abţine.

—Presupun că vă rugaţi la Dumnezeu, domnişoară.

Ea nu răspunse. Obrajii îi erau palizi ca ceara. Bărbatului îi trecu prin minte că ea se afla într-o asemenea stare de şoc încât nici nu-l auzise. Era important pentru scopul lui să pară că a îngăduit fiecărei femei să aleagă. La bord erau câţiva inşi atenţi şi bănuitori. Ar fi fost tulburaţi dacă el s-ar fi arătat prea grăbit să se descotorosească de ea; şi, întrucât n-avea de gând să împartă un penny din banii pe care avea să-i primească pentru moartea ei, şi era deja convins că ea nu-şi va schimba gândul, continuă să argumenteze.

—Dacă, asemeni mie, spuse el, vă îndoiţi de existenţa lumii de apoi, vă sfătuiesc să alegeţi calea trupului.

Ceva din toate acestea părea să fi ajuns la ea. Fata spuse, fără să întoarcă capul:

—Eu cred în Dumnezeu.

Avea o sinceritate când rosti aceste cuvinte, o puritate care îi treziră pe neaşteptate dorinţa. El gândi: La urma urmei, ar putea părea că moare dintr-un accident... mai târziu. Buzele lui rânjiră şi ochii sclipiră cu o lăcomie cenuşiu-albastră.

—Domnişoară, spuse el grăbit, frumuseţea tinereţii dumneavoastră... sunteţi prea tânără ca să muriţi. Vă promit. Numai secundul, eu şi încă un om vă vor atinge...

Un mormăit de protest veni din partea echipajului.

Bărbatul subţire, încordat, făcu un gest grăitor cu mâna, ca şi cum ar fi retezat sunetul. Pe când zgomotul se potoli, un pic de culoare apăru pe obrajii fetei.

—Scuteşte-mă de semnele dumitale de milă, spuse ea, şi săvârşeşte-ţi asasinatul.

Pentru prima oară un zâmbet uşor încreţi faţa lui frumoasă, bronzată.

—Nu este un asasinat, domnişoară. Este o crimă.

Era gata să facă un semn nepăsător de îndepărtare, când îşi dădu seama uimit că ezita. O emoţie veche, aproape uitată, se agita în adâncul fiinţei lui: compasiune, stimă, curtenie.

Conştiinţa nebuniei sale, alături de enorma motivaţie spre ticăloşie, era tot ce-i trebuia.

—Aruncaţi-o peste bord! ordonă el cu asprime.

3.

MAREA Caraibelor, o extensie a Oceanului Atlantic, îşi câştigă statutul de mare prin faptul că Indiile de Vest o separă de apele mai vaste de la nord şi est. Marea însăşi este alcătuită din două bazine adânci şi un platou submarin de legătură.

În niciun punct acest platou nu este mai adânc de şase mii de picioare, o realitate pentru cei de la bordul Transportorului, pentru că tocmai în apele de deasupra platoului nava lor scăpase de sub control. În momentul zero — clipa contactului cu marea, şi la o viteză cumplit de primejdioasă — ei se transformaseră desigur din carne vulnerabilă în starea de energie virtual invulnerabilă necesară pentru trecerea la călătoria ultrarapidă. Aceasta era singura lor protecţie posibilă împotriva impactului căderii libere.

Şi astfel, ca entităţi, supravieţuiseră. Şi, pentru că nava lor putea rezista la presiunea apei până la~şase mii de picioare adâncime (dar nu mult mai mult) rezistă *şi ea.* Natural, pentru că elementele Transportorului erau aliaje de neutronium, flotabilitatea asigurată de interiorul său gol nu servea în aparenţă niciunui scop. El coborî în adânc, ca şi cum ar fi fost un corp compact. Dar nu cu totul compact, din fericire. Coborî lent: de fapt ajunse să se odihnească pe fund fără niciun impact. Se aşeză pe nisip, se opri numai la câţiva yarzi după coborâre şi rămase acolo.

În interiorul navei erau camere care nu erau nicidecum conforme cu standardele anului 1704. Panglici subţiri de metal atârnau din plafoanele înalte până aproape de pardoseala fiecărei încăperi. Efectul era feeric.

Complicată imagine. Ca o dantelă. Lumina dansa prin

fâşiile de metal colorat, alcătuind un desen şi creând un sentiment de spaţiu şi energie care era inuman dar minunat.

Timpul trecea. Ceva de pe navă era conştient de noaptea care venise sus, mult deasupra acestor adâncuri tăcute. Apoi de zorii zilei. Puţin mai târziu aceeaşi percepţie observă fata ce fusese aruncată peste bord. Ea oferi trupului neînsufleţit o legătură subtilă, iar trupul acceptă. Ca urmare fu tras rapid în jos, peste uriaşa distanţă din ocean, şi adus alături de nava moartă.

Sosirea ei fu ca un semnal. În interiorul navei, pentru prima oară în acest cadru de lumină şi umbră, se mişcă ceva. Ceva scăpărător, luminiscent, care părea să curgă printre panglicile de metal grupate în mănunchiuri groase, ca şi cum ar fi vrut să le ridice. Asemenea unui om care coboară o scară îngustă venind de sus, entitatea strălucitoare pâlpâi prin câteva încăperi şi se opri în cea mai mare, lângă transparenţa care despărţea interiorul de fundul oceanului de afară.

Ea privi afară. Văzu un corp de femeie.

Corpul nu plutea. Era tras de firul de metal care-i lega o gleznă de o bucată de lanţ greu. Dădea impresia cuiva încă viu care vrea să ajungă spre valurile depărtate de deasupra, cu braţul drept ridicat iar cu celălalt ţinut de faldul rupt a ceea ce fusese o rochie lungă până la glezne.

Reţinut astfel, corpul se întoarse într-un contracurent domol şi arătă treptat faţa, sânii goi şi o parte din bustul unei tinere fete. Apoi, întorcându-se încă în acest mod neînsufleţit, oferi o imagine din profil. Văzută dintr-o parte, părea mai tânără, abia mai mare decât o fetişcană. Optsprezece ani. Nouăsprezece.

Urmă o pauză în cursul căreia un fel neomenesc de comunicare avu loc între fiinţa energetică de la geam şi

altă fiinţă de undeva de pe navă. După câteva clipe, trupul fetei începu să se mişte ca şi cum l-ar fi mânat un curent mult mai puternic. Corpul dispăru din faţa ferestrei, se mişcă în sus, în lungul navei, către o ecluză.

Încet-încet, fata moartă fu adusă la mica ecluză de tranzit pe care nava o purta ca echipament obligatoriu. La fel de încet ea fu trecută *prin* ecluză.

Ceea ce ieşi din orificiul de la celălalt capăt nu era chiar adevărata Lady Patricia Hemistan. Dar semăna cu ea minunat de bine. Avea cele mai multe dintre amintirile ei. Semăna foarte mult cu ea. Şi, ce era mai important, ea credea că este Lady Patricia.

Trezirea nu fu dureroasă. Fata zăcu un timp cu ochii închişi, rămânând foarte liniştită şi gândindu-se că dacă nu se mişcă, nimeni n-o să-i dea atenţie.

Acei nimeni la care se gândea erau piraţii.

Scufundându-se, aspirase o singură înghiţitură de apă şi se pierduse pe dată. Sau aşa părea. De fapt nu avea nicio amintire despre moarte; ceea ce făcuse absorbind apa de-a dreptul în plămâni fusese cel mai bun lucru.

Pentru că moartea o cuprinsese atât de iute, nici nu era conştientă că de fapt asta i se întâmplase. Şi aşa era destul de confuză şi credea că se află tot pe corabia piraţilor.

Curând privi în jur. Apoi închise iarăşi ochii.

Confuzia îi reveni. *Ce* văzuse?

Panglicile! Şuviţele de metal, argintii, ca nişte fire, imaginea lor era acolo, în mintea ei. Deschise iarăşi ochii şi de astă dată îi ţinu deschişi.

Privi în jur la toată fantazia.

Cea dintâi constatare: era culcată nu pe un pat, ci pe o substanţă moale, care părea să fie o parte din podea, sau poate că era chiar podeaua.

Din această poziţie joasă era capabilă să vadă că

panglicile de metal delicate, mătăsoase, strălucitoare nu atârnau chiar până la pardoseală. Mai rămânea un spaţiu gol cam de jumătate de metru până jos.

Cu ochii larg deschişi, Patricia zăcea acolo judecând cu calm ciudăţenia a tot ce i se întâmplase. Am fost aruncată peste bord şi apoi trebuie că am fost salvată.

Dar trebuia să admită în sinea ei că nimic din ceea ce vedea nu arăta ca interiorul unei corăbii de piraţi sau ca orice alt loc în care fusese vreodată.

O oră mai târziu, după ce văzuse fundul oceanului prin sticla groasă, şi după ce se târâse printr-o duzină de camere mari, fiecare cu aceleaşi mănunchiuri de panglici de metal, şi nu găsise niciun fel de fiinţe vii, şi nimic de mâncare, începu să se simtă cumplit de îngrijorată.

4.

A DOUA ZI îşi urmă cursul; şi noaptea căzu iarăşi peste marea strălucitoare.

În oceanul vast, întunecat, se petrecu acum o întâmplare de necrezut. Apa se învolbură şi o ambarcaţiune mică ieşi deasupra.

De fapt erau mai multe lucruri de necrezut în această apariţie subită. Unul era, desigur, natura obiectului. Era făcut din metal, dar nu strălucea. Părea uşor, deci trebuia să fie gol pe dinăuntru. Era cu totul închis, ceea ce sugera că vasul era etanş şi putea urca din adânc. Dar şi mai incredibil era felul în care urcase, sfidând legile flotabilităţii.

O torpilă goală pe dinăuntru, urcând de la mare adâncime, ar fi ţâşnit din apă cu o viteză care ar fi săltat-o mult în aer. Aceasta depindea de adâncimea de la care venea.

Barca în formă de torpilă sparse coama unui val. Ieşi din apă cam cu jumătate din lungimea ei, apoi căzu înapoi cu un plescăit moale. Se legănă numai câteva clipe în apa agitată şi se îndreptă, devenind extrem de stabilă. Se comporta ca şi cum ar fi avut metacentrul unei nave mari, bine echilibrate. Cu toate că era doar ceva mai mare decât o barcă obişnuită.

Nu făcu altceva decât să se îndrepte spre corabia piraţilor.

În această noapte fără lună, velierul nu era uşor de văzut. Corpul lui întunecat era aproape invizibil pe apa neagră. Iar velele albe, încă întinse, alcătuiau o formă care se îmbina armonios cu orizontul întunecat, înnorat şi cu albul mării înspumate.

În apă nimic nu se mişcă fără zgomot. Aşa că se auzea plescăitul şi plesnetul valurilor lovind o suprafaţă tare şi netedă. Dar esenţial era că, indiferent de forţa care împingea mica ambarcaţiune, *ea* nu făcea niciun zgomot.

Când torpila ieşise la suprafaţă, se afla la mai puţin de o jumătate de milă de nava piraţilor. În decurs de vreo trei minute, ea trecu printr-un proces de accelerare pe apă, până la o viteză care în momentul ei de vârf atinse aproape şaptezeci de mile pe oră, apoi încetini, făcu o mişcare laterală spre velier şi-şi potrivi viteza cu el.

După ce această incredibilă manevră fu săvârşită, jumătatea de sus a formei de torpilă se desfăcu în două pe lungime. Fiecare parte a capacului se roti în jos şi dispăru într-un locaş perfect potrivit.

Acum, ambarcaţiunea semăna oarecum cu o barcă deschisă, lungă şi îngustă, fără vâsle. Asemănarea era totuşi aproximativă. Printre numeroasele diferenţe era faptul că pe fundul ei se aflau nişte proeminenţe simetrice. Într-una din aceste proeminenţe era o cavitate ovală, destul de mare ca să adăpostească un om. În această adâncitură şedea un băiat.

Apa se înfăşură în jurul navei piraţilor, îmbrăţişând-o cu degete puternice şi ude, ca să zicem aşa, care împingeau, îmbrânceau şi trăgeau şi se încordau. Era un efort îngrozitor, neîncetat de a împiedica împingerea colosală a velelor de deasupra lor. Clipă de clipă, velele câştigau această luptă, iar nava se mişca neîntrerupt înainte.

Băiatul se ridică. Stătea în întuneric, echilibrându-se vizibil fără dificultate pe fundul bărcii lui. O pală din vântul care biciuia şi plesnea prin pânze apucă o coamă de val şi-o azvârli peste el, împroşcându-l cu aer şi apă rece, care-i udară părul şi făcură să-i strălucească faţa mică, albă.

El păru nepăsător. Stătea acolo şi privea apreciativ spre

prova înaltă — pentru el — a navei mari, care-şi croia drum scrâşnind cu hotărâre prin noapte.

Toate sunetele de la bord ajungeau la el cu o claritate uluitoare. Strigătele oamenilor. Zdrăngănitul cratiţelor în bucătărie. Paşii unui marinar venind spre el pe puntea de deasupra.

Posibilitatea ca omul de veghe să privească peste bord nu păru să-l tulbure pe băiat. Probabil că-şi dădea seama că, după căderea întunericului, spiritele sălbatice de la bordul acestei corăbii uitau şi ceea ce mai rămânea din disciplină. Ziua era vremea primejdiei pentru un pirat. Noaptea aducea ore lungi de siguranţă. Cartul de deasupra era de rutină, nepăsător şi fără grijă. Omul, oricine ar fi fost, nu văzu ciudata barcă ce se ţinea atât de dreaptă pe apele frământate de jos. Şi nu-l zări pe băiatul care se căţăra acum, fapt incredibil, drept pe bordajul neted şi ud.

Sub el, în spatele lui, barca săvârşi o operaţie şi mai incredibilă decât tot ce se petrecuse până acum. Cele două secţiuni culisante, care se despărţiseră cu câteva minute înainte pe când băiatul se mai afla la bord, acum — când el nu mai era acolo — se iviră automat din locaşurile lor şi se alăturară fără zgomot. Ambarcaţiunea goală începu să se scufunde automat, în câteva secunde ajunse la nivelul mării. Dispăru în apele negre ca noaptea fără nici măcar o licărire de lumină reflectată. Se mai zări o clipă. În clipa următoare, dispăruse.

Jos, într-una din cabine, unde jocul de zaruri era în toi, lui Softy Jones îi veni o idee. El adună banii care mai rămăseseră în faţa lui şi spuse:

—Vin înapoi.

—Un’ te duci?

—Ei, mă înăbuş. Merg să iau o gură de-aer proaspăt. Vin înapoi.

Credea că este propriul lui impuls; şi nimeni nu se miră cum se face că Softy, pentru prima oară — *chiar* pentru prima oară — putea să se depărteze măcar pentru un minut de la zaruri sau de la cărţi. Jocul era drumul lui Softy către ruină. În afară de nestăpânitul impuls de a paria pe ceva şi pe orice, şi în afară de cariera îndelungată de tăinuitor, nu avea niciun viciu.

El nu beneficiase de femeile capturate. Se hotărâse demult că pe timpul atacurilor trebuia să îndeplinească treburi de-ale punţii şi velaturii, sau să ajute la timonă. Nimeni nu-şi amintea ca Softy să fi ucis sau schilodit pe cineva vreodată.

Urcă pe punte acum, neobservat de oamenii a căror sensibilitate în faţa primejdiei nu cuprindea şi iscodirea persoanei. Erai cine păreai a fi. Dacă erai leopard puteai să-ţi schimbi petele şi, atâta vreme cât faţa ta putea fi recunoscută ca a ta, *nimic* din ceea ce f[ceai nu provoca vreo tresărire de conştiinţă.

Ajuns pe punte, Softy păşi drept spre locul unde se afla băiatul. Şi acolo, băiatul îl zări, cu o clipă înainte de a fi capturat, aşa cum intenţionase, de către unicul pirat inofensiv de la bord.

... Privi mai întâi la siluetă şi apoi prin substanţă: văzu la acest nivel o uimitoare alcătuire de tuburi şi recipiente cu lichid, ţinute laolaltă de fâşii de ligamente flexibile, şi o reţea şi mai fină de material electric intern care lega centrii mai mici din structura tridimensională. Observă că în cap şi în corp se aflau numeroşi centri dintre care fiecare avea o funcţie de monitor, iar întreaga complexitate era susţinută de un cadru osos şi era acoperită în exterior cu o piele subţire, neîntreruptă.

Băiatul observă la acest nivel de percepţie că omul nu era conştient de interiorul său fizic; că el acţiona, gândea şi

simţea fără să-şi dea seama cum se petreceau aceste lucruri.

Softy, văzându-l pe băiat în întuneric, păru că ştie exact ce trebuie să facă. El păşi legănat înainte, peste un strai, plonjă sub o parâmă întinsă şi încercă să-l apuce. Mişcările şi intenţiile sale erau de la sine absolut convingătoare în ceea ce-l privea.

Era un om subţire, potrivit de înalt, călit de ani şi de mare, şi, întrucât pipăise cu degetele ceea ce văzuse deja în lumina unui felinar atârnat în spatele unei vele, şi anume că era un băiat, se încredea în propria lui capacitate de a rezolva situaţia.

Un tăiş ascuţit de superstiţie îl atinse; tocmai destul cât să-i aducă gândul ca acesta era stewardul care fusese aruncat peste bord. Dar de fapt era un om cu oarecare învăţătură, aşa că îl alungă iute. Gândul rămase ca o uşoară îngrijorare şi ca un argument care-l ajută să hotărască să nu facă gălăgie, de teamă că, dacă ucigaşii descopereau că acolo *era* un băiat, nu vor sta să-l identifice, ci vor acţiona imediat împotriva lui. O altă influenţă fugară asupra lui Softy avu amintirea furiei extreme a membrilor echipajului din după-amiaza precedentă.

Astfel motivat, el îl îmboldi înainte pe prizonierul său. Iar urmarea a ce se întâmplase fu că pe jumătate târât, pe jumătate condus, băiatul coborî spre cabina căpitanului. Faptul că nu scotea niciun sunet nu avea nicio semnificaţie pentru Softy Jones.

Căpitanul Fletcher rămase surprins de ce văzu. când deschise uşa cabinei. Dar ascultă cu o expresie tot mai gânditoare pe faţă povestea lui Softy despre cum îl „văzuse” pe băiat pe punte. „L-am înşfăcat şi l-am târât drept aici”. Îndată ce omul îşi termină istoria, Fletcher se

întinse, apucă el însuşi braţul băiatului şi-l trimise pe Softy la cabina secundului cu ordin „să-l roage pe domnul Shradd să poftească până la căpitan”.

După câteva minute cei doi bărbaţi priveau împreună către ceea ce Fletcher privise singur în lumina lămpilor sale frumoase de bronz. Vedeau un băiat în costum de catifea. Era scund, dar zdravăn la înfăţişare. Avea părul întunecat şi ochii negri pe o faţă rotundă şi albă; se exprima în engleza cultivată pe care o vorbea stewardul de pe o navă care se dusese la fund cu câteva zile înainte, după ce se lovise de un recif submarin.

Privindu-l pe băiat pe când vorbea, căpitanul Fletcher nu avea nicio senzaţie de falsitate. Dar fiindcă era meticulos în toate lucrurile, îi puse întrebările obişnuite: Numele... Billy Todd; nava... *BlackFalcon*; portul de origine... Londra.

Era o poveste obişnuită despre un simplu naufragiu, cu încurcătura cumplită sporită de întuneric, şi cu bărcile lansate de oameni înfricoşaţi care nu aşteptaseră ordinul de abandonare a navei.

Având în vedere sursa poveştii — un băiat de cincisprezece ani — Fletcher o acceptă ca adevărată. El spuse vesel, cu voce tare:

—Ei, băiete, se pare că eşti norocos. Am nevoie de un steward. Iar dacă semnezi contractul, poţi lucra şi peste termenul prevăzut pe corăbioara noastră fericită. Trebuie să te avertizez că ne angajăm într-o mulţime de treburi care ne pot duce departe de aceste ape pentru o vreme, dar în cele din urmă ne vom întoarce.

Secundul îi făcea semne violente, dar Fletcher îl ignoră pe uriaş şi gesturile sale cu înţelesul lor negativ. De fapt, mai târziu, după ce Billy acceptase în mod solemn slujba, şi după ce Fletcher personal îl dusese jos şi-l prezentase

oamenilor şi le povestise istoria lui Softy, el îl trase deoparte pe secund şi murmură:

—Putem să-l aruncăm oricând peste bord, domnule Shradd.

Faţa roşie, energică şi ochii sfredelitori îi respinseră cuvintele. Secundul spuse printre dinţi:

—Dacă vom fi vreodată capturaţi, el o să fie martor.

Fletcher râse cu râsul său curajos:

—La fel ar face orice ins respectabil care doreşte să devină martorul tribunalului. Când va veni momentul acela, aşa vor face jumătate din echipaj şi jumătate din ofiţeri; numai căpitanului nu i se va îngădui să sufle. Aşa că vezi, propriul meu gât este totdeauna în primejdie de moarte. Ale voastre vor fi obiectul oricărei pungăşii pe care-o veţi putea născoci la momentul potrivit.

Fletcher ştia că nu este adevărat ce spune. Legea britanică pedepsea *toate* persoanele implicate într-o crimă, chiar dacă numai una din grup o comisese de fapt. Dar observase că toţi aceşti oameni înstrăinaţi trăiau într-un univers interior al iluziei, speranţelor secrete şi combinaţiilor. La un anumit nivel ei erau conştienţi de neîndurarea legii, de aceea în caz de primejdie se luptau ca diavolii; dar la alt nivel nutreau o dorinţă aproape conştientă de a nu cunoaşte realitatea.

—N-au să mă prindă niciodată viu! veni acum replica lui Shradd.

Dar atenţia uriaşului — după cum văzu căpitanul — fusese abătută de la subiect; argumentul era îndeajuns de real pentru el. Găsind că e momentul potrivit, Fletcher spuse repede:

—Mai bine hai la culcare. Mâine ne trezim devreme, şi avem o zi lungă de navigaţie în faţa noastră.

În lumina lămpilor sale frumoase, el văzu cu uşurare

că furia şi suspiciunea fundamentală ale uriaşului păreau, într-adevăr, înlăturate pentru moment. Shradd mormăi ceva, apoi porni pe coridorul îngust spre cabina sa. Fletcher închise uşa şi se întoarse cu plăcere la ocupaţia lui — să calculeze drumul *Orindei* pentru ziua următoare, spre îndepărtata Anglie.

În curând zgomotele omeneşti de pe navă se potoliră. În cazarma echipajului, oamenii lăsară jocul de zaruri şi-şi căutară culcuşul. Câţiva sforăitori grei făceau de fapt singurul zgomot care dădea de veste că acolo se află fiinţe omeneşti.

Căpitanul Fletcher era unul dintre cei adormiţi, adăugând sforăitul său uşor, întretăiat, la amestecul de zgomote din adăposturile echipajului.

Câtă vreme el dormi, se petrecu un eveniment însemnat. Băiatul se urcă cu îndrăzneală pe punte, şi nu păru deloc surprins să-i găsească pe timonier şi pe omul de veghe adormiţi, fiecare la postul lui, bine izolaţi unul de altul.

Băiatul folosi repede parâma pregătită anume şi legă cârma ca să menţină drumul drept. La fel de repede se grăbi spre bocaportul larg care acoperea intrarea în magazie. Scoase din buzunar un mic obiect de metal care strălucea în mâna lui. În câteva clipe îl legă de inelul de fier cu care de obicei doi oameni ridicau chepengul. Apăru o mică văpaie de lumină intensă. Chepengul se ridică fără nicio greutate.

În stânga băiatului se auzi acum un zgomot ca un răzuit. După câteva clipe o structură de metal întunecat, şiroind de apă, se ridică peste copastie şi se lăsă pe punte. Rămase acolo câteva clipe, aproape ca şi cum s-ar fi orientat. Apoi se ridică din nou, de astă dată lunecă deasupra şi în jos, prin chepengul deschis, şi dispăru în

cală.

În răstimp de vreo zece minute, încă şapte structuri de metal întunecat, fiecare cu o formă diferită de celelalte, niciuna foarte mare, fură transportate prin aceleaşi mijloace, aparent fără efort, din apele nopţii, sus peste copastie, prin bocaport, şi jos în cală.

Când cele opt obiecte dispărură în întunericul de jos, băiatul coborî el însuşi prin deschizătură. După ce dispăru şi el, de dedesubt răzbătură săgeţi de lumină şi sunete vagi, ca şi cum diferite obiecte erau târâte încoace şi-ncolo. De fapt, el manevra propriile sale maşinării, aşa încât acestea să fie ascunse pe sub lăzi şi pânze.

Odată săvârşită operaţia de camuflare, băiatul ieşi din nou pe punte. Închise chepengul. Eliberă cârma. Apoi porni înapoi pe punte şi coborî scările ce duceau la cazarma echipajului. Pe punte, în urma lui, mai întâi timonierul, apoi omul de veghe, se treziră şi trecură în grabă la posturile lor.

5.

STEWARDUL are patul în rândul de sus în cazarma din prova, împreună cu echipajul. El se dezbrăcă în spaţiul strâmt din faţa patului, fiindcă aşa poate ieşi mai uşor din pantaloni. Dezbrăcat până la lenjerie, el lunecă mai adânc în cuşetă. Cu cât intră mai adânc, cu atât are mai puţine şanse să cadă dacă se perpeleşte în somn. Câtă vreme este treaz, el stă liniştit, ferindu-se să se ridice brusc, pentru că asta ar fi o cale sigură să-şi spargă capul.

Băiatul din mare, al cărui nume din anul 1704 era Billy Todd, se dezbrăcă conştiincios şi, la fel de atent cum făcuseră mai devreme ceilalţi ocupanţi ai paturilor de sus, se aşeză în spaţiul îngust ce-i era hărăzit. Zăcea acolo culcat, tulburat, şi pentru prima oară simţindu-se vulnerabil.

Era o fiinţă umană; trebuia să doarmă.

Până acum folosise mici instrumente ca extensie a gândirii sale conştiente. Ele erau acordate la mintea sa când era treaz. Fiecare conţinea un amplificator care în primul rând depindea de apropierea obiectivului. Când era mai aproape, el putea să capteze formele de gândire chiar slabe, pe care învăţase să le exprime şi să le redea. Ecoul lor dezvolta originalul şi făcea posibile variaţiuni subtile de idei şi înţelesuri.

Odată pornită amplificarea, el putea capta gândurile oamenilor de la o depărtare de o sută de picioare, ceea ce, pe o navă de această mărime, era mai mult decât necesar.

Acesta era adevăratul scop al acestui aparat deosebit: citirea gândurilor. Faptul că o persoană nedeprinsă cu transferul de gânduri putea să aibă anumiţi centri din creier manipulaţi într-o oarecare măsură era incidental. În

era din care venea băiatul, această capacitate a instrumentului era folosită pentru a controla animalele.

În felul său, un echipaj de piraţi putea fi calificat, la urma urmei, ca animalic. De aceea, în timpul momentelor critice de pe punte, el luase măsura de a activa centrii somnului la toţi oamenii de la bord. Iar la întoarcerea în cazarma echipajului, declanşase centrii trezirii la cei doi inşi aflaţi de cart pe punte şi îi lăsase pe toţi ceilalţi adormiţi.

Din păcate, cele mai multe dintre mijloacele sale de protecţie nu puteau fi lăsate în funcţiune pe timpul cât dormea. Asta era acum problema lui. Raţiunea era că în somn creierul trimite instrucţiuni întâmplătoare şi nu poţi avea certitudinea că emite comenzi logice.

Exista, desigur, o oarecare protecţie. Două aparate urmau să-l vegheze pe timpul somnului. Unul era reglat să-l trezească dacă cineva se apropia în mod ameninţător. Celălalt avea rolul să descarce un gaz anestezic spre atacator.

Era, hotărî el, cel mai bun lucru de făcut. Cu un oftat, pentru că nu era mulţumit cu o protecţie atât de limitată, îşi dădu seama că nu are altă soluţie. Ar fi fost absolut vital să meargă într-un loc unde să dispună de un atelier.

—Anglia, începutul secolului optsprezece, iată-mă. Sper sincer că mi-am amintit corect: în această epocă există turnătorie şi alte posibilităţi de prelucrare a metalelor...

Rămase treaz un timp, ascultând sforăiturile membrilor zgomotoşi ai echipajului şi respiraţia celor liniştiţi; simţind mişcarea navei — care era cea mai uşoară percepţie dintre toate, pentru că vasul scârţâia, se legăna şi se bălăcea prin valuri şi la fiecare câteva minute părea că e gata să se rupă în bucăţi, apoi deodată toate sunetele şi încordările încetau şi el mergea din nou aproape în tăcere — şi era un

sentiment ciudat să-ţi dai seama că o simplă convulsie de spaţiu-timp îl adusese pe el şi Transportorul şi preţioasa lui încărcătură până la această poziţie depărtată din fluxul timpului.

Dar acesta era timpul în care exista. Trebuia să trăiască aici de acum încolo. Îi rămânea o singură speranţă — că va putea să repare nava şi să plece undeva în afara zonei de spaţiu care fusese afectată de contracţia timpului.

... Când prima geană de lumină a zorilor se prelinse peste oamenii adormiţi, Figarty îşi începu treaba lui de şobolan. Fără să-şi dea seama de mersul întâmplărilor, ca rezultat al experienţei sale din ziua precedentă, îşi pierduse o bună parte din şi aşa puţina lui putere emoţională.

La un timp ceva mai înaintat al istoriei, impulsul care-l conducea acum s-ar fi numit sindromul cleptomaniac. Dacă ar fi avut un asemenea imbold în propriul său trecut, sălbăticia lui l-ar fi înfricoşat chiar şi pe el însuşi. Ar fi vrut să înhaţe *orice,* şi să-l ascundă într-un colţişor gol din interiorul lui. Ca băiat alerga în lungul vreunei străzi londoneze şi înşfăca, şi înşfăca, şi înşfăca. Maturitatea îi adusese un oarecare fel de control şi viclenie. El tot mai dorea să apuce, dar ştia să aştepte.

Simţise golul toată seara; astfel că în mod firesc ochii săi strălucitori observaseră cu aviditate că noul steward era bine îmbrăcat. Concluzia îi veni pe loc: probabil că băiatul avea câteva lucruri mici, dar valoroase.

În cursul nopţii, Figarty se trezise de mai multe ori. De fiecare dată lăcomia era aproape de nesuportat. Dorinţa creştea şi creştea. Dar judecata îi spunea că trebuie să aibă *ceva* lumină, ca să poată vedea *cât de cât.* În sfârşit, iată primele semne ale zilei care venea.

Fără zgomot, ca un hoţ care şi-a petrecut ceasuri grele

ca să înveţe apropierea pe nesimţite, el traversă încăperea şi ajunse lângă băiat din câteva mişcări bine ştiute. În ceea ce se întâmpla acum, băiatul era o victimă întâmplătoare a nenorocului. Mai înainte de orice, ameninţarea din partea lui Figarty nu era ceva personal; şobolanul n-avea nicidecum intenţia să-i facă rău băiatului în sens fizic. Ca rezultat, aparatul de veghe abia dacă dădu semnalul preliminar. Era un fel de avertizare mentală experimentală care — dacă băiatul ar fi fost treaz — i-ar fi atras atenţia despre posibilitatea de a se ivi o problemă.

Din păcate el se afla în stadiul patru, adică somnul în unde delta, la care fiinţele umane sunt supuse în mod natural pe o porţiune din fiecare ciclu de nouăzeci de minute al timpului lor de somn. Ar fi fost nevoie de echivalentul unui buldozer mental pentru a-l scoate din acest somn.

Funcţionând corect, când Figarty ajunse destul de aproape pentru contactul personal, aparatul de protecţie declanşă încărcătura de gaz anestezic.

Omul cu chip de şobolan simţi ceea ce părea a fi un brusc jet de aer lovindu-i faţa dintr-o parte. Dar el îşi ţinu răsuflarea. Aceasta devenise o parte din sistemul său cu ani în urmă, de pe când într-un moment de lăcomie de jefuitor respirase în faţa unei viitoare victime şi o trezise. După acest dezastru, exersase cu osârdie şi învăţase să ţină în el o mare cantitate de aer pentru aproape două minute.

În ceva mai mult de treizeci de secunde, el scotoci pe sub perna mică, bâjbâi prin buzunarele costumului corect împăturit al băiatului, căută după buzunare ascunse, sfâşie, tăie, şterpeli şi plecă. Îi trebuiră vreo douăzeci de secunde ca să se întoarcă la patul său cu roadele acestui jaf, fiindcă mersese încet — pentru situaţia că cineva era totuşi treaz.

Membrii echipajului se plimbau adeseori pe punte ca să-şi liniştească gândurile. Dar nimeni nu deschise măcar ochii ca să-l observe pe plimbăreţ.

Figarty încă nu putea vedea ce luase; era prea întuneric. Dar era deja dezamăgit. Prada lui o alcătuiau un număr de lucruri uimitor de mici — exact cincisprezece. Ceea ce-l dezamăgise mai tare era că, în timp ce fura, degetele sale îndemânatice ghiciseră în fiecare caz că ceea ce găsise nu era un ban de aur sau argint.

Abia când se aşeză pe patul său, deja posomorât după cercetarea lui grăbită, Figarty răsuflă pentru prima oară liniştit. Şi desigur înghiţi pe dată o porţie din anestezicul care era pe cale să se dilueze cu aerul din interiorul cazărmii prova.

Doza răspândită de aparat nu urmărea să facă rău, ci doar să imobilizeze. Gazul era menit să se dizolve rapid în curentul sanguin al victimelor, iar apoi să sufere o transformare chimică şi să acţioneze ca un stimulator.

Aceasta se întâmplă după vreo treizeci de minute. Ca la un semnal, toţi cei din cazarma prova, inclusiv băiatul, se treziră deodată. Fiecare avu propriul lui motiv, apoi, să se îmbrace şi să urce sus, să iasă afară, să se învârtească pe acolo. În timpul acestor minute zgomotoase şi al învălmăşelii, stewardul, speriat, descoperi că temerile lui cele mai rele se adeveriseră. Se îmbrăcă la iuţeală, cu speranţa că dacă se apropie de unul, apoi de altul, şi aşa mai departe, aparatul din buzunarul hoţului se va declanşa şi-l va trăda pe ticălos.

Dar era prea târziu. În timpul acestor minute critice, pe punte, Figarty, îşi cercetă capturile. Mental apoi, se despărţi de ele ca de nişte jucării copilăreşti de un fel necunoscut. Şi le aruncă peste bord.

În acest timp căpitanul Fletcher îşi strigă stewardul.

—Billy, urlă el, adu-mi micul dejun!

Fostul super-băiat, ascultând, îndeplini întocmai această sarcină terestră.

6.

ÎN ACEST moment în care, cu toate pânzele sus, *Orinda* brăzda marea agitată de dimineaţă, şi când ivirea soarelui făcea să strălucească orbitor norii dinspre răsărit — în acest moment, ofiţerul al treilea, care era de cart, scoase un strigăt de alarmă. Era un ţipăt atât de pătrunzător, cu atâta spaimă în el, încât însuşi Billy Todd, care era făcut dintr-un material biologic mai bun decât oricare alt om de pe bord, simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Alergă o dată cu ceilalţi. Şi se opri. Şi se aplecă peste copastie. Şi privi o dată cu ei la lucrul fantastic care se vedea la orizont.

O navă!

Vasul era chiar pe linia orizontului şi nu părea să se mişte. Părea a fi o corabie, cu toate pânzele umflate de vântul care bătea direct spre ea. Depărtată. Gigantică. Tocmai aceasta declanşase cea dintâi alarmă. Mărimea navei. Lungimea ei.

Era asemenea celor pe care le văzuse Billy în relatările despre vechile războaie din spaţiu. O navă de luptă lantellană, după cum o identifică el. Probabil că se pierduse în acelaşi colaps de timp ca şi propria sa navă, micul Transportor, dar era, desigur, dintr-o perioadă mai timpurie. Sfârşitul secolului douăzeci şi cinci, încercă el să aprecieze.

Se întoarse, neliniştit şi tulburat, privind cercetător. Văzu cu uşurare că Fletcher era numai la câţiva paşi mai încolo, privind cu ochi la fel de mari şi de uimiţi ca ai tuturor. Billy alergă spre el, nouăzeci la sută încredinţat că nu va fi niciodată în stare să convingă pe cineva, dar sută la sută sigur că trebuia să încerce. Îl trase pe căpitan de mânecă.

—Coborâţi pânzele! strigă el. Poate că nu ne văd. N-avem lucruri mari de metal pe care să le prindă detectoarele lor.

Fletcher se întoarse aproape fără să vrea la auzul acestei voci pătrunzătoare, care-i cerea ceva într-un fel aproape tot atât de înspăimântător pe cât era enorma navă aflată la atâtea mile depărtare.

—Hei, spuse el, uite cine dă ordine!

Billy Todd, venit din secolul optzeci şi trei şi lipsit de acele jucării minunate care ar fi putut să-l ajute în criza ce se desfăşura, era disperat.

—Nu trebuie să ne vadă, spuse el. Sunt roboţi. N-au îndurare pentru fiinţele omeneşti. Coborâţi pânzele. Ei...

Se opri. Privirea lui era doar în parte îndreptată spre Fletcher. Cu coada ochiului, ca să zicem aşa, el observa marea navă de luptă din spaţiu, care era capabilă să opereze în apă cu aceeaşi uşurinţă cum ar fi făcut-o în văzduh sau în vidul dintre planete sau stele. Acum, pe când îşi termina de rostit avertismentul, văzu că era prea târziu. În clipa aceea se întâmplară mai multe lucruri deodată. Soarele, care mijea peste apele agitate de la răsărit, se urcă brusc deasupra orizontului cu cel puţin un inch. Ca urmare, un milion de sclipiri verzi şi albe ţâşniră din apă deodată şi se răspândiră în toate direcţiile. Briza, deja bună, alese acest moment ca să se înteţească. Ea trimitea spre feţele lor o boare lungă, umedă, rece şi plăcută.

Şi un om ţipă răguşit:

—Au trimis o patrulă de control. Ne-au văzut!

Era adevărat.

Ceea ce sunase chiar în acea dimineaţă pe Crucişătorul Iantellan nu era o alarmă, ci o alertă.

Nodo se întrerupse din exerciţiile sale de purificare. Întâi îşi clarifică în sinea lui că alerta ordona unităţilor de la A la M să pună în funcţie staţiile de activare. Fiind un N (din grupul de la N la Z), i se cerea să scaneze complet

memoria navei şi să afle localizarea în spaţiu, condiţia navei şi cauza probabilă a alarmei. Astfel va căpăta un Prim Rezultat Minim al acţiunii de recunoaştere.

... Îl necăjea o înregistrare care spunea că ar fi făcut acest voiaj într-un „timp” trecut fără, desigur, să se fi petrecut un incident de felul celui de acum... (Întrucât ciudata amintire îi ameninţa instantaneu capacitatea de lucru, el anulă acest circuit).

Nado făcu scanarea şi simţi imediat ceea ce pentru un lantellan era analog cu o extremă uimire. Nava, putu să înţeleagă creierul său, se scufunda în atmosfera planetei Tellus. Cum Lantella era în război cu Federaţia Telluriană în acel an, 2494, al stăpânului nostru, Mintea Universală, aceasta ar fi produs în mod firesc o alarmă generală la staţiunile de luptă de toate categoriile.

Nado aştepta, simţindu-şi în acelaşi timp suferinţa din părţile mai joase, zona din el care încă nu fusese purificată în dimineaţa aceasta. Grăbit, el scurtă procedura de purificare. Când programul ritual de întreţinere fu îndeplinit, iar el era din nou gata de acţiune, acordă iarăşi aparatul de detecţie şi fu plăcut stimulat observând că nava coborâse pe o masă de apă.

Am amerizat...

Crucişătorul lantellan nu avea comandant ca atare, nici mecanic şef. Fiecare persoană de la bord venera aceeaşi Minte Universală cu care se afla în comunicaţie directă; şi făcea totdeauna ce trebuia, chiar dacă nu voia.

Nici stângaci, nici păcătoşi, nimeni alienat, fiecare ins păstrându-se gata să poată sluji slăvitul centru al tuturor lucrurilor; limitările fiecăruia aveau grijă să nu apară niciodată cereri exagerate; fiecare îndeplinea serviciul prin rotaţie, pe grupe, în ordine alfabetică. Existau conducători temporari, da; dar numai din cauză că, cu cât ochii şi

urechile erau mai aproape de o situaţie, cu atât putea fi răspunsul mai rapid; şi cineva era desemnat (prin rotaţie) să vegheze ca răspunsul să fie prompt, depinzând de mersul lucrurilor. „Hei, voi, mergeţi acolo! Hei, voi, faceţi asta!” Şi ei făceau. Iar Mintea Universală veghea numai, şi încerca să înţeleagă de la distanţă care era problema şi putea adesea să ofere un sfat, dar fără să se amestece. Doar dacă era ceva greşit...

Acesta fusese drumul totdeauna. Şi în acest fel începuseră să procedeze şi acum. Dar... dar...

Lipsea Mintea Universală. Nimic la care să te conectezi.

Dar, dar, dar...

Scurtă pauză. Apoi o voce spuse:

—Aici căpitanul prin-rotaţie Darkel. Prin prezenta îmi asum comanda navei pe perioada mandatului meu. Tot echipajul, atenţie! Ceea ce s-a întâmplat ne-a deconectat temporar de la Cel Iubit. Aceasta, fără îndoială, se va remedia aşa cum se cuvine. Până atunci, fiecăruia i se reaminteşte că activitatea individuală este posibilă şi că o asemenea purtare individuală poate fi apreciată just, şi ar fi bine ca toţi să ţină minte că ceea ce s-a întâmplat poate fi un Test pentru fiecare dintre noi. Fiţi atenţi. Faceţi lucrurile aşa cum trebuie. Urmaţi-l pe conducătorul vostru actual, oricine ar fi el la un moment dat. Acceptaţi soarta umilă, ştiind că, dacă o faceţi, veţi fi regi.

Vocea continuă:

—Vă informez acum că şeful mecanic raportează că am amerizat într-o mare tropicală şi că în raza instrumentelor noastre este vizibilă o navă extrem de mică. Secţia de Abordaj numărul unu va lansa ca urmare o unitate N, cu misiunea s-o contacteze şi să ia toate măsurile necesare.

—Hei, gândi Nodo. Unitatea de Abordaj N, asta-s eu. Eu sunt comandantul prin-rotaţie.

Citi imediat instrucţiunile şi luă pe rând legătura cu cei aproximativ o sută de N-i care aveau să-l însoţească.

—În timp ce îndeplineşti misiunea, îi spuse comandantul prin-rotaţie Darkel, departamentul mecanici va determina situaţia noastră. Anumite instrumente par să funcţioneze într-un mod neobişnuit.

După câteva minute, Unitatea de Abordaj N cu propulsie magnetică, cu personalul ei, îşi lua zborul peste o mare verde strălucitoare, având soarele aproape direct în spatele său.

7.

ÎN TIMP ce Fletcher privea, veni un moment în care ochii începură să-l înşele. Avusese impresia fugară că putea vedea o dungă de cer între apa agitată şi nava care fusese lansată de pe depărtata corabie monstruoasă. Marele vas era ceva mai aproape, dar încă ascuns în parte în spatele orizontului, chiar pentru privirea lui încrezătoare. Nu-şi dădea seama cât de mare era partea de navă pe care încă nu o putea vedea.

Faimosul căpitan de piraţi stătea acolo sub cerul caraibean înalt şi larg, respirând greu. În plămânii săi pătrundeau o înghiţitură de aer după alta, şi cu fiecare înghiţitură încerca un sentiment pe care nimeni nu-l va putea înţelege vreodată dacă nu l-a trăit el însuşi.

Era un sentiment de totală neputinţă. Convingerea sa interioară: nu exista nimic pe care bunul simţ, sau vitejia, sau altceva din secolul optsprezece să-l poată face împotriva puternicului bastiment de pe care venea mica navă de atac. (În mod firesc, datorită spuselor lui Billy, considera că era un atac pe cale de a fi dezlănţuit).

"Neajutorat... şi mai mult decât atât. Prezenţa vasului gigantic îi tulbura motivele de a fi un om rău. Simpla lui existenţă, cu tot ce implica ea dintr-o realitate cu totul diferită, infinit mai puternică decât orice înfruntase vreodată, îi nimicea revolta amară împotriva politicii şi politicienilor ce câştigaseră favoarea Curţii în defavoarea acelora ca el, care o pierduseră.

Gândindu-se la Billy, se întoarse să-l caute pe băiat — şi aproape că se ciocni de Shradd. Uriaşul era palid.

—Căpitane, bolborosi el, acolo e o pasăre. Una mai mare decât am văzut vreodată — dar pasăre!

Secundul era într-o stare de tulburare vizibilă. Ochii săi priveau fix. Buzele continuau să se mişte, ca şi cum mai mormăiau, deşi nu se auzea niciun sunet.

Vederea uriaşului în această stare jalnică îl revigoră brusc pe Fletcher. El era, totuşi, capabil să-şi ţină firea. Se întinse în sus şi lovi unul din umerii uriaşi.

—Domnule Shradd, spuse el pe tonul cel mai amical, păsările au aripi, şi eu nu văd aşa ceva la această...

Vocea i se stinse. Fiindcă tocmai în această clipă, privirea lui ageră, îndreptată înainte, văzu că imposibilul chiar se întâmpla. Nu pasăre, nu aripi, e drept. Dar deodată nu mai încăpu nicio îndoială. Nava care se apropia acoperise până acum jumătate din distanţa de la orizont până aici, iar între ea şi apă se vedea o fâşie de cer albastru. De fapt, lucrul acela plutea prin aer.

Sentimentul ciudat care-l stăpânea se preschimbă într-o confuzie totală. Fiindcă era cu neputinţă. Trăiau într-o lume în care fiecare mişcare a unei creaturi simţitoare cerea un efort. Păsările erau fiinţe uşoare ca hârtia, care zburau folosind muşchii de zbor foarte dezvoltaţi, cu o enormă risipă de energie şi cu consumul unei mari cantităţi de oxigen, în acelaşi timp dispunând de un suport scheletic rigid împotriva rezistenţei aerului. Fiecare mişcare pentru zbor depindea de penele care asigurau şi un strat izolator de mare eficienţă împotriva aerului rece. Oamenii mergeau având corpul întărit împotriva gravitaţiei de o 'structură osoasă şi mănunchiuri de fibre contractile ataşate, care se mişcau unele în legătură cu altele la fiecare pas. Aceste mii de fibre musculare erau grupate separat în ţesuturi de legătură, hrănite de vase de sânge şi având asigurată comunicarea printr-o reţea de nervi.

Pentru a se mişca mai repede decât poate o fiinţă umană să meargă sau să alerge, oamenii foloseau cai. Aceste cabaline erau structurate asemănător, dar aveau un cadru scheletic încă şi mai puternic. Sau călătoreau în trăsuri trase de cai, făcând o şi mai mare cheltuială de

energie. Numai pe apă omul a descoperit de multă vreme o metodă de transport la distanţă care întrece puterea musculară. Acolo, indivizi zdraveni, posedând schelete puternice şi mase de muşchi bine oxigenaţi, înfăşuraţi într-o solidă teacă de piele, urcau primejdios pe o reţea de stâlpi de lemn şi grinzi, de care agăţau bucăţi de pânză cusută, şi astfel struneau cea dintâi forţă exterioară. Era prima folosire a magiei: domesticirea minunatului vânt.

Încurcătura lui Fletcher nu cuprindea chiar acest raţionament, dar ea avea acest fundal. Aşa că el ajunse la o hotărâre:

—Am putea îndrepta tunul puţin în sus, şi să-l doborâm... Poate s-ar scufunda.

Speranţa fugară, sentimentul că „luptăm să nu-i lăsăm s-ajungă la bord” îl făcu să se întoarcă din nou. Aproape imediat îl văzu pe Billy. Îi strigă:

—Ei, băiete, crezi că ar trebui să tragem în ei?

Super-băiatul scutură din cap.

—Domnule căpitan, spuse el, s-ar părea că ei se află într-un soi de necaz — nava cea mare, cred eu. Aşa încât am senzaţia că doresc informaţii. Lăsaţi-mă să vorbesc cu ei. Dar nu faceţi nimic decât dacă vă strig!

Fletcher era acum aproape la fel de sarcastic ca totdeauna.

— Şi dacă strigi, ce facem? Sărim pe ei cu săbiile de abordaj, cu cuţitele şi pistoalele?

—Ei bine, spuse băiatul cu îndoială, cred că ar fi destul de nefolositoare. Dar e ceva! Nu putem să ne dăm bătuţi şi gata.

E ceva!

Stând acolo, privind peste ape, conştient de velele uriaşe de deasupra care scrâşneau luptând să mişte înainte corabia, Fletcher avu un gând ironic. În cursul acestor lungi

patru ani de piraterie, cea mai mare frică pe care o încercase vreodată era că într-o zi o navă a Marinei Regale îi va ataca şi, la capătul unei lupte pierdute, marinari aspri vor aborda vasul piraţilor şi-i vor înhăţa sau ucide pe cei de la bord. După care se vor desfăşură judecăţi rapide de către o curte navală, şi oamenii din echipaj ca şi ofiţerii vor fi spânzuraţi de capătul vergilor.

... Ce vor face aceste ciudate făpturi unui echipaj de piraţi, când îşi vor îndeplini misiunea de abordaj?

Nava care venea era acum atât de aproape încât putea vedea cât de ciudate erau fiinţele acelea... Metoda lor era logică. „Pasărea” mecanică coborî la nivelul punţii, iar creaturile de bronz strălucitor care se grămădeau la punctul de contact săriră peste copastie pe puntea *Orindei.*

Fletcher ordonase oamenilor săi să stea deoparte. Şi ei erau cu toţii aici, arătând tulburaţi foarte, şi priveau la cei cincizeci de oameni în zale — căci aşa arătau străinii — care veniseră la bord.

Nodo, unul dintre cei cincizeci, le spuse însoţitorilor săi că „nu ni se opune nicio rezistenţă, aşa că o să încerc să comunic”.

Comentariul său nu era, desigur, audibil pentru grupul de oameni, întrucât el era transmis printr-o bandă radio îngustă. Fletcher, cu un zâmbet palid, nefiresc pe faţă, spuse:

—Ei, bine, Billy, poţi să începi discuţia.

Nodo nu-şi pierdea vremea cu discuţii despre adevărurile existenţei. Spuse:

—Cu puţin timp în urmă eram o parte a Minţii Universale care ştie totul. Eu şi fraţii mei suntem pentru ea ca fiii pentru părinte. Încercăm 'să descoperim ce s-a întâmplat, fiindcă am pierdut legătura.

Băiatul privi la creatura de bronz şi spuse:

—Ceea ce numeşti tu Mintea Universală este un computer gigant montat pe o navă spaţială uriaşă. Se afla la început pe orbita lui Tellus, dar s-a întâmplat un dezastru şi computerul şi-a pierdut raţiunea. Ca urmare, atât el cât şi toţi cei aflaţi sub controlul lui au devenit duşmanii speciei umane. Totuşi, omul l-a creat; el l-a programat de la bun început cu toate cunoştinţele existente în vremea lui. Şi ele erau foarte multe.

Băiatul şi robotul stăteau faţă-n faţă la mijloc, între cele două grupuri: piraţii adunaţi lângă balustradă, gata să se retragă spre pupa corăbiei, iar roboţii grămădiţi pe punte, acolo unde aterizaseră, mai către prova.

Nodo spuse cu demnitate:

—Originea Minţii Universale este un mister cunoscut numai de către Mintea Universală. Faci o eroare că-mi plasezi în receptori informaţii false despre originea tatălui meu. În consecinţă voi şterge din memorie tot ceea ce ai spus.

—Nu vei primi niciun ajutor de la tatăl tău aici unde te afli acum, spuse Billy. Este anul 1704, adică mai mult de şapte sute de ani înainte de timpul vostru. Pentru a înţelege şi rezolva ceea ce vi s-a întâmplat, aveţi nevoie de ajutor. Dar dacă vrei ajutor de la mine, trebuie să faci ceea ce spun eu.

—Am instrucţiuni precise, răspunse liniştit Nodo. Nu avem de gând să-i supărăm pe oamenii de la bord în clipa aceasta, dar avem intenţia să-i marcăm. Aşa că stai deoparte, băiete! Ne-ai dat informaţia pe care o căutam, iar acum trebuie să ne terminăm misiunea şi să plecăm.

Billy se întoarse spre Fletcher:

— Spuneţi oamenilor să nu se opună la ceea ce vor să facă aceşti roboţi. De fapt... Se întoarse iarăşi spre Nodo: Cum trebuie să vină oamenii? Să iasă în faţă unul câte

unul, ca să fie marcaţi?

—Figarty, ordonă Fletcher, tu eşti primul.

Omul cu chip de şobolan încerca să se ascundă printre cei mai înalţi din jurul lui. Dar vocea băiatului şi cea a robotului, strigând unul la altul, se auzeau tare şi limpede, chiar printre plesniturile şi scârţâiturile şi pocniturile velelor în vânt. Astfel că era un moment prost pentru Figarty. Sălbaticii tremurau în sinea lor cu gândul la ameninţarea pe care o cuprindea marcajul şi tocmai de aceea doreau din suflet să vadă ce se întâmplă mai întâi altuia. Iar dintre toţi aceşti alţii, Figarty era cea mai bună alegere pe care o putuse face Fletcher.

Mâini puternice îl înşfăcară de guler, îl ridicară şi-l împinseră în faţă. El ieşi din grup codindu-se şi, odată aflat la loc liber, păru să-şi dea seama că n-avea scăpare. Fiindcă nu ştia ce-l aşteaptă, mormăia mereu:

—Ce vor să-mi facă? Ce vor să-mi facă?

Băiatul îl răsuci şi-l întoarse cu spatele. Atunci unul dintre roboţi ridică un fel de pistol şi ţinti spatele lui Figarty, sus spre umăr. Şi păru că-şi terminase treaba, căci coborî pistolul. Nimic nu arăta dacă trăsese în timp ce ţintea. Figarty fusese ţinut de către ceilalţi; acum băiatul îl împinse cu cotul:

—Gata, asta-i tot. Ai terminat. Arătă spre un loc adăpostit mai către prova: Treci acolo.

Figarty se grăbi spre locul arătat şi părea să se simtă destul de bine, aşa că ceilalţi marinari, când îi striga Fletcher, păşeau în faţă să fie marcaţi. Dar căpitanul putea să vadă cât era de riscant. Venele se umflau pe frunţile oamenilor tot mai furioşi. Ochii erau îngustaţi de ură şi mânie. Ceva reuşise să-i reţină, ciudăţenia împrejurării, probabil — o navă care putea să zboare, oameni în armură care totuşi nu arătau pe de-a-ntregul ca oamenii. Totuşi,

minţile înguste de la bord primiseră un mesaj fără cuvinte despre aceste evenimente. Mesajul era: Ai grijă! Ăştia au putere!... Chiar dacă nu erau legaţi cu frânghii, ei se supuneau comenzilor, dar Fletcher văzu lucind în câteva perechi de ochi îngustaţi începutul unei intenţii viclene, gânduri rele conturându-se vădit. Aceşti oameni, după ce erau marcaţi, treceau deoparte înjurând printre dinţi. Shradd era unul dintre ochii-înguşti, şi când se alătură grupului marcat, înjură cel mai tare dintre toţi. Acest nimeni, gândi Fletcher înverşunat, încearcă să le intre oamenilor pe sub piele...

Procedeul înjositor îşi urmă domol cursul. Fiecare pirat, pe rând, venea poticnindu-se spre purgatoriu, căutând să câştige timp. Fletcher, care avea propriile lui urgenţe şi niciodată nu-şi pierdea capul în situaţii critice, folosi acest timp pentru a desfăşura un interogatoriu plin de încordare, deşi mereu întrerupt, cu Billy. Începu cu:

—Billy, ce se întâmplă? Cine sunt oamenii ăştia? De unde vin? ,

Băiatul oftă la aceste întrebări. Iar povestea pe care i-o spuse fu întreruptă cel puţin la fiecare minut. Un dezavantaj în plus: nu era o poveste care să aibă prea multă noimă chiar pentru un căpitan de piraţi cultivat de la începutul secolului al optsprezecelea. Însă el şi oamenii săi vedeau cu ochii lor Crucişătorul lantellan, făpturile evident ne-umane care le abordaseră corabia; aşa că Fletcher îşi încordă mintea automat, aproape pe neobservate, pentru a cuprinde imposibilele răspunsuri pe care le primea.

...Răspunsuri imposibile:

Până acum Timpul a fost ca o panglică neîntreruptă, cu existenţă continuă, şi contactabil cu tehnologia corespunzătoare. Însemna că fiecare om era viu în fiecare minut al existenţei, de-a lungul întregului drum de la

începutul universului, cel puţin până la secolul optzeci şi trei de la Hristos, timpul din care Billy fusese azvârlit aici.

Deodată, tot ce fusese în milioane de ani fusese telescopat. Şi se oprise la anul de graţie 1704. Într-o clipă, toţi ceilalţi din alte zone ale acestui colosal arc al eternităţii erau morţi pentru vecie, neputând fi contactaţi cu niciun chip.

Confruntat cu asemenea explicaţie, Fletcher nu putea s-o urmărească până la capăt. Dar fu capabil să pună unele întrebări practice, cum ar fi:

—Când îndreaptă pistolul lor mic şi negru spre spatele nostru, nu pare să se întâmple nimic. Ce fac ei?

Încă o dată, Billy se întristă. Simţea că se află în prezenţa unui om inteligent care nu putea ajunge nici la această explicaţie.

... Un senzor încastrat în muşchiul umărului unei fiinţe umane ar putea fi, teoretic, o iritaţie pentru ea. Senzorul pe care lantellanii îl injectaseră era un gaz care era totodată şi anestezic. Viteza lui de pătrundere era atât de mare, încât intra prin piele lăsând numai o mică roşeaţă care arăta că se întâmplase ceva. Pentru a anula procesul, fiecare individ putea fi operat la precizie cu un ac sau cu un cuţit. Dacă se lucra cu îndemânare, se deschidea drum gazului să scape afară. Convingerea nefericită a băiatului era că pe o corabie de piraţi nimeni nu se va supune unei operaţii atât de severe, câtă vreme în realitate nu simţeau nimic şi nu vedeau niciun semn.

Toată această discuţie, pentru a încerca să convingi o fiinţă omenească de la începutul secolului al optsprezecelea că o inserţie gazoasă invizibilă cu ochiul liber trimitea acum un semnal la fiecare minut, localizându-l în spaţiu şi depistându-l cu precizie cu ajutorul instrumentelor de detecţie care puteau fi chiar la mii de

mile depărtare!

Era greu, dar Billy încercă să facă tot ce putea. Trecură câteva secunde, apoi...

Venea rândul lui Fletcher să fie „marcat”; era încordat şi se temea să nu trimită vreo săgeată de ură împotriva lui Shradd, care încerca să tragă foloase din această situaţie primejdioasă. Sau aşa părea.

Băiatul îi atinse mâna.

—Au terminat, spuse el. Vor să plece.

—Uh! făcu Fletcher înfiorat.

Nici el nu simţise nimic. Îl uşura această constatare. Dar când se duse lângă oameni, văzu că adevăraţii minţi-înguste se găsiseră între ei. Erau grămădiţi laolaltă şi mormăiau în graiul dezrădăcinaţilor din periferiile Londrei, care mai de care cu impulsuri prosteşti, aprecieri iraţionale şi nebunie curată.

Nici o persoană sensibilă nu şi-a imaginat vreodată ce e de făcut cu o adevărată minte-îngustă. Idioţii stăteau aici sub cerul matinal din Caraibe — toţi nouă, în cazul de faţă. O minte-îngustă se defineşte prin faptul că nu poate face o legătură logică între lucruri simple. În capul lui, lumea nu se poate oglindi aşa cum este.

De ce nu părăsesc corabia lantellanii? — ceea ce ei tocmai începuseră să facă. Dar nu, o minte-îngustă nu poate gândi astfel.

Două fapte se petrecură, la scurt timp unul după altul.

Billy Todd, care fusese pe punte în tot cursul invaziei, se întoarse şi strigă spre Fletcher:

—Vor să merg cu ei.

Aparent dădea pur şi simplu o informaţie. Pentru că, vorbind, el păşi sprinten înainte şi unul dintre roboţi îl ridică pe puntea aeronavei.

Aceasta era prima întâmplare; şi ea îl tulbură pe

Fletcher. Simţi că trebuie să facă ceva. Poate că tulburarea sa de o clipă făcu posibilă a doua întâmplare. Altfel ar fi fost de aşteptat să-şi folosească autoritatea pentru a stăpâni oamenii.

În timp ce ultima duzină de lantellani se îngrămădeau, aşteptându-şi rândul să se caţere pe nava lor, veni momentul minţilor-înguste. Înjurăturile lor erau în sine un avertisment. Dar cuvintele nu erau uşor de tălmăcit în înţelesul lor direct.

„Să-i bumbăcim!”, „Dă-le la cap!” şi alte nebunii asemănătoare.

8.

LUPTA — dacă se putea numi luptă — începu cu cea mai inteligentă tactică: un atac surpriză. Dacă se dăduse un semnal, Fletcher nu-l auzise şi nu-l văzuse. Potrivirea de păreri şi egalitatea în prostie păreau să fie factorii ce-i uneau.

Nouă bădărani cu haine grosolane. Bărboşi. Cu basmale negre legate în jurul capului. Unul dintre cei nouă se repezi înainte, şi ceilalţi după el. Semnificativ, Shradd încheia plutonul. Era semnificativ pentru Fletcher, fiindcă uriaşul era un om deosebit de curajos, şi adesea conducea atacurile la abordaj, cu pistolul în mâna stângă, strălucitoarea sabie de asalt în dreapta şi cuţitul între dinţii încleştaţi. Astfel înarmat, şi cu mustaţa lui mare, avea o înfăţişare feroce.

Pentru Fletcher, faptul că Shradd era în ariergardă constituia încă un argument că aceasta fusese o mişcare calculată din partea lui. Jucând precaut, dar împreună cu cei mai josnici dintre ticăloşii aflaţi la bord.

În prima clipă după acest prim asalt, întregul grup se năpusti asupra duşmanilor într-o goană mortală. Distanţa pe care o aveau de acoperit era numai de douăzeci de paşi — de acolo de unde Billy le spusese oamenilor marcaţi să se ducă... Acest gând îi fulgeră prin minte lui Fletcher. Billy! Sigur că da. Băiatul voise ca echipajul să poată da atacul în caz de violenţă din partea roboţilor.

Pentru scurt timp, acest gând îi dădu speranţe. Sentimentul său fusese că, dacă roboţii plecau pur şi simplu, atacul celor nouă era un adevărat dezastru. Dar dacă băiatul crezuse că ei puteau, puteau măcar, să fie în stare să lupte cu aceşti oameni de bronz, atunci poate că

nu era totul pierdut.

În felul lor, cei nouă aveau un plan bun. În cadrul nebuniei totale care era atacul lor, *la urma urmei,* ceea ce încercau ei să facă în aceste împrejurări era ceva de bun simţ. Ajunseseră la punctul în care roboţii tocmai începuseră să-şi dea seama că ceva mergea prost. Oamenii de metal se întorceau, primind în minte un avertisment de la Nodo. Nodo, stând pe puntea aeronavei, supraveghind reîmbarcarea unităţii lui de abordaj, văzu ce se petrece şi răcni ordine. Comenzile lui nu erau auzite de fiinţele umane, dar desigur că el era „auzit” în interiorul fiecărui cap de robot.

Auzit cu o clipă prea târziu de către Nast. Doi piraţi îl înşfăcară, ţinând zdravăn metalul dur, şi-l aruncară peste bord. Alţi doi oameni înşfăcară alt monstru de bronz şi începură să-l târască de asemenea spre copastie. Iar a treia pereche de fiinţe umane se îndreptă spre al treilea robot...

Atâta tot. Nu mai putură să-şi termine acţiunea. Fiindcă, de pe puntea navei aeriene, raze strălucitoare de lumină ţâşniră din frunţile câtorva roboţi. Lumina era precis coordonată, fiecare emitea o bandă îngustă de strălucire, realmente vizibilă chiar în soarele de dimineaţă, care era acum la cel puţin un stânjen deasupra orizontului. Razele îi atinseră numai pe atacatori, pe cei patru oameni care înşfăcaseră doi dintre roboţi.

Toţi patru căzură. Deodată. Ca nişte fiinţe moarte sau paralizate. Sau, mai degrabă, ca nişte oameni care deveniseră deodată greutăţi inerte, având fiecare muşchi cu desăvârşire neputincios şi lipsit de vlagă.

Nu era timp de stat pe gânduri. O analiză meticuloasă a situaţiei, sau a ceea ce se întâmplase, nu era posibilă.

—Fuga jos! urlă Fletcher.

El însuşi dispăru în spatele parapetului de lemn care susţinea pasarela. În câteva clipe, o duzină de oameni îl urmară. După scurt timp, Fletcher se ridică şi cercetă cu prudenţă câmpul de acţiune.

Uşurare rapidă. Roboţii se întorseseră cu toţii pe nava lor aeriană, care cobora spre apă, probabil cu intenţia să-l salveze pe lantellanul aruncat în ocean. Deşi nu putea vedea manevra din locul în care Fletcher rămăsese ascuns, robotul din apă fusese evident ridicat, pentru că după doar câteva minute aeronava se văzu la vreo sută de yarzi, şi se înălţa rapid. Ea se ridică tot mai sus şi acum era de fapt o navă depărtată ce se mişca prin aer ca o pasăre, dar fără aripi.

Fiindcă se depărtase, oamenii ieşiră din ascunzătoare. Fletcher dădu ordin ca *Orinda* să se abată de la drumul care ar fi apropiat-o de colosala navă care stătea acolo, la orizont, şi să ia un unghi mai apropiat de direcţia vântului.

Astfelcă piraţii nu aflară nimic despre dilema navei spaţiale şi nu înţeleseră niciodată de ce ea nu-i urmărise imediat acolo unde se îndreptau: la Londra.

... Trecând prin învelişul gazos al pământului, Crucişătorul lantellan — ca şi Transportorul înaintea lui — se comportase în atmosferă într-un mod anormal. Echipamentul mai puţin sofisticat al marii nave sesizase mai greu că ceva merge prost. Dar chiar dacă ar fi interpretat cu exactitate ceea ce se întâmplase, nu avea un sistem de corecţie. Aşa stând lucrurile, abia când se lovise de o materie atât de dură ca apa, indicatoarele ei se mişcaseră nesigur, fără să ştie exact ce nu era în regulă, dar detectând o situaţie neobişnuită.

Căci neobişnuită era. Metalul dintr-o epocă viitoare venise în contact cu apa din anul de graţie 1704. Pe scurt,

prin deducţie, roboţii au putut să explice mai târziu ce se întâmplase. Apa nedistilată fierbe la 100 grade la nivelul mării. Adică tocmai locul unde se aflau. Comprimată şi răcită, ea se transformă nu într-un singur, ci în câteva feluri de gheaţă.

Contactul dintre metalul navei spaţiale din secolul douăzeci şi cinci şi apa din anul 1704 produse un frumos fenomen vizual — şi o nebunie chimică. În câteva secunde, cristale de gheaţă se formară pe metalul aflat sub apă. După câteva minute reacţia era atât de intensă, încât gheaţa se întinse până la mai mult de o sută de picioare sub apă.

Înşişi pereţii de metal, care desigur erau constituiţi din particule antigravitaţionale, se defectară. Într-un mod oarecum grosolan, particulele se adaptară la timpul diferit. Şi făcură acest lucru fără să se deterioreze. Dar uitară ce fuseseră „învăţate”. Încetară să mai fie antigravitaţionale. O reacţie chimică se desfăşoară automat. Atomii şi moleculele nu aleg, dacă n-au fost antrenate, ce fel de reacţie să fie, ci parcurg schimbările şi ajung la starea de stabilitate cerută de structura lor.

Aşa că, după numai un minut, crucişătorul se transformă într-un alt fel de navă, scufundată pentru totdeauna pe fundul unei atmosfere planetare.

În această caldă Mare a Caraibelor, reacţiile normale reîncepură. Gheaţa, care probabil se răcise la aproape 30000 sau 40000 grade sub zero[2], începu să se topească.

Când nava de abordaj a lui Nodo părăsise nava-mamă, el văzuse gheaţa şi raportase:

—Mi se pare că am aterizat pe o aglomerare de gheaţă care este vizibilă. Ar trebui să încercaţi să vă eliberaţi.

2 în lumea reală temperatura minimă teoretic posibilă este de -273,l5°C, temperatură denumită zero absolut.

Căpitanul prin-rotaţie Darkel şi şeful mecanic prin-rotaţie, un robot pe nume Frot, luară o hotărâre simplă în legătură cu asta: voiau să folosească motoarele împingătoare din prova şi, ca urmare, să iasă din gheaţă.

Ideea de a folosi motoarele împingătoare nu ridica probleme. Aceste motoare utilizau propulsia nucleară, o sursă de energie care se consuma foarte încet în timp. Pentru ea, şapte sute de ani nu însemnau nimic. Chiar după zece mii de ani ar fi funcţionat, dacă n-ar fi intervenit ceva neprevăzut.

—Folosiţi împingătoarele prova! comandă Darkel.

—Porniţi motorul unu cu o sută de gradaţii! ordonă Frot ajutoarelor sale.

Când această forţă colosală intră în acţiune, nava se înclină înainte. Literalmente se apleacă uşor. Insula de gheaţă în care era înţepenită se înclină şi ea. Aceasta era tot. Nici o altă mişcare nu se petrecu.

Urmă o lungă pauză în care, mai întâi, maşinile fură stopate apoi Darkel şi Frot, ca şefi, încercară să afle ce nu era în regulă. Deodată, senzorii din bordajul exterior aduseră ştirea că nava nu numai că era într-un câmp de gheaţă. Ea *era* câmpul de gheaţă.

Pe pământ, Crucişătorul lantellan, cu tot echipamentul lui şi marile lui motoare, şi cu cei 30000 de roboţi, cântărea aproximativ 120000 tone, iar insula de gheaţă vreo 1500000 de tone. Astfel că nu puteau face nicio mişcare până când nu se topea gheaţa.

Ea *se topea.* Cu fiecare mişcare a valului de căldură. Şi cu briza care mătura apele verzi-albastre. Şi direct de la razele soarelui tropical, care în curând va fi mai sus pe cer şi mult mai fierbinte. Prin urmare, marea navă spaţială în capcana ei de gheaţă stătea pe o mare relativ calmă, cu apele întinzându-se până la orizont; şi numai două obiecte

erau vizibile în depărtarea pe care ochiul o putea cuprinde: corabia şi unitatea de abordaj comandată de Nodo.

Gheaţa care ţinea nava era rece, rece cum nicio altă gheaţă n-a fost vreodată pe pământ; îi trebuia un timp să se topească.

Timpul avea să treacă. În acest timp, ce va mai fi?

Ce folos va putea trage cineva din timpul câştigat?

9.

SE TERMINASE.

Incredibil! Imposibil!

Fletcher stătea pe puntea navei lui de lemn. Vântul îi sufla în faţă. Îşi simţea buzele uscate. Ochii îi erau umezi. Ca printr-o ceaţă, se uita după „pasărea” de metal care se depărta. Apoi, înjurând cumplit, privi în jos la cei patru bandiţi care zăceau nemişcaţi pe puntea fierbinte.

Îi venea deja greu să-şi amintească într-un fel logic că ei fuseseră „împuşcaţi” cu ceea ce păreau a fi raze de lumină ucigaşe.

Cu altceva se lupta în sufletul lui. Un gând. Un sentiment. Care echivala cu conştiinţa îndepărtată că aici va trebui luată o hotărâre.

Vag: ... Trebuie să povestim cuiva despre toate acestea. Dar cui?

Era prima clipă în care îşi dădea seama că ar putea avea un rol de jucat în nebunia ce se abătuse peste planetă. Dar desigur, era mult prea devreme să realizeze că toate hotărârile fundamentale aveau să vină în cele din urmă de la el.

Acum, pur şi simplu punând întrebarea: „cui să spună?”, ideea că trebuie să facă ceva i se păru ridicolă.

Exista de fapt un alt factor. Era un adevăr pe care în mod conştient nu-l admitea: realitatea că undeva, în sufletul lui, era un englez loial. Credea în adâncul lui că Anglia e centrul universului. Admitea că Anglia trebuie apărată de duşmanii ei.

Îngenunche pe punte în timp ce aceste imagini fugare veneau şi plecau. Îngenunche lângă trupul răsucit al unui pirat cunoscut ca Nat Arkion (pentru un om cultivat, ca

Fletcher, numele amintea de începuturile ocupaţiei romane în Britania). Nat avea o falcă proeminentă şi mânuia cu iuţeală cuţitul sau sabia. Această falcă grosolană, ca şi faţa din care făcea parte, erau arse până la brun de soarele tropical. Chiar când era liniştit era ceva să te uiţi la el. Viaţa pe străzile Londrei îi pricinuise lucruri neplăcute băiatului care se transformase în acest bărbat. Dar Nat plătise demult fiecăruia pe care-l putuse pătrunde cu cuţitul. Şi probabil că plătise cu vârf şi îndesat.

Fletcher îi luă mâna inertă şi fu surprins să simtă pulsul... Nu e mort! Ei, să fiu al...

Îi trebui cam un minut ca să-şi dea seama că şi celorlalte fiinţe omeneşti le bătea inima.

Se ridică. Şi pentru prima oară, oricât de preocupat era, îşi dădu seama că echipajul păstra o tăcere de moarte şi nu se mişca. Ochii oamenilor, căprui întunecaţi sau albaştri ca oţelul, îl priveau posaci. Erau fie îngheţaţi de o anume emoţie, fie aşteptau — nu se ştia bine ce. Fletcher spuse:

— Sunt vii! Adăugă ridicând vocea: Câţiva dintre voi, ticăloşilor, să-i ducă în paturile lor!

Nimeni nu se mişcă.

Cincizeci de oameni, oarecum şovăielnici, stăteau acolo sub cerul caraibean, ca o grămadă compactă de vicii bărbăteşti. Vântul făcea să fluture şuviţe nepieptănate de păr de pe duzini de capete. Aproape o sută de ochi rămăseseră holbându-se la Fletcher.

Din nou veni senzaţia aceea: Ei aşteaptă!

Aceasta îi aduse un gând de răspuns, uşor speriat: *...Am spus ceva rău?*

După numai câteva secunde, lui Fletcher îi trecu prin minte, optimist, că într-un moment ca acesta trebuie să-şi ia oamenii mai diplomatic. Aşa că spuse calm:

—Domnule Shradd, vrei să urmăreşti ca aceşti oameni

răniţi să fie duşi în cuşetele lor, unde să le pot da îngrijirile medicale cuvenite?

Shradd rosti nişte nume. Şi câţiva oameni, aleşi astfel, păşiră înainte cu stângăcie. Şi cu stângăcie, doi pentru fiecare trup inert, ei îi apucară şi-i cărară.

Apoi, când mişcarea aceasta era în curs, Shradd păşi cu pas greoi către Fletcher şi spuse cu glas scăzut:

—Ar fi mai bine să fiţi atent, căpitane. Oamenii vă condamnă.

Deci asta era! Fletcher trecu pe loc la starea lui sarcastică. Era de necrezut, dar el uitase că *toţi* aceşti oameni erau minţi înguste. Shradd însuşi acţionase *ca şi cum* ceea ce se întâmplase era o ocazie pentru o avansare personală.

Spuse batjocoritor:

—Ce cred ei că puteam să fac să împiedic abordajul?

—Ei nu-şi pun întrebări de-astea, căpitane.

Era un adevăr evident.

Şi Fletcher, cam zguduit, era gata să se întoarcă să plece fără alt comentariu, cu excepţia privirii pe care o aruncă întâmplător spre operaţia de salvare.

Chiar în acest moment, marinarii îl scăpară pe jos pe unul dintre cei leşinaţi. Rănitul fusese ridicat de pe punte. Capul şi umerii — ţinuţi de mântuială de un anume Drayton — lunecară, căzând cam de la un picior şi jumătate înălţime. Capul căzu cel dintâi, cu o bufnitură care-ţi făcea rău.

Fletcher se făcu mic.

Văzu că Drayton nu părea să-şi dea seama că se întâmplase ceva deosebit. Omul scoase din buzunar o cârpă murdară, îşi suflă nasul în ea cu mare zgomot.

Între timp, celălalt om continua să târască trupul inert. Capul ricoşa şi sărea cu zgomot surd pe puntea

neregulată. După câteva clipe, Drayton îl apucă iarăşi de umeri. De astă dată, când îl ridică îl ţinu zdravăn.

O privire iute, înfiorată, către ceilalţi răniţi îi dădu lui Fletcher de veste că nici ei n-o duceau mai bine. Fiecare dintre ei era în parte dus pe sus, în parte târât, lovit fără grijă de fiecare colţ ieşit în afară, buşit de obiecte solide cum ar fi uşile şi stâlpii şi trântit de trei-patru ori de la o înălţime de cam două picioare.

Totuşi, aşa cum putu să se încredinţeze, toţi patru aveau puls atunci când în cele din urmă îi întinseră pe fiecare în culcuşul lui îngust.

Pe când privea la oamenii leşinaţi, un gând ciudat atinse cugetul lui Fletcher: oare ce le-a făcut lumina aceea când a ajuns în capetele lor?

El era un om care-şi observa în mod normal propriul său flux al conştiinţei. Dar ciudăţenia acestei idei care se mişca atât de uşor prin mintea lui nu-i atrase atenţia.

Stătea pierdut în gânduri, reflectând la enorma complicaţie a momentului. Realitatea din jurul lui îi atinse mai întâi simţul mirosului... Era aproape un an de când nu mai fusese în încăperile echipajului. Şi deja i se părea că a revenit prea curând. Paturile, oamenii fără cunoştinţă în patru dintre ele, şi privitorii în spatele lui şi pe de lături, puţeau a năduşeală, a haine nespălate şi a piele veche. Un miros umed de putreziciune pătrundea de peste tot.

Strâmbându-se, dar sardonic ca totdeauna când făcea treburi medicale, Fletcher scoase batista sa albă curată. Scuipă pe ea de câteva ori. Şi cu această ţesătură de in umezită îi şterse faţa lui Nat cuţitarul. Apoi, cu mai multă salivă, făcu acelaşi lucru pentru Marele Dingy — o brută de om cu sprâncene stufoase. Dib Clutterbuck, scund dar zdravăn, cu o faţă ce semăna oarecum cu a unui rechin, fu următorul. Iar, în final, folosi batista murdară acum pe faţa

lui Will Spire. Will avea o minte vicleană. Dar uneori scotea câte o vorbă de duh, de umor negru. Glumele sale izbutiseră la timpul lor chiar să-i stârnească lui Nathan Fletcher un zâmbet dureros. Făcând ceva mai mult decât nimic, Fletcher sfârşi şi se întoarse spre uşă. Şi văzu cu oarecare uşurare că numai o mână de oameni voinici mai rămăseseră acolo. În mod obişnuit, prezenţa lor într-un număr oarecare n-ar fi fost o problemă. Dar îşi amintea cuvintele lui Shradd: *„Oamenii vă condamnă!*

Îi veni un gând ironic. Era o experienţă destul de tristă că un căpitan de piraţi se străduia să găsească metoda de a împiedica o răscoală. Dar neliniştea lui era încă şi mai ciudată: cum avea să iasă din această încăpere strâmtă? Să iasă, adică, fără să primească un cuţit în spate!

Luă o hotărâre, nefericit: Mai bine nu încerca să pleci.

Încă.

Dar acum — ce să facă pentru prăpădiţii aceştia bătuţi în cap?

Cei patru nenorociţi continuau să respire rar, dar constant. Necazul era că în calitatea lui de căpitan toţi se aşteptau să fie un doctor priceput la toate. Şi avea, într-adevăr, o carte cu acest subiect, din care citea uneori, şi-şi bătea capul cu ea. Putea să lege o rană. Ştia să ia sânge unui bolnav. Şi avea cele trebuincioase pentru o clismă. Dar nu făcuse niciodată şi nu avea de gând să încerce acum.

Fiindcă era derutat, îşi aminti deodată gândul de mai înainte. Numai că era altceva acum… Lumina din capetele lor mă pândeşte pe mine.

Ce?

Se sili să-şi ţină firea. Zâmbi trist. Şi-i trecu prin minte ideea absolut nebună că cei patru leşinaţi ştiau că el e la căpătâiul lor. Apoi, chiar în timp ce-i trecea prin cap

această prostie de irlandez, cei patru avură un gând în mintea lor, pe care-l proiectară către el. Spuseră toţi deodată:

—Fiţi pe pace, căp’tane. Nimeni nu-i pornit să vă-nchidă gura acu’. Aşa că duceţi nava la Londra cum aveaţi de gând, umflaţi banii ştabului pentru ce i-aţi făcut fetei şi o să fie bine pentru-mneavoastră. Şi nu vă doară capu’ de noi. Ne sculăm într-un ceas...

O voce aspră spuse lângă Fletcher:

—Şi de ce nu i-aţi lăsa să doarmă, căp’tane?

Creierul lui se... ce? Nu ştia — se învârtea. Era reacţie, dar mai mult uimire în el însuşi. Într-un moment ca acesta — îşi reproşa singur — tot ceea ce-i lipsea era ca mintea să-i hoinărească aiurea.

Aşa că atunci când vocea aceea îi vorbi, se întoarse, oarecum pierdut. Pierdut de-a binelea. Şi-şi dădu seama că omul care vorbise era unul dintre cei trei cu faţa ciupită de vărsat de pe *Orinda* — Sol Tyke, unul dintre marinarii care ajutaseră în felul acela sinistru să fie duşi jos răniţii.

După prima observaţie, că un om care a avut vărsat era printre cei mai răi inşi de pe corabie, îşi aminti că Sol nu era singurul. Unul dintre ceilalţi cu faţa ciupită luase parte şi la atacul împotriva oamenilor de metal. Era cu putinţă ca boala asta să-l facă pe om mai mânios? Îşi imaginase aceasta şi înainte. Asta e, asta trebuie că-l speriase prosteşte.

Acum venise însă un moment mai bun. Părerea rostită de Sol. Cruzimea propriilor sale gânduri... Toate la un loc îi dădeau o senzaţie de bine.

Fletcher fu oarecum, dar nu de tot, uimit să se audă pe sine spunând cu voce tare, fermă:

—Au să se facă bine. Într-un ceas se trezesc. Făcu un gest larg: Gata, hai să-i dăm drumul de-aici. Daţi-le voie

băieţilor să respire.

După care Fletcher se dojeni în sinea lui. Spunându-şi că, dacă prezici un eveniment cu o oră înainte să se producă, nu capeţi decât un răgaz de şaizeci de minute.

Şi pe urmă?

10.

DIMINEAŢA trecea. În cursul acestor minute corabia era o albă întruchipare a graţiei şi mişcării pe faţa oceanului vast. Nimeni nu făcea nimic. Nimeni nu punea întrebări.

Ceea ce-l supăra pe Fletcher în aceste minute era faptul că avea din nou senzaţia că mai trăise înainte toate acestea. Dar fără Iantellani şi fără Billy.

A fi fost sau a nu fi fost, aceasta era întrebarea.

Parafraza după Shakespeare îl înveseli oarecum. Şi, desigur, era cu neputinţă. Totuşi era fără îndoială visul cel mai viu pe care-l avusese vreodată.

Încă o dată îngădui memoriei să-şi amintească. Era totul acolo. Fata — adâncită în şoc... Noi am aruncat-o peste bord. Ea s-a înecat. M-am dus în Anglia să iau banii ce mi se cuveneau, apoi am plecat şi am trăit în Italia tot restul vieţii mele...

Ce închipuire de necrezut! Fiindcă el era aici. Căpitan de piraţi. La treizeci şi ceva de ani. Dacă avea un viitor, cea mai mare parte din el era înainte. Îşi dădu seama că avea ceva mai multă speranţă. Răsufla mai adânc, de parcă acum, când soarele urca mai mult pe cerul vast, exista un viitor. Cea mai mare uşurare — trebuia s-o recunoască — venise odată cu dispariţia Crucişătorului Iantellan. El pierise, încet dar sigur, dincolo de orizont, către nord-vest.

Cum şedea pe punte, vântul plăcut sufla dinspre pupa, umflând pânzele, împingând corabia tot mai departe de nava gigantică. Era un vânt fierbinte, cum numai în iadul caraibean putea fi. Probabil că cei de pe bordul navei străine urmăreau *Orinda.* Aşa că totul începea să arate ca şi cum singura problemă imediată era răscoala născândă a

lui Shradd.

Auzi un zgomot în spatele lui. Cineva îşi dregea glasul.

—Hum... Căp'tane.

Fletcher se întoarse, încordat. Dintr-o mişcare. Nu prea repede, totuşi destul.

Patru oameni stăteau rânjind în capul scărilor care veneau de jos.

Bătăuşii! Cei patru pe care-i lăsase zăcând fără cunoştinţă în paturile lor, acum o oră.

Gândul său se cumpăni. *Acum o oră!*

—Hei, spuse Fletcher.

—La ordinele 'mneavoastră, căp'tane, spuse Will Spire pe un ton plin de înţeles. Noi toţi patru, domnule.

Dacă nu-l punem la socoteală pe Shradd, bărbatul subţirel şi frumos îmbrăcat care stătea pe această corabie navigând pe mări depărtate nu întâlnise niciodată un om cu care să evite o confruntare. Îi trebui un timp scurt pentru o întărire interioară şi o hotărâre conştientă, ca să facă faţă şi acestei confruntări. Şi Fletcher o făcu.

—Credeam că sunteţi oamenii lui Shradd, spuse el.

Cum niciunul dintre cei patru nu răspunse imediat, Fletcher doar îi privea în ochi. Şi aştepta. Tot Will Spire fu acela care răspunse.

— Domnu' Shradd, căp'tane, are tot respectul nostru. E un om bun aici, între noi. Da' nu poate să stăpânească situaţia asta, căp'tane.

— Şi dumneata eşti?

Tăios.

Tăcerea fu mai lungă de astă dată. Dar Fletcher aştepta iarăşi. De astă dată fu Dib Clutterbuck — prostul şi stricatul Dib — care răspunse, spunând:

—Căp'tane, am greşit în ce-am făcut. Nu în toate, pricepeţi. A fi pirat în zilele şi-n vremea asta nu-i decât o

parte a întregului joc necinstit. Dar există şi căi mai bune, domnule, decât să omori şi să jefuieşti, dacă te gândeşti bine.

Conceptul unui marinar pirat care gândeşte era prea nou pentru Fletcher pentru ca el să-l înghită cu uşurinţă. Dar ceva din înţelesul lui tot îl ajunse. Şi depăşea atât de mult raţiunea, încât o frază din învăţătura religioasă din copilărie ieşi la iveală de acolo de unde fusese îngropată atâţia ani: „Purificat întru lumina Domnului!”

Purificarea de un fel oarecare era ceea ce li se întâmplase celor patru. Fantastica rază de lumină — gândi Fletcher smerit. Ea a pătruns în capetele lor. N-a fost închipuirea mea. Odată intrată, pe lângă că i-a lăsat fără cunoştinţă, a luminat tot întunericul din aceste minţi schiloade, dezvăluind fiecare amintire strâmbă şi fiecare hotărâre urâtă.

Acestea erau aspectele cu care părea să se confrunte.

Bătăuşi, ucigaşi şi o sută de instincte josnice de piraţi. Nu cumva acestea erau doar manifestările exterioare ale nebuniei la care-i adusese viaţa?

Chiar dacă avu acest gând îngrozitor, a doua reacţie începu să-şi facă loc: Nu te lăsa abătut din drum. Aceasta este totuşi lumea în care pământurile şi toată averea mea mi-au fost luate cu sila. Şi în care, dacă întâlnim o navă de război engleză, vom fi spânzuraţi cu toţii.

Dar se ţinea ceva mai drept când vorbi iarăşi; se simţea mai încrezător într-un fel diferit, nu numai pentru el, ci pentru întreaga lume. Va continua să meargă înainte după planul său — nicio schimbare, dar...

—Domnilor, rosti el politicos, aveţi toată bunăvoinţa mea. Preţuiesc cum se cuvine părerile voastre, şi voi acţiona în acord cu ele, dar...

Un ţipăt! De undeva, din spatele lui! Atât de puternic,

atât de îngrozit, încât cuvintele încă nespuse i se înţepeniră în gât. Era o asemenea zarvă încât Fletcher chiar se împletici, aproape să cadă. Apoi se agăţă de balustrada apropiată. Timp de câteva secunde se ghemui acolo şi privi.

Un perete de apă. Spre sud-vest. Treizeci. Cincizeci. Două sute de picioare înălţime. Trebuia să revizuiască mereu dimensiunea de necrezut, după cum distanţa până la val se modifica sub ochiul său experimentat.

Fireşte, se gândi la un lucru înspăimântător, cum ar fi un val de maree. Auzise despre asemenea cataclisme. Dar nu văzuse niciodată vreunul.

Sentimentul peste măsură de groaznic care-l cuprinse nu-l împiedică să strige ordine scurte. Către timonier:

—Pune capul pe nord-est!

Către echipaj:

—Coborâţi velele!

Către cei patru foşti tâlhari:

—Vorbim mai târziu. Acum daţi fuga şi ajutaţi!

—Da, domnule. Da, căp’tane.

Minutele zburau. Oamenii speriaţi lucrau sub ordinele urlate de Fletcher şi Shradd. Acum, nici vorbă de nesupunere, observă Fletcher într-un vag gând lăuntric.

Uriaşul munte de apă trecu la mai puţin de o milă depărtare. Era minunat să-l priveşti — dacă te puteai gândi aşa, şi Fletcher putea. Apoi *Orinda* fu înhăţată de marginea valului uriaş, care nu avea forţa monstruoasă a centrului, dar era destul de puternică încât să târască nava pe zeci de mile. Iar în tot acest timp întregul ocean vizibil era o întindere de spumă în clocot.

Cu mult timp înainte de a ajunge în ape liniştite, Shradd îl întâlni pe Fletcher pe punte şi-i spuse întunecat, cu o voce ciudat de ameninţătoare:

—Dacă mă întrebaţi pe mine, am să vă zic că se întâmplă ceva ciudat, chiar de când a venit la bord băiatul ăla.

Fletcher, care se aşezase din nou, nu ripostă. Avea un instinct al crizelor şi un simţ anume despre cât de repede trebuie făcută o mişcare în prezenţa cuiva. Stând acolo, ghemuindu-se puţin şi fiindu-i ciudă pe sine că era aşa, îi reveni ceea ce era acum un sentiment vechi: că el se pregătise pentru această luptă pentru putere chiar din momentul în care Fletcher fusese adus la bordul primei lui corăbii de către un alt fost ocnaş. Aceasta se petrecuse cu trei ani în urmă.

Se gândi: Am patru oameni de partea mea, despre care Shradd nu ştie. O treabă interesantă. Dar asta pentru mai târziu. Acum...

Acum, singura sa acţiune defensivă — se încordă pe picioare, gata să sară în sus dacă ameninţarea continua. În felul său, faptul că nu sărise în picioare era o ezitare nu doar a trupului, ci şi a minţii. Şi el o recunoştea ca atare, şi-şi amintea de celălalt moment de ezitare, cu fata. Amintirea îl înfioră iarăşi. Un bărbat atât de aspru şi de hotărât ca el devenise, în aceste momente, nehotărât şi fără voinţă. Făcuse chiar şi un apel emoţional către ea să cedeze. Presupunând că fata ar fi consimţit deodată — ce situaţie complicată ar fi fost! De fapt, ridicolă. Întregul lui viitor — i se părea şi acum — atârnase de uciderea fetei. Şi, desigur, îşi adunase toate puterile şi făcuse ce trebuia. Dar acest conflict mai vechi îi tulbura acum atât de mult obişnuita lui limpezime de gândire, încât fu capabil să spună doar un singur cuvânt:

—Şi?

Nu reuşise să-l spună pe tonul cel mai hotărât.

—Am văzut eu de la-nceput că-i o pacoste, rânji Shradd.

—Am fost amândoi năuci, răspunse Fletcher.

—E datoria dumneavoastră să vă daţi seama atunci când se încurcă treaba, spuse Shradd acuzator.

Însă — Fletcher nu se putu opri să nu observe — atacul rivalului său era format din cuvinte, nu din acţiuni.

Lucrurile deveniseră deodată atât de simple, încât el alese acest moment ca să se ridice. Se mişcă repede, e drept, dar încercă să-şi mascheze graba spunând liniştit:

—După cum ştii, domnule Shradd, trăim într-o lume care încă nu e perfectă, aşa că din când în când avem emoţii puternice legate de ea. Îmi amintesc de parcă a fost ieri cum mi-a luat moşia guvernul Tory. În acel moment m-am ridicat împotriva sistemului. De atunci încoace, am fost gata să joc la fel de murdar ca şi ei. Zâmbi cu zâmbetul lui cel mai trist. Şi aşa am şi jucat.

Întinse mâna stângă şi se sprijini de un stâlp. Se rezemă bine, gata să scoată spada dacă era nevoie. Spuse:

—Cred că acum sunt gata să-i ucid pe cei vinovaţi de nenorocirile mele. Tocmai de aceea am de gând să părăsesc *Orinda* când ajungem la Londra.

Rostise curgător această minciună. Adevărul era că oamenii pe care-i ura nu erau vulnerabili, dacă el îi ştia — şi-i ştia. Duşmanii lui erau vicleni, aspri şi iscusiţi. Ce era mai important, se bucurau de protecţia statului şi a armatei. Fără asta, ar fi fost ucişi demult. Dar nu, această cale nu era pentru Nathan Fletcher.

Însă o asemenea intenţie ucigaşă era soiul de argument cu deplin înţeles pentru un ins răzbunător ca Shradd. Tocmai ştiind acest lucru, Fletcher văzu că obţinuse o victorie verbală. Expresia uriaşului se schimbase. Pe faţa lui apăru imediat o bucurie prost ascunsă.

Liniştit, Fletcher îşi recunoscu victoria. Mai târziu va hotărî ce va face de fapt la Londra.

11.

CEA CARE semăna, şi credea ea însăşi că este, Lady Patricia Hemistan, petrecu cea mai mare parte a „după-amiezii” zăcând pe podeaua groasă, catifelată.

Ea era cam instabilă în anul de graţie 1704. Moleculele şi atomii din Patricia moartă fuseseră re-formate într-un aparat din secolul optzeci şi trei. Nu era o combinaţie perfectă. Nici o persoană total acceptabilă. O fiinţă omenească — cu ce?

Oamenii aparţin propriei lor ere, nu numai psihic. Ei îi aparţin pentru că sunt fizic o parte din universul în evoluţie, în care fiecare particulă este în propria ei poziţie la un moment dat. O schimbare, deodată — nu. Brusc, niciodată. Ceva trebuie să se petreacă, pentru a se produce schimbări mai rapide decât normal, dar fără distrugeri. O asemenea schimbare avusese loc aici.

Nu se simţea bine. Îi era sete. Îi era foame. Simţea un rău interior, ca la apropierea unei febre.

Cineva trebuie să vadă de mine. Nu mă simt bine…

Maşina ştiuse cum să-i refacă înfăţişarea de om din secolul optsprezece. Fizic, era un rezultat într-adevăr bun. Dar mental, cum creierul ei nu avea niciun fel de antrenament, schimbarea avea loc cu încetineală. Dar ea avea să vină. Avea să vină.

Transportorul nu avea probleme numai cu maşinile. Şi ele erau, desigur, în curs de reparare. Aceasta era speranţa fiinţelor care priveau scena în interiorul navei şi supravegheau punctele mici, scânteietoare, de o luminiscenţă sensibilă, care jucau pe panourile argintii.

Fiinţele umane de la bord — echipajul — erau în alveolele lor. Sigure în spatele pereţilor de înaltă protecţie.

Hrănite automat cu substanţe nutritive.

Aceste fiinţe priveau la sărmana fată captivă, însetată, flămândă, cum umbla fără încetare căutând, în primul rând, apă. Iar apoi cum se culcă pe podea. Mai întâi pe-o parte, cu capul şi faţa întoarse spre transparenţa prin care putea privi spre fundul oceanului. Părea cu totul absorbită de ceea ce vedea acolo. Iar ei aşteptau şi aşteptau.

Păstrată îndelung, poziţia aceasta deveni obositoare. Cu greutate, oftând adânc, ea se întoarse cu spatele la fantastica scenă a mării.

Pe dată, cum se întoarse, o luminiscenţă coborî peste umărul ei.

Era ca şi cum adormise. Acum un moment erai acolo arătând ca, şi crezând că eşti, Lady Patricia Hemistan, cu totul disperată. Iar apoi...

Conştiinţa unei mişcări sub ea. Aceasta fu prima senzaţie a Patriciei. De reîntoarcere la conştiinţă. Reacţia ei era automată; nicio hotărâre. Pur şi simplu deschise ochii. Dar, desigur, viziunea nu era simplă. Există o diferenţă între deşteptarea din somnul normal şi revenirea din starea de inconştienţă.

Această diferenţă se manifesta, în primul rând, în incapacitatea de concentrare. Lumină era destulă. Orice ar fi fost, către orice ar fi privit, era luminat de ceva echivalent cu lumina zilei. Dar, aşa cum anumite insecte percep doar lumina şi nu imaginile, ochiul omenesc răspunde rudimentar în condiţii de tulburare. Fata putea vedea ceva, dar era o reacţie primitivă. Proprietăţile de fotocameră ale ochiului normal nu erau disponibile în acest stadiu timpuriu al revenirii ei.

Veni apoi un moment când văzu ceva. Brusc, pe când mişcarea constantă de sub ea continua, conştiinţa îi reveni... Sunt culcată cu faţa-n jos... Urmarea logică —

trebuie să privesc în podea.

Ciudat totuşi, „podeaua” era o substanţă ca sticla, dar — descoperi ea — nu alunecoasă. Îşi dădu seama de asta când întinse braţele şi apoi le strânse prin „sticlă”. Palmele nu se împiedicară de nimic. Doar o atingere fermă. Şi ea putu să se ridice. Şi-şi trase genunchii sub ea. Apoi se ridică în genunchi.

Acum se echilibră. Pentru că mişcarea aceasta o adusese destul de sus ca să realizeze că privea spre copastia unei ambarcaţiuni care măsura cu totul patru picioare înălţime. Şi că barca — mult mai uimitor — luneca pe faţa unui ocean care (descoperi acum, când se ridicase în genunchi) se întindea nesfârşit în jur.

Barca era surprinzător de mare: douăzeci de picioare lungime pe opt lăţime. Cu o porţiune acoperită de punte atât la prova cât şi la pupa. Prima impresie: porţiunile acoperite erau accesibile şi aveau dimensiunile potrivite cu statura ei.

Deodată, iuţeala cu care călătorea barca o făcu să se apuce de balustrada cea mai apropiată. Se ţinu bine, în timp ce-şi examina situaţia. Avu o revelaţie subită, minunată: nu-i mai era sete... nici foame. Începu să se simtă mai sigură pe sine, având conştiinţa acestui fapt. De când se luminase de ziuă, văzuse că de fapt nava se îndrepta spre nord-est. Şi se mişca extrem de repede, deşi n-avea vele.

Nu se pricepea să aprecieze viteza, care era de aproape cincizeci de mile pe oră. Toată după-amiaza barca brăzdă oceanul cu această iuţeală considerabilă. Şi avu timp să descopere că partea acoperită cu punte dinspre pupa avea o uşă care ducea jos spre o cămăruţă, cu un pat mare. Iar partea de la prova avea robinete şi dulapuri. Era acolo un recipient ieşit în afară dintr-un mecanism necunoscut. Ea

presupuse la ce folosea şi-l apucă şi trase. El se eliberă uşor. După care, când îl puse sub un robinet şi apăsă, începu să curgă apă şi ea o bău. Apoi, când îl ţinu sub alt robinet, se prelinse un lichid roşu. Cu vârful degetului, puse o picătură mică din siropul acela pe limbă. Un gust acrişor, dar realitatea de bază era neîndoielnică: hrană!

Recunoaşterea imediată, în loc să-i aducă lacrimi de bucurie, păru să aibă un efect liniştitor. Calmându-se, fata se simţi în stare să privească spre orizontul oceanului nemărginit şi să rătăcească mental printre întrebări: *Cum* am ajuns la suprafaţă? *Cu cine* eram? *Ce* era aici? *De ce* sunt în această barcă? *Unde* sunt dusă?

Erau întrebări pe care o minte extrem de ascuţită — şi care devenea şi mai ascuţită — şi le punea ei înseşi. Şi-şi dădu seama că niciun răspuns nu era la îndemână. Dar...

Sunt păzită. Ea savură înţelesul emoţionant al acestui gând, care avea gustul adevărului. Cineva avea grijă de Lady Patricia Hemistan, înecată prin cumpărarea unui suflet ucigaş de pirat. Cumpărătorul — identificarea vinovatului veni cu totul firesc — era ticălosul ei de văr.

În trecut, uneori ea se simţise vinovată. Ca şi cum ar fi vrut să-l salveze într-un fel. Chiar se gândea: Bietul Keith! Ce se va alege de el, odată ce va cheltui toţi banii moşteniţi de la tatăl său? — ceea ce se întâmplase aşa de repede. Totuşi ea respinsese propunerea lui de căsătorie, în primul rând din cauză că erau rude apropiate şi în al doilea pentru că, aşa cum îi spusese, cu un ton uşuratic, „Nu mă atrageţi din acest punct de vedere, domnule”.

Cu asemenea amintiri şi gânduri şi multe speranţe ea bău apa, sorbi hrana lichidă şi se culcă în patul cel mare.

Trează din nou!

Îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama unde este. Tremurul şi vibraţia din jurul ei îi amintiră. Cu ochii

deschişi, îşi dădu seama că patul în care dormise se afla unde se afla; apoi se ridică în picioare. Fu o mişcare leneşă, folosindu-şi numai o parte din puteri. În întuneric, orbecăi după uşă; o trase într-o parte şi o deschise.

Lumina zilei! O zi noroasă. Pe când urca treptele văzu o strălucire deosebită în nori, spre prova, cam la un yard mai sus de orizont. Strălucirea dădea de înţeles că soarele abia îşi începuse cursa pe cer. Aşadar era devreme.

Fiindcă era curioasă şi oarecum plină de speranţă, urcă până sus. Şi se întinse şi se înălţă pe vârfuri ca să privească marea din jur. Speranţa îi pieri pe dată. Încă nimic decât oceanul nesfârşit.

Întinzându-se să privească, îşi lăsase trupul pradă vântului, într-o clipă, briza mării o învălui cu degete de gheaţă. Simţi că i se taie răsuflarea. Se întoarse jos, sub cuvertură, lăsând uşa deschisă. Rămase acolo pentru un minut sau două de tihnă, sau poate zece. Îşi dădu seama cât putuse să fie de frig peste noapte. Dar îşi aminti cât de egal de caldă fusese temperatura în dormitorul ei... Să fi fost un foc arzând în vreo zonă de jos, ascunsă, a micii nave?

Un gând trecător puse capăt acestui şir de întrebări. Mai bine merg sus. Ei. se bizuie pe mine acum, când băiatul a dispărut.

Era un gând atât de lipsit de noimă, încât ea îşi dădu seama. Şi în cel din urmă îl preschimbă într-un raţionament special: Ei, ceilalţi pasageri de pe *Red Princess,* depindeau într-un fel oarecare de moartea ei salvatoare. (Gândul despre băiat nu putea să-l intercaleze, aşa că uită de el, părându-i lipsit de noimă).

Noaptea trecută, se trântise în pat cu hainele pe ea. Acum, într-un fel silită la acţiune, se ridică iarăşi. Cu ajutorul luminii ce venea de pe scară, începu să

netezească cu mâna cutele rochiei lungi. Şi deodată observă ceva.

Erau nişte linii desenate pe ceea ce părea a fi o parte a suprafeţei plate, tari, a peretelui interior de la capătul patului. Liniile aveau formă de sertare. Trei dintre ele. Aşa că ea se aplecă şi le pipăi.

Lucru de mirare, erau nişte crăpături acolo. Putu să vâre degetele şi să tragă. Fiecare sertar, la rând, se deschise, înăuntru erau o mulţime de... de ce?

Un gând ciudat o îndemnă către un obiect ca o baghetă din sertarul de sus. Ca şi cum bagheta i-ar fi spus „Ia-mă de aici!”

Fata scutură din cap. Ar fi fost un gest urât din partea ei să aibă asemenea fantezii. Totuşi, luă lucrul acela mic şi strălucitor. Îl ţinu. Îl netezi cu degetele. Îl privi atent pe toate părţile. Se întrebă la ce putea folosi. În cele din urmă îl puse la loc.

În clipa în care o lăsă jos, bagheta scoase un sunet strident. Patricia sări înapoi. Mişcarea o aduse în picioare. Ieşi în grabă pe punte şi fugi. În urma ei, ţipătul continua.

Asta-i chiar ridicol! gândi ea.

Sunetul o urmărea pe toată nava, spre robinetele cu apă şi hrană. Se auzi de-a lungul scurtelor minute cât stătu acolo să mănânce. Şi continuă pe când ea se ducea încetişor spre sertarul deschis.

Pe de o parte se gândea că nu făcea nimic rău. Pe de altă parte, că un sunet mecanic nu era o ameninţare decât poate pentru un răufăcător. Al treilea gând fu că, mânuind lucrul acela, sunetul trebuia să se oprească.

Aşa că, cu titlu de încercare, luă bagheta. Sunetul se opri. Uşurată, îl puse la loc în sertar. Îndată ce-l lăsă din mână, el ţipă. Îl luă în mână. Sunetul încetă.

Mai făcu câteva încercări, trecându-l dintr-o mână în

alta, până când în cele din urmă îl vârî în complicata dantelă ce-i acoperea pieptul. Locul păru perfect mulţumitor pentru mecanismul delicat ce comanda sunetul. Liniştea se restabili. Dar ea învăţase lecţia. Închise cu grijă toate trei sertarele din „dormitorul” ei fără să mai atingă alt obiect.

Altă zi lungă.

O femeie tânără, singură pe un vas mânat de o putere neştiută, se aşează sau se culcă şi aşteaptă. Patricia privea norii mânaţi de vânt pe cer. Din când în când se arăta soarele şi, în aceste momente, fata şedea şi privea la lumina ce dansa peste valuri. Tot timpul sufla vântul — deşi nu se gândea la el în acest chip — vântul iscat de viteza de cincizeci de mile pe oră cu care mergea ambarcaţiunea.

Într-un fel, în acele câteva zile care trecură, călătoria solitară fu un eveniment interesant. Cea mai interesantă observaţie pe care o făcu fu aceea că nava se îndrepta statornic în direcţia nord-est.

Spre Europa de nord? Spre Anglia?

Anglia era.

Atât de perfect se dovedi simţul de orientare al navei încât, în curând, ea se îndreptă spre gura unui fluviu pe care, chiar în lumina tulbure a zorilor, Patricia îl recunoscu ca fiind Tamisa. Mica navă făcu o corectare finală, delicată, a direcţiei. Ea o aduse departe în susul apei până la punctul pe care fata îl recunoscu ca fiind în apropierea zonei din Londra unde locuia vărul ei. Şi apoi, când observă un debarcader liber de înălţime potrivită...

Barca se îndreptă spre el. Şi merse paralel cu platforma ieşită în afară. Apoi se opri. Urmă apoi scrâşnetul bordajului frecându-se de platforma de lemn alăturată. Aşteptând.

Vrea să cobor.

Era o idee atât de caraghioasă, încât Patricia se mustră singură:

—Draga mea domnişoară Hemistan, trebuie să încetezi acest joc copilăresc de a vorbi cu bărcile şi cu baghetele sclipitoare.

Existau, de fapt, motive temeinice pentru ca o tânără doamnă, singură, să nu părăsească un loc sigur. Stând pe puntea navei ce se legăna uşor, examină motivele imediate. Nava ei era acostată la un mic debarcader folosit de bărcile de pe fluviu. Chiar dincolo de platforma de lemn era o îndiguire cu trepte ducând în sus, spre drumul de căruţe ce mergea paralel cu fluviul.

Aşadar, o stradă din Londra.

Problema era că niciun om neînarmat, nicio femeie bine îmbrăcată nu putea să treacă fără protecţie pe străzile Londrei în anul de graţie 1704, ziua sau noaptea. Din doi oameni, unul era criminal când se ivea ocazia — adică dacă vedea o posibilă victimă.

În cel mai bun caz putea fi atacată măcar la fiecare sută de paşi. Mai întâi i-ar lua hainele ei scumpe. Cineva ar fi plătit pentru ele; oricât de mică ar fi fost suma, tot era o comoară pentru tipul de tâlhar care şi-a făcut un mijloc de trai din groază, din jafurile întâmplătoare. La ce abuzuri îi putea fi supus trupul, asta depindea de găsirea unui adăpost temporar în care putea fi târâtă sau cărată.

Amintirile înfricoşătoare despre numeroasele avertismente cu privire la primejdiile străzii londoneze îi trecură prin minte. Şi, gândind astfel, murmură:

—Nu, dragă, minunată bărcuţă. Nu plec. Într-adevăr, aş prefera ca...

Gândul i se întrerupse.

—Dumnezeule!

Rostise frântura de rugă cu voce tare, uluită. Era *pe*

debarcader, la douăsprezece picioare deasupra apei. Iar barca...

Fata se întoarse atât de repede încât era să cadă; atât de repede încât ameţi. Dar avu timp să vadă că adăpostul ei de atâtea zile şi nopţi începuse să lunece pe apă. Cum sta ea acolo, uimită, barca se întoarse scurt şi mări viteza.

La drept vorbind, nici nu mai văzu ce se întâmplă cu barca, fiindcă lacrimile îi înceţoşaseră vederea. În timp ce-şi ştergea ochii şi-şi aduna puterile ca să se împotrivească tristeţii care-o copleşea, nu mai rămase nici urmă de barca ei printre numeroasele alte vase care împânzeau marele fluviu. De fapt era mai mult nedumerită decât speriată. Fiindcă — cum ajunsese pe ţărm? Mai auzise asemenea lucruri. O persoană lipsită de putere face ceva fără să-şi dea seama. Dar era pentru prima oară când i se întâmpla ei.

Un bâzâit îi întrerupse acest gând tulbure.

Sări într-o parte. Aproape căzu. Privi rătăcită în jur. Dar debarcaderul şi ce putea vedea din dig erau tot goale.

Respira greu. Trecură câteva clipe până să-şi dea seama: sunetul continua. Foarte aproape. Aproape în urechea ei.

Brusc, înţelegerea.

Bagheta!

Pe când scotocea prin dantela corsajului, se gândi: Chiar aşa, cine şi-ar fi închipuit că are două sunete?

Mai întâi, zgomotul ca un ţipăt îngrozitor. Acum, bâzâitul mai slab, dar insistent.

Ţinuse bagheta între degete în timp ce aceste gânduri veneau şi plecau. Ceea ce o uimea era faptul că, pe când scotea din sân obiectul acela metalic, frumos, neted, nu mai lung de vreo optsprezece centimetri, bâzâitul încetase.

Înţelese că aşa stăteau lucrurile: numai când îl ţinea

între degete, afurisitul de obiect se oprea din bâzâit.

În final avu un alt gând liniştitor despre insistentul instrument: Este singura mea armă. Aş putea să lovesc pe cineva cu el...

Cu acest gând, porni să urce treptele care duceau deasupra digului. Ajunse la drumul pentru trăsuri. Acolo îi căzu privirea pe o sperietoare de bătrân. Stătea la vreo cincizeci de paşi depărtare de ea, în marginea drumului altfel pustiu. Creatura trebuie să fi surprins o mişcare cu coada ochiului, fiindcă se întoarse şi se holbă la ea. Apoi scoase un sunet îngrozitor ce exprima emoţia:

—Araaagh!

Scoţând acest zgomot aspru din gâtlej, porni către ea cu iuţeala unui om bătrân. Patricia îşi păstră cumpătul şi alergă pieziş peste şosea, către capătul unei străzi. În colţ era un tufiş. Pe când ea îl ocolea, văzu că *acolo* era un tânăr. Avea ochi albaştri strălucitori şi răi. Şi-şi arătă dinţii sparţi într-un rânjet încântat. Şi porni înainte.

Ea nu putea da înapoi. Tânărul îi bara calea. În spatele ei, bătrânul urla nişte cuvinte golăneşti din care se desprindea că fata e a lui.

Tânărul prost îmbrăcat găsi timp să-i arunce o replică violentă rivalului său mai bătrân şi... se repezi spre ea.

Ceea ce se petrecu apoi ea nu înţelese imediat. Deodată tânărul se opri scurt. Faţa lui nebărbierită căpătă o înfăţişare hidoasă. Gura îi rămăsese deschisă. Ochii albaştri sclipeau. Tremura tot. Scoase un ţipăt lung, de agonie. Şi căzu, zvârcolindu-se, la pământ.

Patricia era la cel puţin o sută de paşi depărtare, când îşi aminti: bagheta vibrase în mâna ei pe timpul ultimelor clipe ale atacului.

Şi vibră aşa pentru alţi douăzeci şi şapte de bărbaţi de toate vârstele, gătiţi în tot felul de zdrenţe de oameni

sărmani. După al treilea atac, ea nu mai fugi. Acceptase.

Sunt încă apărată. Această baghetă m-a forţat s-o iau cu mine...

După ce-o lăsă pe Patricia, mica ambarcaţiune care-o transportase peste al doilea ocean ca mărime se duse în susul fluviului, la un debarcader părăsit. Imediat lunecă liniştită lângă cheiul mic, ruinat.

În ziua următoare era tot acolo. Şi în cealaltă. Şi după o săptămână. În ziua a şaptea, doi băieţi de opt ani hoinăreau pe ţărm. Şi pentru scurtă vreme urcară la bordul micii super-nave. Fireşte, traseră zdravăn de uşile din capăt. Erau probabil hotărâţi să rupă şi să ia ce nu era al lor, fiindcă în câţiva ani şi ei aveau să-şi înceapă cariera de tâlhari. Dar ceea ce se afla în interiorul sectoarelor închise nu era pentru băieţandri. Metalul rezistă la încercările lor repetate dar prost gândite de a intra.

În cele din urmă, plictisiţi de zădărnicia strădaniei lor, plecară. Însă, în noaptea aceea, nava părăsi locul ei, devenit acum nesigur, şi porni în susul apei. Cu puţin timp înaintea zorilor descoperi alt bazin în marele sistem de docuri al Londrei. Lunecă înăuntru. Şi se opri.

12.

NU ERA uşor să acostezi pe timp de noapte la o dană anume din portul Londrei. *Orinda* avea cheiul ei care-o aştepta. Dar unde era el în acest întuneric?

Sosind la gura Tamisei după ce se înserase, căpitanul Fletcher îşi îngădui o lungă noapte de toamnă ca să se strecoare, să calculeze şi să facă incursiuni către malul drept. Secundul Shradd era arbitrul şi cel care repeta de flecare dată:

—Nu, nu aici. Mergem mai departe. Încă o milă, cred.

Cât înseamnă o milă pe un fluviu întunecat, noaptea, pentru o corabie care merge contra curentului, cu velele încurcate de vânturi potrivnice?

În ciuda piedicilor, veni momentul în care, la lumina timpurie a zorilor, reuşiră să-şi vadă destinaţia. Iar ei izbutiră să se strecoare înăuntru. Nu era încă vremea când lacomii marinari comerciali ai Angliei făceau obiectul unei supravegheri stricte. Astfel că, odată ajunşi la ţărm, şi stând în doc, nu aveau nicio problemă şi nicio nevoie să se ascundă.

Curând după răsăritul soarelui, cumpărătorii veniră să vadă prada: tutun şi lână, cărămizi furate, lemn tare din America Centrală, nişte blănuri, precum şi obiectele ciudate de metal (denumite „rămăşiţe” în tranzacţie) pe care băiatul le ascunsese la bord.

Erau treizeci şi opt de licitatori pentru pradă. O gloată pestriţă, un amestec de englezi şi scoţieni, irlandezi, danezi şi evrei, câţiva suedezi şi trei chinezi. Limbile vorbite erau în principal o varietate de engleză stricată, şi acea limbă comercială din lungul coastei nordice, germana de jos.

Omul care adusese căruţe şi luase maşinăriile lui Billy Todd era un tip oacheş de origine etnică nedeterminată — probabil evreu. Dar numele de pe căruţele lui era:

Fletcher avea o soluţie simplă şi practică pentru vorbirea scâlciată. Când flecăreala era prea grăbită pentru el, îl înşfăca pe vorbitor, arăta şi striga: „Asta?” Adică: „Vrei asta?” Şi dacă primea o încuviinţare adăuga: „Cât?”

Probabil că erau suspectaţi de piraterie, şi aceasta le aducea o cantitate de respect, însă şi o atitudine de „ai face bine să vinzi toate astea ieftin sau o să regreţi”. Acestea erau subînţelesurile, şi ele influenţau întrucâtva târguiala. Dar în cele din urmă banii rezultaţi vorbeau singura limbă care avea un înţeles.

Când târgul se termină, când hamalii ponosiţi începură să încarce în căruţe mărfurile piraţilor, când înjurăturile crescură şi apoi slăbiră, Fletcher îşi aminti ce spusese Billy Todd: acum nu exista alt loc în timpul universal decât anul de graţie 1704. Pentru cele câteva momente în care mintea lui se întinse să cuprindă incredibilul univers pe care-l zugrăvea această idee — se întâmplă ceva în capul lui.

Până în această clipă, până ce acest concept i se înfăţişase, fusese totdeauna încredinţat că viaţa sa de toate zilele *era* singurul timp care exista — secundă cu secundă. Deodată, simpla completare a unei asemenea limitări îi aduse o senzaţie de şoc.

Privea la oamenii din jurul lui — cumpărătorii ca şi slugile lor şi propriul său echipaj mizer — şi se gândi şocat: Aceste lepădături! *dese shlingels* — numai cuvântul în germana de jos părea potrivit — acesta era locul de unde rasa umană trebuia să pornească din nou.

Sentimentul său: n-o s-o mai putem face niciodată.

După ce plecară toţi oamenii din afară, Fletcher fu

plăcut surprins să constate că avea în mână mai mulţi bani decât îşi făcuse la început socoteala să adune. Ca să nu încapă nicio bănuială, el numără banii împreună cu Shradd şi cu trei oameni din echipaj care se pricepeau să adune sume mari.

După ce făcură această treabă hotărâtoare, repartizară câştigul pe oameni şi-l împărţiră, pe rând, tuturor. Fiecare, nerăbdător, făcu semnul că-şi primise partea. Apoi plecară bucuroşi, având două săptămâni permisie. Aceasta însemna ca fiecare să-şi regăsească iubita sau familia abandonată, lângă care să trăiască iar o vreme şi să petreacă — dacă acesta era cuvântul potrivit. Într-adevăr, era adesea timpul unor amare învinuiri din partea nevestelor, timpul unor cereri înlăcrimate de bani în plus, aşa încât ea şi „ăia mici” să aibă din ce trăi pe timpul călătoriilor..

Fletcher avu grijă să vorbească cu câţiva oameni. Astfel că, atunci când fiecare din cei patru bătăuşi îşi primi partea, el găsi timp să le vorbească mai mult decât celorlalţi. În cazul lor, dialogul fu ciudat de asemănător pentru fiecare:

Fletcher: — Te simţi bine acum?

Fostul bătăuş: — Excelent, domnule.

Fletcher: — Ai o nevastă pe undeva?

Fostul bătăuş: — Un om cumsecade aşa ar numi-o, domnule.

Fletcher: — Dacă am nevoie de cineva repede, ce şanse sunt să mă bazez pe tine?

Fostul bătăuş: — Io unu’ mă sui în prima birjă, domnule, şi vin în goană.

Şi tot aşa, cu Shradd stând încruntat alături.

Shradd şi patru oameni aveau să rămână la bord. Dacă ar fi vrut să plece, nu puteau decât doi deodată sau Shradd

singur. Aşadar, în permanenţă aveau să fie trei sau patru oameni la bord.

Cu încuviinţarea lui Shradd, căpitanul Fletcher va dormi şi el la bord în această a doua noapte. Rămăseseră înţeleşi ca el să plece pentru totdeauna dis-de-dimineaţă, către o destinaţie pe care n-o preciză.

Când se înnoptă, îl invită pe Shradd să ia masa cu el la un han din preajmă. Se aşezară la o masă, mâncară şi priviră la două fete mlădioase care cântau şi dansau pe un mic podium, în curând fetele schimbară priviri pline de înţeles cu cei doi şi, pentru că ei le oferiră ceva bani, acceptară să se întâlnească mai târziu în aceeaşi seară.

Era în 1704, un timp neîndurător cu femeile care nu aveau un venit fix. Apăsarea sărăciei îi asigura că ele vor veni într-adevăr la întâlnire. Şi astfel Shradd şi Fletcher vorbiră puţin, băură puţin; probabil că, în cazul lui Fletcher, cam prea mult, pentru că de la un timp el începu să vorbească destul de liber despre trecutul său.

—Greşeala mea, spuse el, a fost că m-am lăsat atras de conceptul competiţiei libere şi de liberalismul Whig. Am fost etichetat ca dezertor, şi prin mijloace discutabile, care nu erau nicidecum legale, am fost privat de moştenirea mea. Când s-a întâmplat asta, am fost aşa de plin de ură, încât pentru prima oară m-am simţit în stare de o faptă criminală. Deodată am putut să lovesc şi să plesnesc, la nimereală, şi am încercat prin mijloace ocolite să-mi fac dreptate singur, să iau înapoi partea de lume ce mi se răpise.

Shradd spuse:

—După câte înţeleg, domnule, aţi fost un Tory care a devenit Whig. Aşa că după părerea mea aţi fost chiar norocos că nu v-a ticluit cineva o sentinţă de spânzurat-înecat-şi-tăiat-în-patru, un destin — încheie secundul —

care este încă pus deoparte pentru nenorocoşii negustori Whig, acuzaţi că încearcă să distrugă lumea perfectă creată de înţelepciunea şi generozitatea partidului Tory.

—Am avut într-adevăr noroc, spuse repede Fletcher. Un prieten sus-pus m-a prevenit şi într-o noapte am şters-o din casă, chiar înaintea ordinului de arestare...

... Mai târziu, după ce fetele veniră şi plecară, iar el era singur pe punte, Fletcher se întrebă dacă seara sa de prietenie calculată cu Shradd valorează ceea ce plătise el. Pur şi simplu dorea ca *Orinda* să mai fie acolo când el se va întoarce. Aceasta doar pentru cazul că lucrurile mergeau prost, sau că apăreau alte întâmplări neprevăzute.

Dacă ar fi devenit necesar, ce-ar fi trebuit să facă pentru a-şi păstra comanda vasului? Era o problemă cu care se va lupta când, şi dacă, va fi cazul, îşi spuse.

Trebuie să mă culc... Era adevărat, dar nu se clinti. Brusc, încă o dată, îşi dădu seama de problemă. Ca englez simţea, înainte de toate, loialitate pentru Anglia. Şi se gândi că trebuie să prevină pe cineva despre Crucişătorul Iantellan.

Pe cine să avertizeze? Simpla întrebare aduse un zâmbet ironic pe faţa lui uscăţivă, cu ochi albaştri hotărâţi, într-adevăr, pe cine?

Dându-şi seama că întrebarea asta îl va sâcâi multe săptămâni de-aici încolo, simţi o schimbare. Şi, totodată, îşi încreţi nasul, izbit de un miros greu. Se întrebă, îngrozit: ce să fie? Nedumerirea dură doar câteva clipe. Brusc, recunoscu ce era: venerabilul iz al unui chei londonez.

De necrezut, adâncirea în gânduri îi amorţise simţurile. Mirosul fusese acolo toată ziua şi noaptea, şi cu secole înainte. Era ceva la care nu se gândise niciodată, dar acum era curios, înclină capul în briza uşoară ce sufla dinspre

fluviu şi mirosi. Hm, interesant. Izul dezgustător părea a fi un amestec între mirosul lemnului ud al docurilor şi cel al gunoiului putred.

Fletcher se strâmbă. Şi se întorcea — începea să se întoarcă — iar atunci o strălucire depărtată pe cer îi atrase privirea.

Se echilibră. Apoi se întoarse încet. Drept în faţă, spre mare, orizontul nopţii parcă ardea.

Un foc?

Chiar pe când stătea acolo şi privea, lucrul acela strălucitor veni mai aproape, mai luminos.

Un fior: Ce mai foc! Ce foc fantastic! Impresia lui uimită: o întreagă parte din oraş ardea.

Tocmai când îi venise acest gând, lucrul strălucitor veni mai aproape; era o navă ce urca pe Tamisa.

O navă uriaşă! Teribilul sentiment de şoc îl cuprinsese deja. Era Crucişătorul Iantellan.

D-dar... cum se poate? Pentru Dumnezeu, fluviul nu era îndeajuns de adânc. Şi mai erau toate podurile. Înfiorat, îşi imagină însuşi Podul Londrei dărâmat şi împins în lături de către monstru, albia fluviului scormonită, iar noroiul şi stâncile împinse la o parte pentru a forma noi ţărmuri, prin apăsarea verticală a forţelor enorme ce mişcau puternica navă.

Fletcher îşi dădu seama vag că se retrăsese de lângă balustradă. Era o mişcare cu totul instinctivă, pornită dintr-o teamă fundamentală. Gândurile născute din teamă spuneau: Ei ne-au marcat. Pot să ne localizeze. Vor trimite pe cineva...

Mişcările sale de retragere continuară, clipă după clipă, întâi în cabina sa, încet, ca să nu trezească pe cineva. Al doilea — şi încă repede, fiindcă se afla în loc închis şi acesta era acum locul unde nu era bine să te afli — apucă

geanta de piele cu avutul său împachetat acolo. Al treilea — înapoi pe punte şi afară de pe navă. Întreaga plecare îi luase doar câteva minute.

Merse încet de-a lungul debarcaderului, apoi sus pe mal, departe de strălucirea care părea acum să inunde tot cerul în urma lui. În curând, deşi tot prea încet, urca pe o stradă murdară: un biet om foarte înspăimântat şi într-o grabă teribilă.

13.

ACŢIUNEA de a urca pe scara din dos a palatului de reşedinţă al reginei Angliei şi al prinţului consort în anul de graţie 1704 avea, în cel mai bun caz, un foarte slab aspect ştiinţific. Cea mai apropiată ştiinţă: psihologia. Desigur, legea gravităţii este, ca să zicem aşa, un factor ştiinţific într-o asemenea acţiune. Într-adevăr, de la apariţia vieţii pe pământ *orice* mişcare în sus necesită mult mai mare consum muscular şi organic decât mişcarea în jos sau pe loc drept. Şi multe fiinţe, animale ca şi oameni, s-au lăsat păgubaşi atunci când dealul s-a dovedit a fi mai sus decât motivaţia de a-l urca. Fiecare creatură, ca urmare, aminteşte despre un fenomen natural al universului — pe scurt, despre un fapt ştiinţific.

Fletcher simţea muşcătura repulsiei pe când urca scara „secretă”. Şi fiindcă avea multe îndoieli că procedase înţelept venind aici, şi era deja istovit de drumul lung, simţea o reacţie negativă tot mai puternică.

Rări pasul, apoi se opri. Psihologic, era un moment complicat. Ceva din mintea lui îl împinsese pe tot drumul de la docul unde era acostată corabia piraţilor până în acest loc primejdios, la trei sferturi din înălţimea scării întunecate. Deodată, simţi nevoia unui nou îndemn mental.

Ceea ce-l adusese atât de departe era o hotărâre naturală. Chiar el recunoştea în silă că se îndepărtase destul de drumul lui, doar pentru a povesti ceea ce ştia.

Ce îl făcu să se hotărască era sentimentul că datora ceva acestor oameni. Nu era doar un sentiment legat de Anglia. La urma urmei avea să plătească ceea ce poseda cu un preţ corespunzător.

Cum şedea acolo, sunete înăbuşite veniră spre el de la

acel etaj superior către care se îndrepta. Era trecut cu mult de miezul nopţii, dar oamenii se auzeau umblând prin palat.

Pentru un călător obosit, era un semnal binevenit. Fletcher deduse îndată că venirea Crucişătorului lantellan era pricina acestui tărăboi. Şi, desigur, din acest motiv se abătuse de la planul său de salvare. Conştiinţa îi spunea: Nu trebuie să-mi las vechii parteneri de joc fără să le dau informaţiile pe care le am.

Pe acest drum venise la palat uneori, făcând parte din anturajul Annei înainte de a deveni regină. Erau zilele de pe urmă ale domniei lui William al III-lea (singur după moartea co-regentei sale Mary a II-a). De asemenea, era timpul când exista o aparentă camaraderie între grupul Annei şi oamenii guvernării lui William. Dar asta înainte ca intriganţii să decidă că William nu va mai trăi mult. Mai apoi, aceiaşi indivizi ambiţioşi începuseră manevrele ca să scape de anumiţi intimi ai cuplului regal, ca Fletcher.

Auzind sunete din acest loc familiar, energia îi spori iarăşi. Urca acum câte două trepte deodată. Ajunse la uşă. Căută în buzunar. Şi scoase cu grijă o carte de vizită scrisă cu ani în urmă, care-i îngăduise multe intrări în această reşedinţă foarte retrasă.

Strângând în mână cartea de vizită, bătu la uşă.

Valetul în livrea care-i deschise privi puţin mirat când îl văzu pe străinul din prag. Dar recunoscu desigur cartonaşul pe care Fletcher i-l întinse. Omul era tânăr, nou, şi desigur că nu-l cunoştea pe faimosul căpitan de piraţi. Dar era la fel de vădit că straiele de catifea şi purtarea aleasă a oaspetelui erau lucruri uşor de recunoscut. Pentru că tânărul valet se dădu deoparte şi Fletcher înaintă.

Fletcher spuse:

—Te rog să-l vesteşti pe excelenţa sa prinţul consort

George că vizita mea este în legătură cu marea corabie inamică ce-a apărut în portul Londrei.

Omul plecă, luând cartea de vizită cu el. Iar bărbatul înalt, zvelt, subţire, elegant avu vreme să se gândească mai pe-ndelete la riscul la care se expunea. Prinţul consort era şeful amiralităţii în strânsă asociaţie cu alt George — Churchill, fratele ducelui de Marlborough. Churchill comanda Marina de război. Prinţul George supraveghea comanda în numele soţiei sale, regina.

Om de ispravă, acest prinţ danez era socotit blând dar greoi la minte de către străluciţii englezi care înconjurau familia regală. Desigur, el ştia că fostul său partener de joc Nathan Fletcher scăpase din plasa întinsă de Tory şi devenise pirat. Şi desigur avea să fie prudent în legătură cu o întâlnire faţă-n faţă cu o persoană atât de deocheată, în afară doar dacă nu avea să vină însoţit de un detaşament militar de pază.

Analiza nu era cu totul corectă, dar destul de aproape de adevăr. Uşa mare sculptată se deschise şi oamenii în uniformă de ofiţeri care ieşiră prin ea alergară cu săbiile scoase spre Fletcher şi luară poziţie în jurul lui.

Comandantul de piraţi observă că cei cinci erau, respectiv, un căpitan şi patru locotenenţi. Căpitanul se propti în faţa lui Fletcher şi spuse pe un ton oficial:

—Sabia dumneavoastră, domnule.

Fletcher scoase încet sabia din teacă şi i-o întinse, ţinând-o de vârful ascuţit. Privi cum ofiţerul duce lama strălucitoare pe o consolă la vreo douăzeci de paşi mai încolo şi o pune pe suprafaţa lustruită. După care ofiţerul în uniformă frumoasă porni spre uşa prin care intraseră el şi însoţitorii lui, trecu prin ea şi dispăru preţ de un minut.

Când se întoarse, însoţea pe cineva. În faţa lui era un ins rotofei, în haine fine de catifea. Fletcher, care îl

cunoştea pe noul venit, îl recunoscu, desigur, imediat. Şi ca urmare se înclină respectuos. Se îndreptă. Aşteptă. Şi observă.

Unul dintre lucrurile pe care nu putu să nu le observe era că omul câştigase în greutate. Văzând asta, nu se putu abţine şi-i spuse în germana de jos:

— *Yeeat, du muss nich zou fail ayten. Dout wa nich ziyah gout foh die. Voutt saycht Momka Anne? N'vou best du?* (George, n-ar trebui să mănânci atât de mult. Asta nu-i bine pentru tine. Ce spune Lady Anne? Şi cum te simţi?)

—Nate, răspunse prinţul în englezeşte, nu trebuia să vii aici.

Faţa rotofeie era mai degrabă îngândurată decât supărată.

—Am primit rapoarte neplăcute care m-au făcut treptat să regret ajutorul pe care ţi l-am dat.

(El fusese cel care-i trimisese pe ascuns vorbă lui Fletcher că Tory umblau după el, şi-l ajutase astfel să scape. Şi aceasta era datoria pe care Fletcher o avea de plătit).

—Categoric, datoria mea, continuă prinţul pe un ton aspru, este să te arestez. Poţi să-mi dai un motiv pentru care să n-o fac?

Fletcher spuse cu aprindere:

—Alteţă, corabia cea mare de pe Tamisa este condusă de nişte oameni mecanici ciudaţi, şi e destul de mare şi de puternică încât să distrugă singură toate flotele din Europa. Regina trebuie să se refugieze în mijlocul ţării. Inamicii au necazuri şi sunt în număr limitat. Aşa că trebuie siliţi să iasă din nava lor de neînvins, prin atacuri precise cu tunurile cele mai mari. Întreaga lume este în primejdie.

Urmă o tăcere lungă. Omul gras, împopoţonat, stătea neclintit; şi momentul era rău. Fletcher se întrebă deodată

dacă nu cumva sălăşluia o minte tulbure în capul acela fălcos, atât de tulbure încât să nu fie în stare să prindă înţelesul a ceea ce-i spunea.

Îi veni alt gând, mai personal. Nefiresc. Primejdios să încerci să străpungi cu el o minte greoaie. Dar amintirea acelui fapt trebuia să dăinuie undeva în capul prinţului consort cum rămăsese într-al lui Fletcher şi cum trebuia să se fi păstrat în cel al fiecărui om de pe pământ.

Fletcher spuse grăbit în dialectul german de jos:

—Am mai trăit toate astea, George. Şi, din câte-mi amintesc, ai murit în 1708 de tusea de care ai suferit totdeauna. Întâmplarea, din câte ştiu din viaţa mea trăită o dată, este că ai început să scuipi sânge şi după aceea te-ai prăpădit.

Iarăşi tăcere. Apoi, brusc, un ordin în engleză:

—Aşteaptă aici!

Şi prinţul consort porni spre uşa cea mare. Ieşi. După un minut, se întoarse cu o femeie. Ofiţerii care-l păzeau pe Fletcher salutară. Ea făcu un gest de recunoaştere, apoi îi trimise afară. Veni mai aproape şi se opri în faţa lui Fletcher. Avea lacrimi în ochi.

—Nate, spuse ea, plâng din luna august. Mi-e ruşine de mine. Obişnuiam să spun că pot totdeauna să zâmbesc ca să-mi ascund lacrimile. Dar nu mai e adevărat. După câte ştim, George are o suferinţă la plămâni. Şi tocmai mi-a povestit ce i-ai spus despre moartea lui — ceva ce mi-am amintit şi eu — dacă acesta este cuvântul potrivit, în august ce-a trecut. Nate, tot palatul e înnebunit de amintiri care nu pot fi amintiri ale viitorului. Se întrerupse. În ce zi, Nate, şi în ce lună îţi aminteşti că e sfârşitul dragului meu George?

—Eram în Italia, maiestate, când am aflat. Eu am trăit până la vârsta de şaptezeci şi opt de ani, după cum spune

amintirea mea despre viitor. Dar, desigur, a fost un mare şoc când am aflat vestea. Şi nici nu ştiu dacă am aflat vreodată data. Dar era toamnă, la sfârşitul lui octombrie.

—Douăzeci şi opt, spuse regina Anne izbucnind în lacrimi.

Prinţul George se apropie de ea şi-i luă mâna. El îi şopti lui Fletcher:

—Are dreptate. Toată lumea îşi spune părerea. Şi toţi îşi amintesc lucruri care nu pot fi. Însă acum vii şi tu cu aceleaşi idei! Şi ce-i cu corabia aceea?

Era un moment încurajator. Pentru că o dată cu el se ivise şi o revelaţie subită. Într-un fel, acest prinţişor greu de cap o ţinuse pe augusta sa consoartă departe de cei mai mulţi bârfitori vicleni şi până de curând ţinuse cumpăna, plin de înţelegere, între Whig şi Tory. O ajutase să fie totdeauna curajoasă şi să se înşele cât mai rar.

Fulgerător, făcuse comparaţia cu destinul ei nemilos după pierderea lui. Mintea ei devenise confuză — după cum văzuse Fletcher — şi, treptat, inima i se împietrise; o femeie egoistă, păcălită de intriganţi şi care îşi trădase armatele, cei mai buni prieteni şi aliaţii, şi în cele din urmă murise (după şase ani), un suflet pierdut, dacă măcar mai avea unul.

Contemplând toate acestea în viziunea ei interioară despre viitor, nu e de mirare că lacrimile şi chinul nici nu încetau, nici nu slăbeau.

—Am plecat în Italia după ce-am căzut în dizgraţie, spuse Fletcher.

Minciuna, fiindcă avea destule amintiri care să ateste că cunoştea viaţa din Italia, îi veni uşor pe limbă.

— De acolo, continuă el, urmăream veştile din Anglia.

Povestea aceasta era încercarea lui de a nega, măcar pentru câteva minute, orice ar fi putut ei să audă despre

cariera lui de pirat. Şi ea nu suna prea rău — i se părea lui Fletcher.

Văzu că regina încetase să mai plângă pe când el vorbea. Ochii ei strălucitori, înceţoşaţi, îl priveau. Fără să se întoarcă, ea spuse:

—George, noi ştim că nu vorbea italiana înainte. Poate s-o vorbească acum? Dacă poate, aceasta cu siguranţă va dovedi că spune adevărul.

Prinţul consort interveni tăios:

—Nate, poţi vorbi italieneşte?

Aceste vorbe veniră atât de repede, încât Fletcher fu luat pe neaşteptate.

—Toate aceste săptămâni, spuse el pe un ton uimit, această posibilitate nu mi-a trecut niciodată prin minte. Dar cred că da.

Cu titlu de încercare, el îndrăzni:

—Buona sera, signora e signor. Godo di vederla. Mi ascolta un momento. Ho parecchie cosi da dirle. (Bună seara, doamnă şi domnule. Mă bucur să vă văd. Ascultaţi-mă un moment. Am câteva lucruri să vă spun).

Se întrerupse.

—Se pare că nu e nicio problemă, maiestate. Cuvintele îmi vin uşor. Dar vă rog, ascultaţi. După câte am văzut, cred că viitorul poate fi schimbat. De la această navă şi de la cealaltă putem obţine multă ştiinţă, numai dacă am reuşi s-o folosim, încât am putea vindeca multe boli, ca aceea care-l macină pe dragul de George. Şi, fireşte, s-ar vindeca astfel propria voastră suferinţă, iscată de tristeţea pentru pierderea celui drag. Nu-i aşa că vedeţi acest adevăr ca parte a viziunii voastre asupra viitorului?

Drept răspuns, prinţul apăsă pe o sonerie.

Uşa dinspre scară, prin care el intrase cu câteva minute în urmă, se deschise brusc. Câţiva oameni bine îmbrăcaţi

intrară în încăpere. Sosirea noilor veniţi era bruscă, şi mulţi dintre ei păreau încurcaţi.

Fletcher văzu o vânzoleală de feţe, trupuri, veşminte, plete, mişcare. Cu toţii păreau străini. După câteva clipe rămase uluit. În toţi aceşti patru ani de iad nu-i trecuse niciodată prin minte că nu-l va recunoaşte imediat pe duşmanul său de moarte, contele de Oxford.

Îşi reveni repede. Fiindcă... numai o clipă. Un moment, vă rog. Robert Harley nu devenise conte decât în 1711.

Era o descoperire uimitoare. Un exemplu perfect de amestec al amintirilor care-i încurca pe atâţia oameni.

Oricare ar fi fost motivul, Robert Harley îl văzu primul. În clipa recunoaşterii, puternicul conducător al partidului Tory scoase imediat un strigăt pătrunzător, apoi izbucniră cuvintele:

—Dumnezeule, piratul! Prindeţi-l! Omorâţi-l!

Suna prea dramatic. În plus, oamenii care-l însoţeau, şi ofiţerii din garda reginei şi a prinţului consort, nu înţeleseră imediat care era persoana ce fusese arătată astfel.

Fletcher avu timp să observe că faţa duşmanului său devenise mai buhăită cu trecerea anilor — deşi era încă tânăr. Şi se convinse, de asemenea, că acesta era, într-adevăr, viitorul conte de Oxford şi Mortimer, marele secretar de stat al Angliei.

În clipa confruntării, toată lumea fu surprinsă. Cu toţii dădură înapoi. Această retragere, deşi încetinită, continua. Şi tocmai această mişcare de retragere instinctivă îl ajută pe Fletcher. Viguros, calm, aflându-se în elementul său în faţa primejdiei, se retrase şi el. Dădu înapoi până la masa pe care fusese lăsată spada lui. Acolo se opri şi spuse:

—Robert, am venit să previn pe maiestatea sa despre o navă mare, primejdioasă, aflată în port, şi despre un enorm dezastru care s-a abătut peste întregul univers. Probabil că

poţi să ne spui dacă şi tu ai o amintire că ai fi trăit până la sfârşit întreaga ta viaţă. Şi dacă prin urmare îţi aminteşti — dacă acesta este cuvântul potrivit — data pierderii bietului George aici de faţă şi...

Alt ţipăt sălbatic al lui Harley îl întrerupse. De astă dată ţipătul cuprindea cuvântul „Omorâţi-l!” strigat pe un sălbatic ton de poruncă. Un om mai puţin iute, mai puţin ager, poate că ar fi putut fi ucis. Dar peste soldaţii şi ofiţerii din această încăpere strălucitoare trecuseră cel puţin câţiva ani de când nu mai luaseră parte la o luptă. În timp ce ei reacţionau cu încetineală, Fletcher înhăţă repede spada şi făcu un salt. Direcţia în care sărise îl aduse într-o clipă lângă Harley. Cu degete ca oţelul, el îi apucă braţul frumos îmbrăcat. Şi apăsă vârful ascuţit al spadei pe piept, în dreptul braţului.

—Domnule Harley, spuse calm, nu mi-ai răspuns la întrebare.

Urmă o tăcere lungă, încremenită. Fletcher avu timp pentru un gând într-adevăr ciudat.

Gândul era: Acesta nu este un moment adevărat din istoria Angliei... Istoricii perioadei reginei Anne vor căuta zadarnic un incident în care să fie incluşi regina însăşi, unul dintre cei mai însemnaţi miniştri ai ei şi un căpitan de piraţi, care să se fi aflat cu toţii împreună într-o cameră particulară a palatului regal, cu piratul ameninţând să-l ucidă pe nimeni altul decât pe marele Robert Harley.

Nici Fletcher şi nici ceilalţi oameni aflaţi de faţă nu auziseră vreodată conceptul de lumi alternative. Aşa încât fiecare dintre ei era nevoit să facă faţă neaşteptatei crize fără să înţeleagă clar că în cursul natural al evenimentelor un asemenea incident nu ar fi avut niciodată loc.

Năuceală? Nu chiar. Cel puţin, nu destul pentru a împiedica să se manifeste acum ceea ce ar fi fost atunci

normal. Fireşte. Oamenii viteji aflaţi în primejdie nu dau înapoi mai mult de câteva clipe. Şi aşa erau toţi cei de faţă, obligaţi, dacă nu de alte motive, de jurământul lor de credinţă şi de rangul lor şi de condiţia lor de a fi totdeauna curajoşi.

Robert Harley nu putea să dea înapoi — chiar dacă avea să se aleagă cu o împunsătură. Căpitanul şi cei patru locotenenţi trebuiau să atace. Oamenii veniţi cu Harley erau datori să tragă săbiile şi să sară în apărarea lui. Până la moarte, dacă era nevoie.

Însăşi regina avea să fie judecată mai târziu după felul în care-şi va ţine firea în criza cu care se confrunta atât de brusc fiecare persoană din această încăpere elegantă. Şi, desigur, ea era ultima instanţă, autoritatea finală. În conformitate cu istoria ulterioară, ceea ce făcu regina în acest moment se potrivea bine cu caracterul ei.

Aceasta era femeia care ura într-atâta războiul şi violenţa, încât în cele din urmă dăduse pur şi simplu ordin oştilor sale să se întoarcă din Europa, abrogase toate angajamentele Angliei faţă de aliaţii săi, îl destituise pe marele general John Churchill — care lupta cu atâta iscusinţă — şi-şi petrecuse ultimii ani din viaţă într-o Anglie paşnică. Apoi, spre uşurarea oamenilor violenţi şi frustraţi ce o înconjurau, îşi dăduse obştescul sfârşit.

Vocea reginei Anne răsună neaşteptat de tare şi de clar în tăcerea ce se aşternuse după cuvintele lui Fletcher.

—Opriţi! spuse ea.

Toţi încremeniră acolo unde se aflau. Era, desigur, o formă de a se opri. Dar Fletcher avu impresia că fiecare dintre cei din jurul lui se cumpănise în mijlocul propriei acţiuni.

—Nathan Fletcher, continuă femeia cu o voce pătrunzătoare, te numesc comandant general al forţelor

armate care vor înfrunta duşmanul invadator.

Acestor cuvinte le urmă o slăbire a încordării. Cu toţii erau, la urma urmei, englezi în suflet şi în gândire, deprinşi cu puterea. Cineva râse. Chiar şi viitorul conte de Oxford păru să-şi fi recăpătat cumpătul.

—Maiestate, spuse el moale, nimeni nu este deasupra legii engleze, şi în niciun caz un pirat preschimbat în general.

În aceste cuvinte nu era numai simpla conştiinţă a faptului că acţiunea lui vicleană era cea care împinsese un om la deznădejde, îl silise să îndrepte armele împotriva navelor compatrioţilor săi şi-l adusese la dezonoare. În toate aceste veacuri de luptă pentru drepturile omului, nimeni nu ajunsese încă la o asemenea cunoaştere a motivaţiei umane. Nici în Anglia legea nu accepta nicio scuză; iar pe continent, desigur, toate legile favorizau doar nobilimea. Fără rezerve.

Fletcher băgă sabia în teacă.

—Maiestate, spuse el pe un ton hotărât. Cred că trebuie să mi se îngăduie să rămân general numai cât timp cobor scările acestea. Mi-am adus mesajul către maiestatea voastră şi către prinţul consort. Să lăsăm gândirea şi curajul britanic să se manifeste în urma a ceea ce v-am spus. Dar dumneavoastră, doamnă, trebuie să plecaţi în interiorul ţării imediat. Astă-seară. Acum.

Urmă o pauză. Apoi obrazul feminin, care-şi pierduse înfăţişarea înlăcrimată de-a lungul acestor câteva minute, se destinse acceptându-i propunerea.

—Mulţumesc, Nate, a fost o cutezanţă din partea ta să vii aici. Poruncesc să rămâi general până mâine în zori.

Adăugă cu asprime:

—Ai auzit, domnule Harley?

Marele bărbat se înclină:

—Da, maiestate, murmură el.

Fletcher nu mai pierdu vremea. Plecă repede, ocolind grupul de nobili. Deschise uşa prin care ei intraseră atât de grăbiţi. Ieşi. Închise uşa în urma lui.

Şi fiindcă nu avea nicio încredere în vreo făgăduială făcută de un Tory unui Whig, coborî scările câte trei şi patru trepte deodată.

14.

O GROAZNICĂ realitate fusese deja observată de către minţile antrenate, care puteau s-o priceapă. Nu existau deloc unde. Nici, să zicem aşa, valuri de propagare.

Un colaps colosal de patruzeci de milioane de ani. Şi apoi — deodată — starea uniformă a progresului neîntrerupt. Secundă cu secundă, moment după moment, orele treceau liniştite. Un miracol? Aproape că aşa părea.

Existau, ca rezultat, persoane pe pământul anului de graţie 1704, în Transportor şi la bordul Crucişătorului Iantellan, care puteau — şi chiar asta făceau — să examineze implicaţiile.

—Putem deduce, comunică una dintre fiinţele luminiscente, că timpul nu este o energie în sine. El este mai degrabă o reflectare a transformărilor energiei. O particulă se mută dintr-o poziţie în spaţiu în altă poziţie; iar mişcarea rezultată este un tăcut fenomen temporal. Sensul termenului „tăcut” în acest context e paralel cu sensul umbrei în relaţie cu o rază de lumină. Un obiect interpus îşi întinde umbra. O transformare de energie interpusă are tăcerea ei, care este timpul.

—Ce aplicaţie practică vă sugerează această observaţie? întrebă altă luminiscenţă.

La bordul Crucişătorului Iantellan, savantul şef prin-rotaţie răspunse la o întrebare asemănătoare:

—O umbră este o reducere a luminii într-o zonă dată. O falie în timp este o reducere ordonată a încărcării la nivel exploziv printr-un proces de îndepărtare a transformării energiei. Aparent, starea de stabilitate a revenit acum, putem să punem la locul lor schimbările de ajustare care vor avea loc. Cu alte cuvinte, putem să supravieţuim în

această perioadă de timp.

Pe ambele nave, analiza era extrem de încurajatoare pentru tot personalul. Viaţa, electronică sau organică, va merge mai departe pentru toţi intruşii din altă eră, ca şi pentru băştinaşii din această eră. Întrucât fiinţele omeneşti din această perioadă a istoriei nu erau în stare nici măcar să-şi închipuie că non-supravieţuirea putea să fi fost o consecinţă, oricum ele nu aveau nicio speranţă. Existau, desigur, indivizi — ca Nathan Fletcher — care avuseseră deja o vagă bănuială despre ceea ce se întâmpla. Dar chiar şi lor le va mai trebui destul timp ca să afle mai mult.

Nu era genul de probleme care, în această dimineaţă deosebită, strălucitoare, să frământe mecanismele mentale ale pasagerului chipeş dintr-un poştalion pornit spre o destinaţie din sudul Angliei. Pasagerul — Fletcher — nu era, totuşi, într-o stare de spirit normală. Stând acolo, în faţa unor grăsane de vârstă mijlocie şi alături de soţii lor rotofei, el avu un gând nou.

Gândul deriva din observaţia lui asupra oamenilor din palat, din seara precedentă. O imagine atât de neverosimilă încât abia o cuprindea undeva, în marginea minţii. Dar chiar această slabă atingere lăsa în urmă o durere. Ca o albină care poposeşte pe un loc sensibil de pe piele şi este gonită înainte de a-şi înfige acul. Simplul fapt ca s-a aflat acolo are un efect şocant.

Oare am greşit?… Imposibilă întrebare. Oamenii reali din secolul optsprezece nu se îndoiau niciodată — dar *niciodată* — de hotărârile lor ferme. Pentru ei lumea era ce era; abia ajunseseră să înţeleagă realitatea şi învăţaseră să acţioneze în consecinţă.

Fletcher deveni curios după prima reacţie, înspăimântată, faţă de noua idee. Revenindu-şi astfel, putu să examineze conceptul din mai multe puncte de vedere.

Civilizaţia evolua încet. În această evoluţie, marea problemă era menţinerea ordinii în masele de indivizi, fiecare dintre ei având nevoie de hrană pentru a supravieţui. Cum să obţii această hrană, cum s-o distribui, era o problemă care în această etapă intermediară a istoriei, aşa cum îşi dădea acum seama, după ce văzuse etapele ulterioare — nu fusese încă rezolvată. Nimeni nu era de vină. Problema depăşea toate tehnicile ce puteau fi inventate în această perioadă intermediară. Oamenii care rezistaseră sistemului existent pur şi simplu creau probleme adiţionale. Soluţia reală era de ordin tehnic, cerând noi metode, care nu existau încă.

Întâlnirea din seara precedentă cu regina Anne şi cu Robert Harley îl făcuse să vadă lucrurile mai limpede. Gelozia intensă a lui Harley faţă de apropierea strânsă, personală cu viitoarea familie regală explica de ce omul complotase cu intenţia să-l distrugă total pe rivalul său mai tânăr. Şi, de fapt, reuşise. Dar...

Adevărul este că încercam să-l împing într-o nimicnicie totală. Iar când am fost înlăturat de alt adversar, am fost nebun de furie...

O femeie suspina. Fletcher ieşi din meditaţia sa şi-şi dădu seama că o dramă măruntă se petrecuse chiar în poştalion, în timp ce el cugeta. Îi trebui doar o clipă. N-avea decât să arunce o privire în urmă. Prin care descoperi că înregistrase cauza într-un capăt depărtat al minţii.

Fusese o discuţie între două dintre persoanele acelea trupeşe. Femeia amintindu-i despre o emoţie mai veche, bărbatul ei — deodată ruşinat de repetarea ei în public — îi vorbea cu asprime. Îi spuse răstit:

—Taci din gură, femeie proastă!

În acest moment ea izbucni în lacrimi. După care bărbatul, observând aceasta, îi spuse:

—Uite, l-ai deranjat pe acest domn drăguţ, — şi adăugă scuzându-se: De câteva săptămâni, domnule, nevastă-mea parcă şi-a pierdut minţile. Simte că a mai trăit odată toate astea, şi-şi aminteşte viitorul, până la moartea ei, peste şaptesprezece ani de-aci-ncolo. Reluă indignat: Pe mine m-a pricopsit cu un sfârşit mai timpuriu. O să mă duc în trei ani.

Căpitanul Nathan Fletcher, ciudatul căpitan de piraţi care suferea de o năpastă asemănătoare a memoriei viitoare, o întrebă pe femeia scurtă şi îndesată:

— Doamnă, când aţi avut senzaţia asta prima oară?

Trecu oarecare timp. Dar imediat fu evident că ea se gândea, şi că întrebarea lui politicoasă îi făcuse bine. Încetă să mai plângă. Şi răspunsul ei veni pe un ton gânditor:

—Îmi amintesc de parcă abia s-a întâmplat. Era în august...

Spuse o dată.

Fletcher avu propriul său moment de încurcătură. August — era corect. Şi pentru că, în calitate de căpitan, ţinea jurnalul de bord, evident că trebuia să fi însemnat data. Dar n-o făcuse. Sau, mai degrabă, fusese un timp al crimei şi al constrângerii, aşa că acest detaliu trecuse neobservat. Pe mare, într-un fel, zilele nu au numărătoare. Datele tind să se amestece.

Interesant, gândi Fletcher. În palat, oamenii sus-puşi erau destul de isteţi ca să-şi dea seama şi să se mire. Aici, doar la câteva trepte mai jos pe scara socială, o persoană care observase era negată cu răutate. Şi, fireşte, pe corabia piraţilor „amintirile” trebuie să fi iscat o respingere imediată. Pentru că nimeni — nici chiar redutabilul secund Shradd — nu dăduse vreun semn de tulburare.

—Totdeauna a avut multă imaginaţie, explică soţul. Aşa

că lumea ştie ideile nebuneşti care-i trec prin minte. N-o luaţi în seamă. La dracu' — vă cer iertare, doamnelor — v-aţi pierde minţile dacă aţi lăsa lucrurile să vă umble aiurea prin cap.

În faţa unei asemenea atitudini, discuţia despre viitor rămase deoparte. Aşa că Fletcher se strânse pe locul său şi contemplă nebunia la alt nivel. Într-adevăr — gândi — manevrele politice ale oamenilor grozav de egoişti implicaţi în guvernarea Angliei acum patru ani nu aveau nimic de-a face cu problemele adevărate ale ţării. Din partea lui, avea un termen pentru toate acestea: stupiditatea.

Am fost silit de o situaţie în care n-aş fi intrat niciodată, să încep cu...

Era un gând tocmai potrivit pentru Nathan Fletcher, ucigaş de viţă, pirat şi tâlhar; şi — după cum recunoştea pe ascuns — era cam târziu ca să mai facă o reformă. În acest stadiu avansat al carierei sale, nu îndrăznea să facă vreo schimbare în planurile lui. Cum să supravieţuiască acestei nerozii — iată principala lui misiune.

Astfel, după salutări murmurate politicos către camarazii de călătorie şi către surugiu, el coborî într-un sătuc, la un han numit Hanul Templului, închirie o cameră şi, după ce mâncă ceva, porni grăbit pe un drum de ţară către proprietatea Hemistan, aflată cam la o milă depărtare de oraş.

Nu întâmpină nicio greutate. Noul proprietar, când se află faţă-n faţă cu el, îi plăti imediat suma datorată. Apoi se aşeză în balconul răposatei sale verişoare şi privi în tăcere cum căpitanul de piraţi pleca în lumina strălucitoare a după-amiezii. Moştenitorului Hemistan îi trecuse prin gând să nu mai plătească suma finală. Dar de fapt era mai simplu să o plăteşti, gândi el. În acest fel, nicio persoană în

viaţă nu va rămâne cu vreo nemulţumire. Fiecare avea motivele lui să tacă şi să păstreze taina. Cât despre violenţă, va trebui să năimească nişte bătăuşi care, nefiind gentlemeni, nu depindeau de nimeni. Aceasta era cu atât mai adevărat cu cât vor fi mai mulţi, nu numai unul.

În afară de aceasta — gândi noul moştenitor cu îngâmfare — mai mult ca sigur că piratul nostru de operetă le va vizita pe mama şi pe sora lui într-o zi sau două, la cincizeci de mile de aici. În acest timp, pot să-mi schimb gândul, dacă vreau...

În acel moment, stând acolo, nu-i trecu prin minte că evenimentele îl vor sili repede să aleagă tocmai această cale.

15.

ÎN ACEEAŞI seară, devreme, Fletcher se urcă în poştalionul de noapte spre Cadman Village. Cu puţin înainte de ora 3 dimineaţa, el intră la Hanul Cadman. După ce se trecu în catastif, şi după ce hangiul adormit îi arătă odaia şi plecă târşâind picioarele spre culcuşul lui, noul muşteriu ieşi pe fereastră (ceruse o cameră în catul de jos) şi porni spre ultima parte a călătoriei sale.

Noaptea era rece, dar el mergea repede. Se simţea liniştit în cuget, fiindcă în „memoria” sa despre viitor îşi „amintea” că făcuse cu succes această călătorie. Şi de acea dată trăsese la Hanul Cadman, pentru un motiv simplu: hangiul era nou venit în ţinut şi nu cunoştea lumea din satele învecinate. Oricum, nu după chip.

Simţul drumului — care era direcţia sa în prima parte a călătoriei — cerul nopţii fără lună, şi nu prea multe gânduri. Distanţa de peste cinci mile îi luă evident mai mult de o oră. Dar timpul trecu repede şi, curând, încercându-şi norocul — ca „înainte” — părăsi drumul şi porni de-a dreptul peste câmpul mlăştinos. Nu era prea greu pentru el, care cunoştea aceste locuri din copilărie şi tinereţe. Aşa că nu era prea atent în clipa atacului.

Oricine ar fi fost, avea o vedere de noapte mai bună decât Fletcher. Fiindcă se năpusti ca unul care-şi vede victima.

Un sunet slab! Asta era tot ce auzi Fletcher. Un sunet ca un foşnet uşor al tufelor împinse în lături, apoi un zgomot mic de mişcare pe pământ. În clipa aceea braţe necrezut de puternice îi cuprinseră trupul. Impresia unei forme omeneşti voinice, mai scundă decât englezul înalt şi subţire, dar zdravănă ca un cal, apăsându-l, strângându-l.

Fletcher fusese prins pe picior greşit. Braţele sale fuseseră încleştate de braţele mari, ca nişte odgoane, ale atacatorului. Era efectiv o surpriză totală. Reacţia lui: şoc şi uimire, dar nu frică. Mai important, trupul lui, deşi subţire, era puternic. Iar tăria nu-i fusese niciodată, în cariera lui de pirat, forţată până la limită. Neobosiţi, aşa erau muşchii căpitanului Nathan Fletcher.

Lupta care începu acum în întuneric era o combinaţie de masivitate şi surpriză împotriva rezistenţei de oţel. O parte a surprizei fu că victima îşi dădu seama că atacul venea din partea unui om neînarmat, ale cărui arme erau braţele lui puternice.

Cine? Ce? De ce?

Nu era timp să-şi închipuie dinainte răspunsuri. Nici timp pentru mai mult decât ironia unui pirat de mare atacat de un pirat de uscat.

Încercând să se smulgă din strânsoare şi adunându-şi forţele pentru prima încercare de a-şi elibera mâinile, Fletcher făcu o descoperire uluitoare: atacatorul său era desculţ.

Fletcher se lupta acum răsuflând greu şi simţind răsuflarea la fel de grea a atacatorului. Dar fiindcă învăţase să lupte fără cruţare, şi fiindcă mâinile sale erau ţinute zdravăn în jos, apărarea sa era pe potriva atacului nemilos al zdrahonului. Încă ceva neaşteptat: gura larg deschisă a omului se apropie de gâtul său, dar exact în aceeaşi clipă el apucă organele genitale ale duşmanului. Strânse cu toată puterea.

Suportă în schimb o muşcătură adâncă până la sânge de-a latul gâtului. Dar celălalt, în întuneric, răcni hidos de durere. Horcăi. Îi dădu drumul. Şi îl lovi pe Fletcher cu dosul mâinii, care era la fel de tare ca o bucată de lemn.

Căpitanul de piraţi gâfâia. La rândul său îi dădu drumul

şi se clătină înapoi. Dar era o victorie. Fiindcă, eliberat de acele braţe de cleşte, avu timp să tragă spada şi să-i dea o lovitură puternică sus, în partea inimii. Fletcher ştia, după cum simţise lama în trupul individului, şi după felul în care trupul se cutremurase şi apoi rămăsese inert, că săvârşise un omor...

O lumină ardea în spatele perdelelor şi obloanelor de la fereastra dormitorului care fusese totdeauna al surorii lui. La această fereastră bătu Fletcher cu un toc-toc-toc, toc-toc-toc, care era, în anii de demult, semnalul lor. Când era tânăr şi mama îi interzicea să iasă din casă, tânărul Nathan venea la fereastra surorii sale în orele mici ale dimineţii şi bătea cu degetul. După care ea se strecura la uşa din dos, o descuia şi-l primea înăuntru. În asemenea ocazii, la ora deşteptării mama îl găsea dormind în patul lui şi îl numea cu dragoste Somnorilă. Poate că văduva îl suspecta că avea înclinări de hoţoman, dar nu se arăta îngăduitoare când el se încăpăţâna să nu se scoale pentru micul dejun.

După ce bătu, acum, urmă tăcerea. Apoi obloanele şi draperia se dădură deoparte. De cealaltă parte a geamului apăru chipul unei femei speriate. Fletcher îşi apăsă propria faţă pe sticla geamului. După lungi clipe de privire atentă, tânăra femeie cu părul negru gesticulă cu mâna, arătându-i uşa bucătăriei.

După câteva clipe îl poftea înăuntru şi accepta cu rezervă îmbrăţişarea lui frăţească. Aceeaşi rezervă se reflectă şi în conversaţia care începu imediat în spatele uşii închise a dormitorului ei.

—S-au întâmplat lucruri ciudate, spuse sora lui.

Stăteau amândoi, ea în cămaşă de noapte lungă, albă, el complet îmbrăcat încă.

—La ce te referi? întrebă el.

—Ieri, în mlaştină a fost găsit trupul unui om pe jumătate mâncat. Îl privi bănuitoare în lumina pâlpâitoare a lumânării. Când ai venit în ţinutul ăsta?

Fletcher descrise amănunţit toate etapele drumului său. Dar, pe când vorbea, se gândea că, potrivit „amintirii” sale despre viitor, trecuseră cincizeci de ani de când făcuse de fapt această ultimă vizită la mama şi sora lui, înainte de a pleca în Italia.

După cum îşi „amintea”, perspectivele surorii sale de a-şi găsi un soţ fuseseră spulberate prin căderea lui în dizgraţie. Şi multe lacrimi vărsaseră cele două femei după imensa decădere socială pe care o suferiseră. Aşa încât întoarcerea lui „atunci”, datorată sentimentelor filiale şi frăţeşti, produsese reacţii amestecate de ambele părţi.

Nimic din toate acestea — încă. Pentru că, după ce el îşi termină povestirea, ea spuse:

—Deci nu ai nimic de-a face cu acel trup pe jumătate mâncat?

—Draga mea soră, spuse sec Fletcher, în ciuda schimbării severe a sorţii mele, n-am poftit niciodată la carne de om.

Ea păru că nu aude. Continuă:

—În jurul trupului s-au găsit urme ciudate de animal, lungi de aproape patru picioare. Ce creatură monstruoasă are asemenea labe?

Gândul lui Fletcher zbură brusc spre omul desculţ pe care-l omorâse. Ochii lui se măriră. Putea să fie oare vreo legătură? După o clipă de gândire, hotărî că era imposibil. Mărimea trupului atacatorului său era impresionantă. Dar era neverosimil ca el să aibă labe lungi de patru picioare. Văzu că ochii intens albaştri ai surorii lui îl priveau din nou, fără zâmbet.

—Tu ai mai practicat religia, Nathan? întrebă tânăra

doamnă în rochie subţire, albă.

—Draga mea Marion, răspunse el cu vocea sa cea mai binevoitoare, asta este între mine şi Dumnezeu.

—Am auzit nişte zvonuri, spuse ea, necunoscute de draga de mama — adăugă cu grabă — că la Londra Dumnezeul tău a fost o masă de joc, o sticlă cu whisky, oportunismul păcătosului şi minciunile de orator spuse în folosul oamenilor josnici după ce au fost daţi afară de la guvernare. Când ei au fost demişi, ai dispărut şi tu. Unde te-ai ascuns de atunci?

... I se spusese că n-ar fi înţelept să ia legătura cu familia. Orice încercare de a face aceasta putea fi privită de duşmanii lui ca un semn că ar fi putut să lovească în el hărţuindu-le pe cele două femei.

—S-a întâmplat, spuse Fletcher cu nepăsare, că unul dintre partenerii mei de joc era armator. Aşa că, atunci când în vremea mea de restrişte mi s-a oferit posibilitatea să fiu căpitanul unui vas comercial, am acceptat postul. Şi chiar de atunci am fost plecat pe mare.

—Presupun, spuse cu blândeţe sora lui, că priceperea ta la navigaţie vine din zilele când pluteai pe o mare de băutură, de la un trup cald de femeie la altul.

—Am descoperit în mine, spuse Fletcher cu sinceritate, o abilitate deosebită de a învăţa repede, o anumită îndrăzneală datorită căreia am folosit cunoştinţele altora, şi între timp am făcut faţă.

Se opri, înfiorat de amintirea primelor sale zile de comandant al navei furate care o precedase pe *Orinda.* Încă mai retrăia această amintire, când Marion spuse:

—Sunt sigură că vrei să dormi. Ştii unde e camera ta. Dimineaţa o s-o pregătesc pe mama înainte să te vadă. Şi — încheie ea — atunci vom putea vorbi despre lucruri mai plăcute.

16.

KEITH HEMISTAN privea de la distanţă trăsura care coti de pe drumul principal spre domeniul Hemistan. În faţă erau nişte tufişuri, aşa că el zărea doar din când în când cum vehiculul negru strălucitor cu patru cai şi cu vizitiu în livrea mergea la trap către castel.

Nu aştepta vizitatori. Nu acum, la numai o zi după ce Nathan Fletcher venise pentru restul de bani şi plecase. Dar trăsura şi caii semănau cu echipajul unei rude din Londra.

Aşa că, după o scurtă ezitare, noul stăpân renunţă să se mai plimbe călare. O luă înapoi spre castel, croindu-şi drum printre tufe. Dădu peste o privelişte care-l surprinse.

O duzină de servitori se îngrămădiseră în jurul unei femei şi al unui bărbat, abia coborâţi din trăsură. Keith îl recunoscu mai întâi pe bărbat. *Era* vărul din Londra. Cu toate acestea porni înainte, încruntat. Servitorii aceştia ai Patriciei — gândi el critic. Într-adevăr, trebuia să le spună vreo două despre locul personalului... Locul lor *nu era* la uşa din faţă şi pe aleea principală când veneau musafirii.

Se afla aproape deasupra grupului acum. Şi în acest moment câţiva servitori, şi femei şi bărbaţi, îl văzură simultan şi se dădură deoparte.

—Ia te uită, începu Keith Hemistan pe tonul său cel mai aspru. Ce naiba...

Se opri. Simţi în capul pieptului ceva ca o piatră. Era sângele lui ce năvălea acolo din cap şi din extremităţi. Era frica.

Când oamenii se dădură deoparte, vizitatoarea — care fusese ascunsă de umerii voinici, mai ales ai personalului masculin — ieşi la vedere. Era o tânără zveltă. Se întoarse

la auzul vocii lui aspre. Atunci recunoscu el o persoană imposibilă:

Lady Patricia Hemistan. Cu creierul golit de sânge, nu putu decât să stea locului, încremenit, şi să privească holbat. Pe când sta acolo, ea vorbi cu o voce clară, răsunătoare, hotărâtă:

—Vere, ştiu cine eşti şi ce ai făcut. Pentru asemenea crimă nu poate exista iertare, nici circumstanţe atenuante. Niciodată.

Bărbatul scund şi gras, în costum de călărie cenuşiu, părea şi chiar era şovăitor. Faţa buhăită, fălcile prevestind o viitoare guşă, şi liniuţele subţiri roşii care curând aveau să arate purpurii şi umflate, dacă trăia îndeajuns de mult, păreau să se umfle chiar în acest moment. Sângele îi revenea în cap.

—Vreau să pleci de pe această proprietate, spuse Lady Hemistan, şi să rămâi pentru totdeauna departe de mine. Ia-ţi lucrurile şi pleacă în cel mult o oră. Temple — se întoarse către majordom -, dă-i ajutor să-şi facă bagajele.

—Prea bine, doamnă.

În clipa aceea, problema lui Keith Hemistan nu era lipsa şovinismului masculin fundamental. Ca şi alţi tineri englezi de neam din acea vreme, avea destul. Ceea ce îi provoca tremurul interior era o frică de care nobilimea acelui timp suferea mai mult decât de frica de moarte: frica de sărăcie. Zece mii de guinee îi plătise chiar ieri lui Nathan Fletcher — restul datoriei din cele cincisprezece mii. Întreaga sumă reprezenta nouăzeci la sută din ce rămăsese din moştenirea de la tatăl său destrăbălat, care murise cu mai puţin de doi ani înainte.

Un tremur îi înfioră trupul. Era o ură fierbinte, de felul celei pe care un om ameninţat o poate simţi când, deodată, se vede deposedat de tot ce are. Nici gând de

vinovăţie. Nici ruşine. Niciun sentiment pentru îngrozitorul lucru pe care-l făcuse acelei femei tinere, subţiri, frumoase, plănuind să-i curme viaţa. Numai ură. Împotriva lui Nathan Fletcher.

... Poate că mai pot să-i iau înapoi. Poate mai stă o zi la mama lui. Poate...

Nu era timp de amânare. Era târziu după-amiază. Curând lumea se va întoarce acasă, chiar şi treburile poliţiei vor fi lăsate pe mâine dimineaţă. Şi se încurajă singur, aşa cum doar bărbaţii duri pot s-o facă. Lui Temple îi spuse:

—Trimite-mi lucrurile la Village Inn!

Nu Temple îi răspunse, ci ruda de la Londra, un bărbat de treizeci de ani, cu trup puternic şi cu ochi reci şi neprietenoşi. El spuse:

—Nu te teme, Keith, lucrurile vor fi trimise acolo. Dar pleacă repede de pe domeniu, până nu te alung cu biciul!

Ultimele cuvinte zburară de fapt după el. Plecă în grabă. În nările lui Keith Hemistan stăruia mirosul provinciei englezeşti toamna târziu, cu pacea şi tăcerea ei — dacă nu socotim zgomotul surd al paşilor săi, bubuitul inimii şi tunetul dezastrului care i se rostogoleau prin cap.

Nu era un om înalt, nici mărunt. Era destul de aproape de pământ, astfel încât să nu se împiedice şi să fie în iminentă primejdie de a cădea. Dar această primejdie exista. În acest al doilea stadiu al reacţiei sale emoţionale, simţi din nou fuga sângelui din extremităţi, ca şi din cap, către abdomen. Însă acum ceea ce simţea era o falsă senzaţie de gol, în capul pieptului unde, de fapt, se grămădise sângele. Ochii săi, în parte goliţi de sânge, aveau o strălucire ciudată. Şi vedeau foarte puţin.

Dar mai avea destulă perfidie. Socotea că ordinele de contramandare nu se răspândiseră încă. Aşa că se îndreptă

spre destinaţia sa iniţială. Ajuns la grajd, se prefăcu destul de calm ca să dea poruncile obişnuite. Aşadar, în curând, călare pe calul său favorit, plecă spre autorităţile din Bonnen Town.

Ceva mai târziu... Un englez roşcovan în picioare, vorbind unui englez roşcovan aşezat. Doi englezi din vremea lor, unul din clasa de sus, celălalt din clasa de mijloc, fiecare afişând maniere de cetăţean paşnic.

Tot mai încrezător, mai răzbunător cu fiecare cuvânt cu care îşi spunea povestea pregătită dinainte — mai cu seamă minciuni, dar care sunau rezonabil — Keith Hemistan continuă furios:

—Cred că ea l-a recunoscut pe tâlhar. L-a întâlnit de câteva ori cu ani în urmă, când îşi vizita vărul. A venit călare în acel loc. Un orăşel din Wentworth. L-a văzut pe Nathan Fletcher. Acum, uite ce noroc cu treaba asta, S-a întâmplat să trec pe acolo ieri, şi l-am văzut şi eu. Am făcut cercetări. Lumea spune că n-a fost pe acolo de ani de zile. Aşa că e într-o vizită secretă la mama şi la sora lui, după cât se pare. Dacă mai este acolo, puteţi să-l arestaţi şi s-o aduceţi pe Lady Hemistan să-l recunoască.

—Aha! încuviinţă cu satisfacţie individul mătăhălos. O să iau poştalionul care pleacă de aici la cinci şi vorbesc cu autorităţile — pe care le cunosc bine. Putem să înconjurăm casa şi să-l prindem pe căpitanul de piraţi în cursul nopţii.

—Cred, insinuă Keith Hemistan, că e înţelept să acţionaţi aşa rapid. Fiindcă sunt sigur că el n-are de gând să stea prea mult pe-aici. O să aştept la han veşti de la dumneavoastră, încheie el.

Pe când pleca de la această întâlnire, pretendentul la domeniul Hemistan nu se întreba cum ar putea acuzaţiile lui să acţioneze împotriva propriei sale persoane. Un moment îi trecu prin minte că Lady Patricia, gonindu-l de

pe proprietate, arăta prin această acţiune că nu plănuia să-l acuze pe fiul fratelui tatălui ei. Presupunea, de asemeni, în acest mod fugitiv, fără a privi faptele dincolo de dorinţa lui de răzbunare, că ea va fi totuşi încântată să-l dea pe Fletcher pe mâna călăului. Desigur, când va fi confruntată cu cererea de identificare, nu va mai avea timp să se gândească. Şi desigur că nu se va compromite singură minţind.

Mai rămânea un singur mister: cum scăpase fata de soarta ce i se hărăzise? Mărturiile celor ce scăpaseră cu viaţă de pe *Red Princess* erau limpezi: Lady Patricia fusese într-adevăr aruncată peste bord la ordinul căpitanului de piraţi. Aceste mărturii, aduse de un vas poştal, îi fuseseră înmânate de Amiralitatea britanică cu patru zile înainte ca Nathan Fletcher să vină, în după-amiaza precedentă, pentru a primi restul de bani.

Probabil că Fletcher încă mai are banii. Mă duc acolo mâine, după arestarea lui. O să cer femeilor acelora să mă lase să-i caut prin lucruri. Nu vor îndrăzni să mă refuze...

17.

ÎN SEMIÎNTUNERIC, când intră, Fletcher văzu că un bărbat îmbrăcat bizar şedea pe pat. Uşa se închise în urma lui. Şi rămase doar un sfert, sau poate numai o optime, din lumina filtrată prin fereastra îngustă, zăbrelită. Fletcher trebui să se aplece pentru ca trupul său lung şi slab să încapă în celula scundă. Apoi rămase cu gura căscată, uitându-se la individ. În cele din urmă, spuse:

—Domnule, purtaţi haine ciudate.

Omul răspunse ceva. Cuvintele pe care le rosti erau familiare, dar răsucite într-un fel cam neclar. Fletcher, după câteva clipe în care lăsă înţelesul să treacă prin mintea lui, spuse în sfârşit:

—Rade, sprach, sprech, sage, speak, shpak langsam, slow...

—Sunt american, spuse străinul vorbind foarte rar. Unde mă aflu?

În creierul lui Fletcher, limba vorbită se aşeză într-un tipar. O recunoscu pe dată ca pe o variantă a dialectului olandez de jos. Aşa că răspunse tare, sarcastic:

—Te afli într-un castel englez.

—Adineauri, continuă omul, mă plimbam pe deasupra New Yorkului. În următoarea clipă am căzut. Rostogolit la pământ. Aparatul meu de zbor s-a oprit brusc. Nu s-a mai întâmplat niciodată, aşa că socoteam că nu este posibil. Din fericire, am căzut doar de la zece picioare înălţime.

Având astfel posibilitatea să se explice, el păru deodată capabil şi de alt gând. Întrebă pe un ton tulburat:

—Unde suntem? În lumina săracă făcu o mişcare legănată cu mâna, arătând spre decorul sumbru: Unde ne aflăm?

—Este o închisoare, spuse Fletcher.

Omul se răsuci şi se ridică în capul oaselor.

—O ce? întrebă el nedumerit şi adăugă: Sunt bolnav?

Urmă o lungă pauză. Dar Fletcher era el însuşi concentrat, încă i se mai părea că e vorba de o dificultate de limbaj.

—Este o închisoare, spuse el. Repetă rar cuvântul şi încheie: Este un loc unde sunt ţinuţi criminalii, nu oamenii bolnavi.

Faţa întunecată a omului rămase neclintită. Fletcher nu-şi dădu seama dacă această explicaţie fusese înţeleasă. Şi în plus — aşa i se păru deodată englezului — existau alte implicaţii aici, mai importante. Mintea sa ageră întorsese deja pe o parte şi pe alta mica informaţie pe care i-o dăduse celălalt. Lucru uimitor, asta era. Fletcher ezită, apoi întrebă:

— În ce an suntem?

— Două mii două sute patruzeci şi doi. Pe un ton încurcat: Mai e ceva?

Fireşte că mai e ceva, gândi Fletcher cu o teamă plină de respect.

Dar nu mai spuse nimic în clipa aceea. Doar îşi făcu drum către unul dintre paturile celelalte. Se aşeză pe el. Şi se rezemă cu spatele de peretele umed de piatră... Într-adevăr, gândi el, băiatul acela şi cu mine suntem singurii care înţeleg ce s-a întâmplat. Şi nici eu nu înţeleg prea bine...

Adevăratul nivel al desfăşurării evenimentelor era probabil mai complex decât povestea pe care o obţinea acum, încet-încet, de la camaradul său de celulă. Dar ea avea coerenţa ei. Pe când folosea un sistem individual de zbor, fiind purtat de forţa electromagnetică prin aer pe deasupra New Yorkului, acest om fusese prins într-un gol al

dispariţiei timpului. Literal, câteva şuviţe ale edificiului spaţiu-timp fuseseră împinse în afara epocii, şi el împreună cu ele. Căzuse de la o înălţime de zece picioare şi nimerise în anul de graţie 1704.

Numele său era Abdul Jones. După ce rămăsese o vreme zăpăcit văzând că marele oraş dispăruse, mersese de-a lungul unui drum către un han. După ce mâncase, prezentase hangiului drept plată Cardul Universal de Credit. Vânzătorul ofensat pretinsese plata în bani de la clientul său, care nu putea pricepe nimic. Fiindcă nu-i primea, l-a chemat pe poliţistul din sat. Abdul Jones a fost imediat transportat la această gaură neagră şi închis în interiorul ei.

O mirare fugară îl străbătu pe Fletcher: Câţi oameni căzuseră în ocean? Câţi căzuseră de la mii de picioare? În cea mai mare parte, amănuntele erau pierdute pentru vecie. Şi totuşi nu trebuiau lăsate aşa. Acei numeroşi indivizi îşi trăiseră, de fapt, întreaga lor viaţă. Aşa că fiecare dintre ei avea amintirea unei întregi vieţi care să-l încurce, pe când el se lupta în zadar să supravieţuiască într-o reluare abruptă a propriei existenţe.

—Ei bine, spuse în cele din urmă Fletcher cu glas tare, după ce ascultă povestea, poate că reuşim să ieşim de aici fără prea multă greutate. În ceasurile ce urmează vom căuta, din când în când, să atragem atenţia temnicerilor noştri. Dacă şi când ne vor lua în seamă, mă voi oferi să plătesc hangiului de două ori preţul mesei tale. În schimb el va renunţa la plângerea împotriva ta. Apoi o să-ţi dau nişte bani. Vreau să te duci la Londra şi să cauţi acolo patru oameni ale căror nume ţi le voi da. Spune-le ce mi s-a întâmplat...

Cuvintele trebuie să fi sunat optimist. Fiindcă după ce fură rostite, domnul Abdul Jones ajunse cu întârziere la un

gând care nu era legat de el însuşi. El spuse:

—Pot să vă întreb cum vă numiţi? Şi ce căutaţi într-un asemenea loc?

Întârzierea întrebării dovedea fără îndoială ceva. Probabil că ea reflecta şocul pe care omul îl suferise. Sau dovedea o mai subtilă realitate despre firea omenească din secolul douăzeci şi trei. Oare în acest viitor nu va mai exista crimă? Fletcher nu ceru amănunte. Răspunse:

—Am fost arestat în oraşul meu natal, judecat aici şi osândit pentru piraterie. Şi sunt sortit să fiu spânzurat de dimineaţă în apropiere de Bonnen Town.

Înţelegea omul de lângă el sensul acestor cuvinte? îi ajunsese la urechi tot ce-i spusese Fletcher? Prudentului englez i se păru îndoielnic. Însă, după câte se părea, ceva din adevărul situaţiei lui, sau poate posibilitatea adevărului pătrunsese prin tulburarea care, vădit lucru, îl copleşise pe acest om obişnuit dintr-un timp neobişnuit. Pentru că deodată, după ce Fletcher vorbise despre termenii destinului său, ochii omului se măriră.

—P-păi, asta înseamnă că Flora e moartă, spuse el cu glas uscat.

Apărea o nouă întrebare. Dar era vădit că Flora e soţia lui, iar ea se aflase acasă, în apartamentul de la etajul nouăzeci şi unu al unui bloc de locuinţe zgârie-nori.

Cu acest gând, despre moartea soţiei sale, Abdul Jones se închise în sine de-a binelea. Încovrigat în patul lui, cu faţa la perete. Din această clipă nu mai era sigur că în celulă se mai afla o fiinţă vie alături de Fletcher, în termenii mişcării sau sunetelor omeneşti.

18.

ERA CINEVA la uşă.

Sunetul avu un efect de cutremur asupra lui Fletcher. Fiindcă el era culcat. Şi avea o stare de amorţeală pe care o recunoscu: Trebuie că am aţipit... Iar dacă chiar dormise imprecizia acestei stări *putea să însemne* că afară se crăpa de ziuă.

Sosise vremea execuţiei!

Pe când se răsucea şi se ridica pe pat, fiorii aceştia îi pătrunseră chiar şi carapacea emoţională care-i amorţise simţirea în toţi aceşti patru ani. Şocul dinăuntru, întunericul de afară, apoi veni zgomotul unei uşi care se deschidea; acestuia se adăugă o percepţie întârziată.

Cineva — un soldat cu un felinar în mână — stătea în prag. Albeaţa unei îmbrăcăminţi de femeie lucea în spatele omului în uniformă. Şi, mai în spate, era un individ întunecat, îmbrăcat elegant. Această a treia persoană se grăbi să treacă în faţa femeii şi a soldatului. Intrând în celulă, el spuse... ceva — Fletcher nu auzi cuvintele. Îl recunoscuse pe vizitator: Robert Harley. Duşmanul său cel mare şi neîndurător.

Era încă aşezat când îşi dădu seama de asta. Se aplecă uşor, ca şi cum ar fi vrut să se ridice. Nici prin gând nu-i trecea această intenţie.

Încă aşezat. Încă îngândurat. Dar anumite lucruri îl frământau fără voie. Era începutul secolului al optsprezecelea. Iar bărbăţia era condiţia cea dintâi, absolut dominantă, cu care un boier de viţă reacţiona, îndată ce înţelepciunea sa începea să se manifeste. Aceasta i se întâmplă acum lui Fletcher. I se întâmplă înainte de a avea vreun gând, sau vreo conştiinţă anume. Veni în întâmpinarea scopului.

—Ei bine, spuse el cu glas tare şi plin de curaj, cărui fapt datorez onoarea acestei vizite?

Vorbind, zăgazul din mintea lui se rupse. Mai întâi câteva constatări. Cea mai importantă: dacă, cumva, pot să trag vreun folos. Imediat după asta, începutul intenţiei. Şi speranţa. Trebuia să aibă un tâlc venirea lui Harley aici. Pentru vreun motiv. Cu acest gând, Fletcher se ridică. Şi, fiindcă alte amintiri apăreau, ei vorbi din nou.

—Sper, domnule, că aţi luat în serios avertismentul meu şi aţi pus-o pe regină la adăpost de primejdie.

—Este în siguranţă. Scurt. Cel puţin pentru o vreme. Despre aceasta vreau să discut cu dumneata.

Speranţa era mai luminoasă. Fletcher stătea acolo, totuşi, cu ochii îngustaţi şi mintea zburând în zece părţi, adunând neîncredere la fiecare salt. Simplul fapt că Harley venise să-l vadă în *cele din urmă* arăta enorma frământare prin care trecea marele bărbat. Dar — nu uita! — acesta era tot ticălosul conte de Oxford. Harley era aici pentru binele lui Harley şi, dacă putea să evite, n-avea să dea nimic în schimb. Aşa că este un joc al morţii...

Cu acest gând, Fletcher spuse suav:

—Văd că în spatele dumneavoastră se află stăpâna castelului. Aşa că de ce n-am schimba locul, ea şi dumneavoastră şi cu mine şi colegul meu de celulă — arătă spre Abdul Jones — într-o încăpere mai potrivită şi să discutăm ceea ce vă frământă?

Obrazul buhăit din faţa lui se posomorî. Harley spuse nedumerit:

— De ce-l amesteci pe colegul de celulă?

Omul din secolul douăzeci şi trei se ridicase mai înainte şi stătea deprimat pe marginea patului. Desigur, pentru Fletcher obiecţia lui Harley punea pur şi simplu într-o lumină mai clară realitatea acestui eveniment incredibil. El spuse:

—Veţi afla de ce, după ce vă voi povesti cine este şi de

unde vine.

Lumina pâlpâitoare a felinarului, slabă cum era, dezvălui o expresie de împotrivire pe faţa lui Harley. El deschise gura, dar înainte de a vorbi, Fletcher spuse calm:

—Dacă nu vine el, nu vom avea nicio discuţie.

Îi întrerupse, din spatele lui Harley, vocea clară şi fermă a Patriciei Hemistan:

—La urma urmei, domnilor, aceasta este casa mea şi tot ce este aici se află sub jurisdicţia mea. Aşa că vă rog să-mi îngăduiţi să vă poftesc pe toţi trei să mă însoţiţi în salonul meu.

Harley se întoarse spre tânăra femeie şi făcu o plecăciune:

—Sunteţi foarte amabilă, doamnă Hemistan, şi, aşa cum se întâmplă adesea, trebuie ca o femeie să vadă logica potrivită pentru o situaţie cum este aceasta. Într-adevăr, aici e casa dumneavoastră. Şi într-adevăr, închisoarea, aşa cum se obişnuieşte de multe secole în provincie, se află în beciul casei. Autoritatea dumneavoastră este mai presus, chiar dacă eu, folosindu-mă de autoritatea maiestăţii sale, am ales altfel; aşadar nu mă împotrivesc. Prin urmare... — se întoarse cu faţa spre ei şi făcu un gest spre Fletcher şi spre celălalt: După dumneata, domnule Fletcher, după dumneata, străine.

„Străinul”, numit astfel, păru că stă la îndoială. Fletcher îl apucă de braţ.

—Pe aici, spuse el.

Îl trase pe om din pat şi-l împinse spre uşă. Făcând aceasta, îşi ascunse orice semn al triumfului său interior şi porni după el.

—La urma urmei, veni din spate vocea lui Harley, odată ce am două companii de soldaţi în jurul castelului Hemistan, n-are nicio însemnătate unde anume stăm de

vorbă între aceste ziduri.

Cuvintele, ca şi încrederea liniştită a omului, păreau să conţină destul adevăr pentru a ştirbi convingerea plină de elan a lui Fletcher că libertatea se află la numai câteva minute şi câţiva paşi depărtare.

19.

ERA O NOAPTE plină de lucruri magice pentru anul de graţie 1704.

O maşină lucioasă de metal în formă de trabuc luneca prin întuneric aproape de pământ. Se mişca pe deasupra drumului, cotind şi virând după el, dar fără să-l atingă. Nu avea roate. Nici alt suport vizibil.

Magică această înţelegere a legilor materiei şi energiei în raport cu controlul obiectelor grele în apropierea corpurilor planetare. Ca un explorator din Africa din secolul nouăsprezece. Superior. Bine informat. Şi existau satele băştinaşilor. Şi exista societatea esenţial non-tehnologică.

Oare văzuse cineva nava în formă de torpilă strălucind întunecat? La această depărtare de marea Londră, ce nenorocit de ţărănoi ar fi îndrăznit să spună, fie şi numai pentru sine, o poveste despre o asemenea apariţie?

În camera de comandă a maşinii, Nodo îi spuse lui Billy Todd:

—M-am gândit la afirmaţia ta precum că acest căpitan de piraţi poate fi persoana cheie care să ne conducă la rezultatul marelui dezastru al universului. Logica acestei legături continuă să-mi scape. Dar, desigur, îl putem depista prin metoda noastră, aşa cum ai sugerat, şi fireşte că-l vom folosi pentru scopurile noastre, nu pentru ale voastre.

Billy privi figura întunecată a robotului şi făcu un gest menit să-i atragă atenţia. El spuse:

—Nodo, ceva nu e în regulă cu tine. Ai făcut destule exerciţii de purificare astăzi?

„Faţa” fără expresie se întoarse spre el iar receptorii vizuali inexpresivi (care semănau oarecum cu nişte ochi)

priviră în jos spre băiat. Vocea îi întoarse cuvintele:

—Ceva nu e-n regulă cu mine?

—Ţii mereu să repeţi aceleaşi fraze. Când eram la bordul crucişătorului mi-ai spus: „M-am gândit la afirmaţia ta precum că acest căpitan de piraţi poate fi persoana cheie...” şi tot restul, întocmai cum le-ai spus încă de trei ori de atunci, inclusiv acum câteva clipe.

—Dar este adevărat! protestă Nodo. Am analizat tot. Repetiţia arată numai faptul că nu există nicio schimbare în aprecieri.

Billy schimbă subiectul:

—Suntem aproape?

—Şapte şi trei sferturi unităţi astrale de opt, veni răspunsul.

Billy dădu din cap. Şi conveni că erau aproape, într-adevăr.

—... Întrebarea care se pune, spunea Harley în clipa aceea, este: ce vor ei? Pentru ce au venit? Se vor întoarce cu adevărat acolo de unde vin?

—Domnule, spuse Fletcher pe tonul cel mai politicos, acestea sunt întrebări excelente pentru împrejurări obişnuite. Dar nu asta este baza problemei. Aceşti oameni maşină au fost aruncaţi aici dintr-o perioadă diferită de timp, iar aparatul lor nu funcţionează, dintr-un motiv oarecare. Prin urmare, ei sunt acum supuşi legilor gravitaţiei expuse de Sir Isaac Newton acum două decenii. Aşa că trebuie să stea aici. Fireşte, plănuiesc să ne cucerească şi să ne conducă. Dar, după informaţiile mele, ei trebuie probabil să rămână la bordul vasului lor şi nu se pot aventura prea departe. De aceea, sugestia mea pentru regină şi pentru prinţul consort este să fie pusă la punct o stratagemă prin care aceşti intruşi să poată fi ademeniţi pe

uscat şi să se monteze un atac împotriva lor cu o concentrare de tunuri.

—Au cerut, spuse Harley cu o voce încordată, ca regina să le fie predată ca ostatic. Aşa că putem să ne aşteptăm la un plan de bătălie cu şeful de stat captiv. Prin urmare, probabil că nu vor să rişte o invazie până ce nu-şi ating această ţintă.

Se părea că nu mai rămăsese nimic de spus pe această temă. Dar fusese o discuţie deosebit de sinceră. E drept, nu exista nicio soluţie. Dar Fletcher se simţi încurajat de sinceritatea celuilalt. Spuse:

—Şi acum, domnule, aş dori să discutăm între noi lucruri la fel de adevărate dintr-un domeniu mai personal. Am o singură chestiune de întrebat şi doresc un răspuns la fel de direct.

Dacă marele bărbat care şedea în capătul depărtat al acestei camere frumos mobilate avusese o reacţie la aceste cuvinte, el n-o arătă. Privirea îi era fixată în podea. Nu exista niciun semn din partea lui că ar aştepta cuvintele lămuritoare pe care Fletcher le spuse în continuare:

—Vi s-a adus la cunoştinţă, domnule Harley, că am fost judecat? Şi dacă da, i-aţi spus reginei?

Harley se mişcă, ridică din umeri:

—Există atât de multe informaţii ce vin la biroul meu; iar după câte-mi amintesc, dumneata şi cu mine suntem adversari politici. Aşa că, să fiu sincer, nu m-au preocupat interesele dumitale. Şi, desigur, nici reginei nu i-am spus.

Lui Fletcher i se părea că a spus cum că ştia de judecată, dar se prefăcea că nu ştie.

Harley continuă pe un ton iritat:

—Evident, anumite adevăruri ori nu ţi-au fost cunoscute, ori le-ai uitat, ori ai fost — dă-mi voie să-ţi spun deschis — de-a dreptul prost. Dar cred că n-ai luat în serios

numirea în postul de comandant general...

Se opri. Şi privi la Fletcher cu ochi întunecaţi şi răi şi cu o expresie care spunea: „Cât de idiot ai putut să fii”.

Fletcher spuse rar:

—General pentru o noapte, ca să pot scăpa.

Contele îşi sfârşi gândul cu cinism:

—Asemenea numire nu poate fi ignorată, domnule. A trebuit să fie consemnată la ministerul de război şi la parlament. Şi, desigur, când un om a fost numit general, el nu poate fi judecat de o curte obişnuită, ci numai de oameni de acelaşi rang sau de o înaltă instanţă guvernamentală. Aşa că asta este, domnule Fletcher. Voi anunţa autorităţile locale, iar dumneata şi cu mine ne vom ocupa îndată de treburile urgente ale guvernului şubred al unei ţări a cărei regină intenţionează, în momentul de faţă, să se predea acelor monştri de pe vasul gigant, despre care numai dumneata pari a avea informaţii de prima mână.

Se ridică.

—Să mergem, domnule Fletcher. Aceasta este o treabă care nu poate să aştepte.

Trebuiau să coboare scările, dar mai întâi să treacă prin coridor. Distanţa aceasta îi dădu timp lui Fletcher s-o observe iarăşi pe Lady Hemistan care mergea încet în spatele lui Harley şi al lui însuşi. Îşi dădu seama din nou cât stătuse ea de liniştită, fără să rostească o vorbă. Şi totuşi propria ei experienţă, încă nedezvăluită, o desemna ca pe cineva care ştia câte ceva despre aceste treburi urgente.

Aşa încât, acum, la jumătatea scărilor, el se opri. Şi se înclină. Şi spuse:

—Doamnă, sunt încredinţat că şi dumneavoastră trebuie să însoţiţi această expediţie pentru salvarea statului britanic.

Ea încercă să răspundă, dar nu mai avu timp. O întrerupse o lovitură sălbatică în marea uşă din faţă. Fusese un sunet atât de zguduitor, încât Fletcher se repezi îndată pe scări, într-o goană tăcută. În jos, pe restul de scări, apoi prin holul măreţ. Aproape fără să se gândească, socotea de la sine înţeles că, dintre cei doi aflaţi în faţa primejdiei, el trebuia să ia conducerea înaintea unui simplu conducător guvernamental civil ca Harley.

Aşa că el fu primul care pătrunse prin complicatul pridvor închis cu sticlă de la intrare. Descuie uşa şi o deschise cu putere. Un militar în uniformă de ofiţer se repezi în pridvor şi alergă spre Harley.

—Excelenţă, gâfâi el, o pasăre mare de metal a... a...

Vocea îl părăsi. Şi arătă cu emoţie mută spre drumul de unde venise.

În acest timp, Nathan Fletcher, care mai văzuse pasăre de metal, şi nu era îngrozit de însăşi asemenea idee, ieşi afară. Din acest punct dominant observă că era o pasăre mult mai mică decât cea de pe care creaturile de metal cu înfăţişare omenească urcaseră pe *Orinda.*

Această „pasăre” coborâse pe pajişte, strivind vreo duzină de tufe ornamentale şi un pomişor. Iar din ea — chiar în momentul în care Fletcher se deprinsese cu întunericul — coborî Billy Todd.

După câteva clipe, Billy era în casă. Şi urmă un moment de emoţie pentru Fletcher când le putu spune lui Harley şi Patriciei:

—Doamnă, domnule, acesta este băiatul despre care v-am vorbit.

20.

ÎN MARELE hol al castelului, lumânările aruncau o lumină palidă, pâlpâitoare asupra unei privelişti ciudate. Duzini de lumânări trosneau, fiecare cu flăcăruia ei (alături de lemnul răşinos, prima lumină transportabilă din istoria omenirii, şi care în viitor va fi măsura energiei luminoase). Puterea lumânării! Fireşte că e o sursă primitivă de lumină, însă o lumânare este complexă chimic, şi arde la temperatura de topire a platinei.

Un întreg grup de flăcări subţiri alimentate cu ceară — un produs de grăsime animală — strălucea din vârful unui candelabru fastuos, care atârna din tavanul înalt, lucrat în stucaturi. Altele erau puse în sfeşnice la fel de strălucitoare prinse de pereţi. Pe fiecare perete, mari oglinzi prindeau lumina şi o aruncau înapoi în încăpere.

Frumos! Dar Fletcher avu pentru prima oară în viaţa lui gândul înjositor că lumânările (şi lămpile cu ulei, cealaltă singură formă de iluminat pe care o cunoştea) erau o joasă amplificare a naturii. Sentimentul înjositor: ... Stau aici (şi stătea foarte liniştit) într-o civilizaţie învechită, rurală.

Ca reşedinţă de nobili englezi mărunţi, castelul Hemistan era un vârf pentru timpul şi locul său. Dar în starea lui de conştiinţă superioară, Fletcher băga de seamă ceea ce-i lipsea, nu ceea ce avea. Fu numai o privire, şi o comparaţie cu un gând. O viziune. Mai mult, fantazia pe care o avu atât de scurt, apoi, deriva din ceea ce spusese Abdul Jones. Dar erau şi gândurile ce-i veneau de la Billy.

Era o viziune de o frumuseţe totală.

Un tablou mental — ah! Fantastic! Ce castel putea să arate ca în secolul douăzeci şi trei? Sau în secolul optzeci? Sau în perioada lantellană?

Totul se va mişca prin forţa maşinilor. Acesta era primul şi cel mai evident aspect. Luminile vor fi tot atât de strălucitoare şi dense ca razele subţiri care, sub un soare strălucitor, scânteiaseră croindu-şi drum prin capetele celor patru bătăuşi. Vor exista maşini de gătit, de spălat, de păzit, de dormit — destul de vagă aceasta — şi pentru transport şi... şi...

Tabloul mental se şterse brusc. Şi el rămase liniştit. Şi ceilalţi erau la fel.

Billy Todd şi Fletcher mai aproape de uşă. Harley şi ofiţerul, acum tăcut, la piciorul scării. Iar Patricia cu şase trepte mai sus, cu Abdul Jones, mai modest, în urma ei. Acum ea fu aceea care se mişcă prima. Coborî până jos. Se opri lângă Harley. Şi îi spuse lui Billy:

—Persoana pe care trebuie s-o convingi despre realitatea situaţiei e acest domn, care este un conducător guvernamental.

Băiatul încuviinţă din cap, calm ca un bărbat, păşi înainte şi spuse:

—Mă aflu aici cu unul dintre modulele de debarcare lantellane. Sunt însoţit de Nodo, un individ pe care îl veţi socoti un obiect mecanic. Nava de debarcare are destulă putere de foc ca să distrugă zece mii de soldaţi. Nodo stăruie ca domnul Fletcher să se întoarcă cu el şi cu mine la Londra. De asemenea, acum, când a văzut că e aici şi o femeie, insistă ca şi ea să meargă. Şi acest om de asemeni — Billy arătă spre Abdul Jones — şi, desigur, dumneavoastră, ca posibil intermediar, dacă va fi nevoie...

Când auzi aceste cuvinte, Fletcher simţi altceva înlăuntrul său. Golul din suflet, care-l stăpânise de când fusese arestat, mai slăbise, într-o măsură destul de mică, desigur, odată cu sosirea lui Harley. Dar acum, deodată, scăzu până când ajunse doar umbra a ceea ce fusese la

început.

Îi veni un gând minunat. O descoperire uimitoare. În această noapte, nu unul, ci câţiva salvatori veniseră, de fapt, să-l scape. Deodată deveni o adevărată certitudine faptul că moartea nu-i era hărăzită... deocamdată. Mâine, călăul oficial din Bonnenshire îşi va aştepta zadarnic victima.

Pe când îl străbătea acest gând, cu imensa uşurare pe care i-o aducea, se întâmplă să privească în sus. Şi văzu că Lady Patricia îl privea. Expresia ei era serioasă, dar exista în ochii ei ceva semnificativ.

Ea fu imediat conştientă de atenţia lui. Spuse cu blândeţe:

—Nici eu, căpitane, n-aş fi îngăduit să se întâmple asta.

Pe moment, Fletcher nu înţelese.

—Să îngăduiţi ce? întrebă el.

Apoi, cu întârziere, îşi dădu seama: Ştie ce gândesc...

Memoria lui sări înapoi către cei patru sălbatici. Bătăuşii luaseră gândurile direct din mintea lui. Privirea i-o întâlni pe a ei.

—Şi dumneavoastră? zise el simplu.

Frumoasa femeie avu deodată o expresie depărtată în ochi.

—Ciudat, murmură ea. Parcă ni s-a întâmplat ceva tuturor celor de aici. Chiar şi dumneata înţelegi asta. Continuă după o clipă: Căpitane Fletcher, — sau să-ţi spun general? — te afli în mod clar în poziţia de graţiere. S-ar putea chiar să nu fii pedepsit niciodată pentru cariera dumitale de pirat.

El nu găsi niciun comentariu potrivit. Fiindcă ea rostise cu glas tare gândul care-l apăsa.

Lady Patricia păru să accepte tăcerea lui ca un semn că-i îngăduie să continue, fiindcă reluă:

—În consecinţă, dumneata ai o problemă gravă.

Aceasta îl puse pe dată în încurcătură.

—Ce vreţi să spuneţi? întrebă.

—Trebuie să-ţi purifici sufletul. Să devii un om demn de toată stima. Niciun gând nevrednic sau criminal nu trebuie să-ţi mai treacă prin minte sau să-ţi conducă faptele.

Ochii ei strălucitori întâlniră privirea lui uimită. Apoi:

—Doamnă, spuse el rar, s-ar putea să nu vă daţi seama ce înseamnă purificarea pentru un om ca mine. În clipa de faţă eu ţin imaginile de neşters ale morţii şi ale morţilor ascunse în adâncul minţii mele. Strigătele jalnice, groaza şi disperarea lor, feţele care oglindeau frica sau teroarea. Ceea ce îmi sugeraţi este să fac pace cu aceste amintiri. Cu neputinţă. Dacă aş încerca cea mai mică răscumpărare în sinea mea a acestei părţi din trecutul meu, aceasta ar însemna distrugerea imediată a fiinţei mele. Aş cădea mort la picioarele dumneavoastră, fumegând sau chiar arzând cu flacără din cauza acestui chin interior.

Această descriere trebuie să fi evocat în mintea ei un tablou mai viu decât se aşteptase. Se cutremură. Apoi încheie, pe un ton curajos:

—Poate că dedicându-te faptelor bune în viitor, ai putea îndepărta trecutul.

—Eu cred, se înclină Fletcher ironic, că ar fi mai bine să vă fac cunoştinţă cu sora mea, Marion. Aţi putea dezbate împreună amănunţit cum trebuie tratate asemenea probleme. Cât despre mine, nu îndrăznesc să mă amestec în vreun fel în treaba asta.

—Acum ai putea, răspunse ea, să-mi faci cunoştinţă cu acest băiat, care stă atât de politicos pe când noi flecărim fără niciun rost.

Nu părea să fie chiar fără rost. Cuvintele ei aruncaseră o luminiţă într-un ungher întunecat al cugetului lui. Şi el

furişase o privire iute, uimită, înăuntru. Era alinător. Aşa încât găsi puterea să se întoarcă şi să spună vesel:

—Ei, Billy, pe când doamna aceasta şi cu mine discutam despre starea sufletului meu, ne-ai spus că suntem pe cale să intrăm într-o nouă şi necunoscută condiţie de încarcerare, care — pentru un om condamnat să fie spânzurat peste cinci sau şase ore — pare a fi într-adevăr o salvare.

Acest simţământ de uşurare dură până când aruncă prima privire spre Nodo, pe care, când urcase la bord, îl identificase ca fiind un robot. Simţul imediat de „însufleţire” inumană şi convingerea că nu exista nicio îndurare pentru o fiinţă omenească în acest întunecos obiect de metal strălucitor, îl stăpânea încă după câteva clipe, când se cufundă într-unul din cele cinci scaune din spate ale cabinei. Era conştient de ceilalţi care şedeau şi ei acolo, iar apoi conştient de o senzaţie fizică. Şi-şi dădu seama că „pasărea” se ridicase deasupra pământului. Şi că oricare ar fi fost soarta care-l aştepta, nu exista nicio cale de întoarcere prin nicio metodă pe care o ştia.

UN SOI de înfrigurare. Un adevărat tremur al trupului. N-avea nimic de-a face cu judecata. Sau cu siguranţa.

O singură senzaţie: Fletcher era conştient că este apăsat în scaunul său. Şi ţinut acolo. I se cerea un mare efort ca să se aplece înainte. Un gând: Dumnezeule mare, cam aşa trebuie să fie când zbori.

Îşi dădea seama doar vag de cei patru însoţitori ai săi. Despre ce făceau ei. Despre cum reacţionau la fantastica întâmplare. Apoi atenţia sa rătăcitoare se concentră asupra lui Nodo.

Nodo şedea pe scaun, în faţa unei ferestre rotunde. Părea un loc cam neobişnuit pentru o fereastră. Fletcher, care avea în mintea sa un bun echilibru al relaţiilor spaţiale, fără măcar să ştie că e vorba de o abilitate specială, nu-şi amintea să fi văzut o asemenea fereastră din afara „păsării”.

Prin transparenţa curbă putea vedea o parte din castelul Hemistan şi din domeniu. Întregul peisaj se îndepărta cu repeziciune în urma lor — era o fereastră ciudată, într-adevăr: privea în faţă dar arăta înapoi. De asemenea, acolo — acolo în urmă — nu mai era întuneric. Priveliştea ce se îndepărta semăna cu ceea ce-şi amintea dintr-o călătorie în Alpi, când stătuse pe un deal abrupt şi privise la o vale depărtată dedesubt, aşa cum se vedea într-o zi noroasă. Cu coada ochiului, Fletcher îl zări pe Abdul Jones, care şedea în faţa Patriciei, mişcându-se. După o clipă omul vorbi; şi era evident că un gând asociativ îi trecuse prin minte. El spuse:

—Veţi observa că totul în acest ecran de spate arată diferit de cum ar arăta în adevărata lumină de zi.

Apoi, pe scurt, omul le arătă că baza procesului era imaginea în infraroşu. Şi că soldaţii din grupul ce rămânea rapid în urmă, cu toţii privind în sus, aveau ochii şi buzele

extrem de întunecate, iar feţele luminoase, aproape translucide. Şi că deşi erau mici şi se micşorau cu fiecare clipă care trecea, li se vedeau siluetele cu o mare claritate, ceea ce este caracteristic pentru razele infraroşii. Totuşi, pentru că siluetele omeneşti de jos continuau să fie precis conturate, deşi erau acum la multe mile depărtare, pentru americanul din secolul douăzeci şi trei aceasta indica menţinerea pe computer a imaginii în infraroşu.

—Mi-am închipuit, încheie Abdul, că nu ştiaţi asemenea lucruri.

Într-adevăr, Fletcher nu ştia. Dar ceea ce observă Nathan Fletcher, cu agerimea sa obişnuită, era că Abdul Jones, cetăţean de rând din anul de graţie 2242, începuse să-şi asume o blajină atitudine de conducător. Se produsese o schimbare în tonul şi în vocea sa, pe care Fletcher o observase încă din vremea când se afla în preajma puterii, la oamenii nou veniţi pe poziţii de autoritate, când începeau să „ia comanda”. Trebuie să fiu cu ochii pe individul ăsta! gândi el.

Tocmai când lua notă de acest prim semnal de alarmă, tabloul de pe ecran se schimbă. Acum reprezenta o vedere largă a cerului.

—În sfârşit, acum privim înainte, spuse Abdul Jones cu o autoritate calmă.

Şedeau acolo. Era o cabină mică, cu scaune pentru cinci pasageri. De ce exact numărul necesar de scaune, nu era limpede. (Fletcher, care habar n-avea de posibilitatea structurilor de a se putea plia întocmai în forma podelei plate, nu privi în jos şi nu observă liniile subţiri, semnificative, care arătau prezenţa altor câteva scaune posibile).

Şi Nodo era aşezat. Scaunul său era în faţa ecranului, sub care se afla un panou cu instrumente strălucitoare de

metal ce mergeau până jos la podea. În această parte de jos, pâlpâiau multe luminiţe. Poziţia şezândă a lui Nodo cerea ca genunchii lui noduroşi de metal să fie aproape la fel de sus ca şi caricatura sa neagră de cap. Iar structura curbă a părţilor lui de jos părea să fie potrivită cu un scaun concav aflat la câteva degete deasupra pardoselii. Pentru Fletcher ar fi fost inconfortabil. Dar pe Nodo nu părea să-l stingherească.

În timpul întregului zbor, robotul lantellan nu privi în jur spre pasagerii lui. Lui Fletcher, care se gândea la asemenea lucruri, omul de metal i se părea vulnerabil. Numai că ar fi fost greu să pornească un atac cu mâinile goale. De fapt, gândi Fletcher, ar fi nevoie de un baros. Nu era niciunul prin preajmă, şi nici alt lucru la fel de greu.

Apăsarea care continua să-l ţină lipit de spătarul scaunului se accentuă iarăşi. N-avea niciun termen de comparaţie pentru senzaţia de acceleraţie constantă decât — vag — când vântul lovea brusc în pânze şi toţi căutau ceva de care să se apuce. Nimic ca această intensă, persistentă forţare a corpului, atât de mare încât se simţea realmente adâncit în perna tare a spătarului scaunului.

Mai rău, o confuzie bruscă. Abia începuse să se adapteze la apăsarea nevăzută când se produse o schimbare. Nu chiar imediat. Mai întâi o părere de coborâre. Apoi — dimpotrivă.

Din fericire, el o simţi venind. Simţi *ceva.* Şi-şi propti picioarele împotriva a indiferent ce avea să fie. Instinctiv, apoi, întinse un braţ peste spaţiul dintre fotolii. Cuprinse cu mâna lui puternică umărul Patriciei. Şi, când acceleraţia se inversă, o ţinu ferm, sprijinindu-se şi el.

Când o atinsese prima oară, simţise trupul ei tresărind. Apoi, deodată, liniştindu-se. După câteva clipe ea reuşi să se stăpânească, astfel că îi dădu drumul şi se lăsă pe spate

în scaunul său. Pe când făcea asta, Abdul Jones, omul din New York-ul secolului douăzeci şi trei, se aplecă peste culoarul dintre scaune şi-i spuse tinerei Lady Hemistan:

—Cu voia dumneavoastră, voi folosi echipamentul ştiinţific avansat pe care-l am asupra mea, pentru a vă apăra în timpul ceasurilor grele care vor veni.

Tânăra îi răspunse cu un zâmbet uşor, aproape enigmatic. Apoi spuse ceva ce era cu siguranţă cea mai senzaţională declaraţie pe care Fletcher o auzise de multă vreme:

—Cu toţii trebuie să ne adaptăm la noile condiţii, domnule Jones. În ce mă priveşte, eu m-am plasat deja, mental, sub protecţia domnului Fletcher.

Ochii cenuşii-albaştri ai lui Abdul se măriră de mirare, iar faţa i se schimonosi. Părea să-i vină greu să înghită. Apoi, cu o sforţare vădită, se stăpâni şi spuse:

—În momentul crizei, dacă vă schimbaţi gândul, vă stau la dispoziţie.

Ceea ce-l izbi pe Fletcher în cursul acestui schimb de replici fuseseră, desigur, mai întâi cuvintele rostite de Lady Patricia. Dar al doilea — de astă dată mai puternic — constatarea de mai înainte reveni: aceea că Abdul Jones ridicase din nou o pretenţie de conducător. Şi de data aceasta, chiar mai important, el făcuse vădit încercarea obişnuită a unui bărbat de a stăpâni o femeie. Această parte nu-l tulbura. Pentru cineva aflat în această situaţie, era prea devreme să facă o alegere. Ce-l tulbura mai mult era ideea că Abdul avea probabil şi altceva decât mâinile goale pentru a făptui ce avea de gând. Fiecare cuvânt şi purtare a domnului Jones arătau că posedă o armă ascunsă de un fel oarecare. Şi că începea să privească de sus către epoca neştiinţifică şi o clasa într-o categorie şi mai joasă.

În timp ce avea aceste senzaţii, Fletcher îşi mişcă din

nou picioarele. Încă o dată întinse mâna peste culoar. De astă dată atinse umărul băiatului. Îi spuse lui Billy:

—De ce oare nu ne-au ucis?

Billy se întoarse cu o expresie de surpriză pe faţă.

—De ce să fi făcut asta?

—Fiindcă sunt în război cu fiinţele umane, spuse Fletcher abrupt, pe un ton calm, uşor iritat. Nu e aşa?

—Nu, domnule, ei sunt în război cu Federaţia Telluriană.

Era un punct de vedere delicat şi, probabil, el reflecta logica roboţilor. Totuşi, după o clipă, Fletcher se încruntă:

—Îmi aduc aminte că ai fost îngrozit când i-ai văzut prima oară.

—Când i-am recunoscut, mi-am amintit situaţia care era cu mult înaintea timpului meu. Era ca şi cum dumneavoastră v-aţi fi amintit că Roma antică şi Cartagina erau inamici.

Billy se opri. Iar Fletcher înclină capul, recunoscând cât de reuşită era comparaţia. Billy continuă:

—Ceea ce mă supără cu adevărat este că au pierdut legătura cu computerul lor central. Şi acum acţionează pe propria răspundere. În acest moment totul merge firesc. Dar curând vor fi declanşate mecanisme de apărare. Atunci ei se vor aşeza într-o poziţie mai accentuat războinică, asigurându-şi bunăstarea pe seama altora.

—Aha, spuse Fletcher.

Se simţea uşurat. De patru ani, prezentul era cel care conta pentru el. Aşa că ridică din umeri şi spuse:

—Ei bine, care este planul acum?

Billy Todd răspunse:

—Vor să ia maşinăriile pe care le-am adus la bordul corăbiei voastre.

Fletcher dădu să întrebe:

—Ce maşinării?

Înainte de a fi apucat să rostească aceste cuvinte, Billy urmă:

—Voiam să vă spun despre ele. Cât despre faptul că ei au de gând să le folosească pentru ei înşişi, vom hotărî mai târziu.

Fletcher îşi aminti întunecat surpriza sa când maşinăriile ascunse de Billy fuseseră scoase din cală. Dar adevărul era că el nu se afla totdeauna pe punte când mărfurile erau transferate de pe o navă comercială capturată.

Billy vorbi iarăşi:

—Nodo vrea să-l găsiţi pe negustorul care a cumpărat maşinăriile.

Despre acestea, Fletcher n-avea nici cea mai vagă idee. Spuse iritat:

—Pentru Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus despre maşinării înainte de a pleca de pe corabie?

—Aveau aparatele de ascultare aţintite spre noi, spuse Billy. Ne-ar fi auzit. Aşa că atunci n-am îndrăznit să suflu o vorbă.

— Bine, spuse Fletcher, tot ce pot să spun este că vânzarea stă scrisă în catastiful meu de pe *Orinda.* Însă Shradd voia să plece iarăşi spre Indiile de Vest după două săptămâni. Aşa că o fi demult pe drum.

22.

ZORILE răspândeau o lumină aurie spre răsărit când Fletcher păşi în vârful picioarelor pe puntea *Orindei.* Nu se uită înapoi, deşi îi stăruia vag în minte gândul că „pasărea” putea să-şi ia zborul părăsindu-l acolo. De fapt, socotea că n-ar fi fost cea mai rea soartă din lume: să fie iarăşi în largul mării nemărginite, departe de neliniştitoarele evenimente din depărtata Anglie.

Putea auzi clipocitul apei şi încordarea velelor; dar în aceste prime minute nu se văzu nicio mişcare la bordul navei.

Ciudat, el băgă de seamă mici amănunte. Era ciudat fiindcă hotărâse că trebuie să fie deosebit de atent la purtarea gogomanilor de la bord; se putea ivi oricând vreunul cu mintea întunecată care, din dorinţa de a-i fi pe plac noului căpitan — Shradd — să fie în stare să curme bucuros viaţa celui vechi, fără să stea pe gânduri.

... Cum putea să gândească? N-avea cu ce...

Amănuntele pe care Fletcher le observă, chiar fără voia lui: puntea arăta mai în debandadă decât îngăduise el vreodată. Calea lui de a pune la punct asemenea lucruri: hotărâse ca orice obiect personal pe care-l găsea pe punte să fie îndată aruncat peste bord. Şi aşa făcuse totdeauna. Era vădit că botine vechi, cămăşi, pantaloni, fâşii de velă rupte, castroane de tablă murdare şi Dumnezeu mai ştie ce vechituri nu-l deranjau pe Shradd.

Fletcher n-avu timp să stăruie asupra mărunţişurilor. Brusc Shradd însuşi ieşi pe uşă şi veni spre el.

—Da, domnule. Da, căp’tane...

Nu era momentul pentru o întâlnire veselă a camarazilor de piraterie. Fletcher spuse de-a dreptul, fără introducere:

—Domnule Shradd, îmi trebuie registrul în care am trecut toate vânzările de la ultima călătorie. Am nevoie de

numele unuia dintre cumpărători.

Primi întreaga listă cu propriul său scris îngrijit. O luă repede, fără vorbe de prisos. Şi cum stătea acolo, căutând să se încredinţeze că ceea ce primise era într-adevăr ce dorea, îşi rosti cu voce joasă alt gând:

—Domnule Shradd, sunt la bord oamenii aceştia?

Şi-i numi pe cei patru foşti bătăuşi care fuseseră atinşi de raza de lumină pe timpul năvalei roboţilor pe *Orinda.*

—Nu s-au arătat, spuse îngândurat Shradd. Cam ciudaţi oamenii ăştia, dom'le, după ce şi-au venit în fire. L-am trimis pe unul dintre ticăloşi după ei. L-a găsit doar pe Arkion, şi ăsta zicea că are de gând să stea cu femeia cu care făcuse copiii. Încheie cu un fior: Ce s-a întâmplat trebuie că i-a speriat al naibii pe el şi pe ceilalţi.

—Îhmm, încuviinţă Fletcher.

—Da' ce aveţi cu ei? întrebă Shradd devenit deodată bănuitor. Ce este?

Fletcher căută să-şi ascundă un zâmbet trist. Cum putea spune unui om ca Shradd că se gândea că raza de lumină se descărcase în *propriul* său cap? Îi spuse calm minciunile pregătite dinainte: cei patru erau căutaţi de oamenii de metal ca să vadă ce efect aveau razele de lumină asupra fiinţelor omeneşti.

În realitate Fletcher era cel care voia să vadă care erau acele efecte. Raportul despre Arkion era semn bun. Şi astfel marele gând care-i venise în aeronavă continua să aibă sens. După ce-i loviseră razele de lumină, ei puteau citi gândurile. Şi se schimbaseră brusc în bine. Dacă aceasta se putuse întâmpla celor patru păcătoşi oameni de nimic, urmările asupra unui om instruit nu puteau decât să fie şi mai mari. El şi camarazii lui aveau nevoie de o idee, de o posibilitate. Aşa cum arătau lucrurile acum, se aflau într-o capcană fără scăpare. Stând acolo, spuse grăbit:

—M-au urmărit, domnule Shradd. Şi dacă nu faci o manevră de scăpare, vor continua să facă la fel şi cu dumneata. Acostează într-un port sigur — un sătuc de pe malul mării unde nu există nici poliţie, nici soldaţi (asemenea sătucuri se află pe toate insulele mai mari) — şi dispersează oamenii.

La aceste cuvinte, Shradd ripostă tulburat:

—Căp’tane, ce se întâmplă? Făcu un semn nesigur din mână. S-a întors lumea pe dos.

Fletcher nu răspunse. Simţise brusc că nu era înţelept să continue această conversaţie.

—Rămas bun, domnule Shradd. Şi mult noroc!

Se întoarse şi porni repede înapoi spre „pasăre”. Acolo descoperi că Billy îi amintise lui Nodo despre obiceiurile omeneşti. Ca urmare, mai întâi Patricia — condusă şi păzită de Fletcher — coborî la bordul corăbiei şi se duse la baia căpitanului. Apoi Harley şi Abdul fură îndrumaţi, unul spre baia căpitanului, celălalt spre a secundului. În final, Fletcher şi Billy, observaţi în tăcere de membrii echipajului de pe *Orinda*, iscoditori, pânditori, închişi în ei, se spălară şi urcară iarăşi pe punte. După care Fletcher strânse din nou mâna lui Shradd. Acesta spuse încruntat:

—Fata asta îmi pare cunoscută. Nu ştiu de unde s-o iau.

—Suntem toţi prizonieri, răspunse Fletcher. Să te rogi pentru noi.

—Să *ce*? întrebă Shradd.

Dar Fletcher plecase deja după Billy. El se urcă pe aeronavă şi nu se uită înapoi.

După câteva minute, pe când erau în zbor, Nodo se întoarse spre Billy şi spuse:

—Există vreun motiv care ne împiedică, drept măsură de precauţie, să distrugem corabia piraţilor?

—Dă-mi voie să mă gândesc, spuse Billy.

Şi se aşeză iarăşi la locul lui. Răspunsul păru să-l satisfacă pe Nodo, pentru că el se întoarse iarăşi cu faţa înainte. Imediat Billy se îndreptă spre Fletcher şi-i spuse cu glas scăzut:

—Totdeauna mă gândesc bine înainte să-i spun ceva lui Nodo.

Fletcher nu se putea gândi la vreun comentariu potrivit. Aşteptă. Billy continuă cu acelaşi glas coborât:

—Deja s-a terminat cu sistemul de serviciu prin rotaţie care atribuie îndatoriri pe rând fiecărui individ, dar ei încă mai folosesc limbajul respectiv.

Explicaţia nu era clară, aşa că de astă dată el vorbi, ceru o desluşire. Când îi fu dată, ea îi trezi lui Fletcher o amintire. „Ei, să fiu al naibii!”. Ce-şi aminti era un trib de pe coasta Americii de Sud, care văzuse pentru prima oară albi atunci când nava lui de piraţi intrase într-un golfuleţ după apă proaspătă. Coborând pe ţărm, s-a dezvăluit că Fletcher a fost luat drept întruparea vie a unei formaţiuni naturale de piatră, de la care căpetenia tribului primea în fiecare an „mesajul” că el era în continuare cel uns de zei. Fletcher, care învăţase câteva cuvinte în limba lor de la alţi indieni de pe coastă, intrase în jocul ritual şi afirmase personal că regele era ales de zei.

Faptul că roboţii aveau o maşină de calcul în locul unei formaţiuni de piatră şi că maşina — acum dispărută — hotărâse rotaţia tuturor poziţiilor de conducători, era un gând nou, dar bazat pe acelaşi principiu, i se păru lui Fletcher. El se smulse din scurta incursiune în trecut şi îşi dădu seama că Billy „se gândise” şi îşi exprima judecata. Isteţul băiat spuse:

—Sunt împotriva distrugerii navei fiindcă am putea mai târziu să descoperim că ne trebuie alt lucru de-al căpitanului Fletcher sau un obiect ce mai poate fi la bord.

—Ah! spuse Nodo. Desigur!

Ce-l supăra pe Fletcher în legătură cu schimbarea era sentimentul că controlul unei forţe elementare era păstrat cu greu de cineva — Billy — care n-avea el însuşi o înţelegere clară a tuturor urmărilor posibile.

23.

PE TIMPUL călătoriei prin văzduh spre Londra, singurul dintre cei trei adulţi de la bord care reacţionă într-un fel oarecare fu Robert Harley. El stătuse tăcut, poate la pândă, fără îndoială încercând să înţeleagă. Acum, stând aici, ţinând seama de acceleraţia continuă — aşa cum el o observase — marele bărbat se întoarse spre Fletcher. Şi făcu ceva de-a dreptul senzaţional. El se adresă duşmanului său cu titlul pe care Fletcher îl pierduse atunci când pământul său, de care era legat titlul, îi fusese luat.

— Baroane, spuse Harley, te gândeşti serios să dai maşinăria în chestiune pe mâna acestor monştri de metal?

Fu un moment plin de implicaţii personale. Folosirea titlului pierdut era o mişcare dibace din partea lui Harley. Ea sugera că ar putea să urmeze restituirea şi reabilitarea. În acest caz, persoana căreia i se adresase, Nathan Fletcher, cândva baronul Wentworth — un titlu purtat acum de altcineva — rămase pur şi simplu tăcut. El nu răspunse în adevăratul sens al cuvântului. Nici nu aştepta vreo lămurire, ci continua să se încordeze împotriva acceleraţiei. Harley continuă întunecat: —Este de datoria fiecărui englez loial să refuze a colabora cu duşmanii reginei.

Era un argument care nu lăsa loc decât pentru un singur răspuns. Şi totuşi, după ce-i examină rapid temeinicia, Fletcher se aplecă înainte şi într-o parte. Atinse umărul lui Billy. Şi când atrase atenţia băiatului, spuse:

—Billy, explică-i ministrului maiestăţii sale de ce ai de gând să le laşi roboţilor lantellani maşinăria de pe Transportorul tău.

Faţa băiatului, cu ochii strălucitori, inteligenţi, se îndreptă mai întâi spre Harley, apoi spre Fletcher.

—Domnule, domnilor, spuse el, spaţiul pentru reparaţii de pe nava lor de război este suficient pentru a putea pune în funcţiune echipamentul. Clătină trist din cap. Când am văzut Londra, am înţeles că nimeni altcineva, nimeni de aici n-ar putea face o treabă ca asta. Trebuie să găsim calea ca mai târziu să-i putem convinge că este logic să ne ajute, încheie el.

Ca adult sofisticat, în acest moment Fletcher avea ideile lui nefericite despre persoana lui Billy, la urma urmei un băiat demn de încredere. Dar asta pentru mai târziu. Deocamdată, băiatul din secolul optzeci şi trei spusese ceea ce dorea să spună şi Fletcher. Căpitanul de piraţi se întoarse politicos spre Harley:

—Domnule, care este părerea dumneavoastră?

Harley se încruntă.

—Ei bine, admise el, vreau să spun că l-am auzit pe băiatul acesta cum l-a sfătuit pe omul de metal să nu distrugă corabia piraţilor. Şi a făcut-o cu o logică extremă, aşa că a reuşit. Dădu din cap. Cred că prima problemă şi cea mai importantă trebuie să fie repararea maşinăriilor.

Încuviinţarea îndreptăţea ceea ce făcuse Fletcher. Însă ceea ce îl uimea în legătură cu comentariul lui Harley era imaginea care-i înfăţişa cele mai profunde trăsături ale firii omului. Secretarul de stat era deprins cu folosirea logicii convingătoare — ceea ce (Fletcher trebuia să recunoască) el personal neglijase pe timpul scurtei sale vieţi politice. Partea lui tare era pe atunci remarca ascuţită, pătrunzătoare, dar niciodată încercarea de a convinge pe cineva de ceva.

Calităţile acestea poartă numele de farmec personal. Şi umblase prin cercurile Curţii de la Londra până când unul dintre inşii convingători îl remarcase. Din clipa aceea, deşi el nu-şi dăduse seama imediat, cariera sa era condamnată.

În acest moment al gândurilor sale, fata făcu o mişcare. Se întoarse şi-l privi. Fletcher se aplecă imediat spre ea.

—Din ce spuneaţi mai devreme, zise el, cu voce scăzută, am avut sentimentul că mi se oferă o cale de întoarcere în rândul oamenilor cinstiţi.

—Ţi se oferă mai mult decât atât, spuse Patricia Hemistan pe un ton care aproape (dar nu de tot) reflecta totalitatea condiţiei ei fizice şi mentale din secolul optzeci şi trei.

„Nu de tot” — pentru că nu ştia ce i se întâmplase.

—Ceea ce cred eu este că din cauza experienţei noastre deosebite, dumneata poţi fi singurul om din această perioadă istorică cu care mă pot înţelege.

—Vă oferiţi singură? întrebă Fletcher uimit şi emoţionat.

—Numai dacă te schimbi, veni răspunsul.

—Nu ştiu, aşa cum v-am explicat.

Ea îşi întoarse iarăşi faţa şi nu-l mai privi.

Omul îşi stăpâni un zâmbet. În acţiunea ei recunoştea ritualul „acum-e-rândul-tău” în maniera unei doamne aristocrate poruncitoare din anul 1704. Fără îndoială că semăna cu ceea ce văzuse ea că fac alte doamne poruncitoare cu soţii lor. Nu se arăta deloc conştientă că bărbatul din clasele cele mai de sus din vremea ei era fiinţa dominantă în relaţia bărbat-femeie într-un fel de proporţie geometrică. La Curte, până la dizgraţia lui, Fletcher fusese un Don Juan la o scară care-i speria chiar şi pe vechii păuni victorioşi. Şi acesta era fără îndoială singurul lucru care o supărase pe Anne în privinţa lui. Femei de toate vârstele erau egale şi, fără să ştie, incapabile să-i reziste când el dădea atacul elegant şi inteligent. Fecioarele de optsprezece ani nou sosite la Curte, sofisticatele tinere între douăzeci şi treizeci de ani şi chiar surprinzătoarele domnişoare mai coapte, la anii patruzeci, capitulau.

Împotriva unui asemenea bărbat, nu era de folos cuvântul unei fete de douăzeci de ani care, e drept, era motivată de multe impulsuri ale corpului ei din secolul optzeci şi trei, dar vai, se simţea încă constrânsă de întreaga condiţie a femeii din propria ei epocă.

Ce se întâmpla? Bărbatul o privea aşa cum şedea ea cu faţa întoarsă într-o parte. Şi prin minte îi fulgeră un gând nu jignitor, dar violent. El venea din atitudinile de-o viaţă-ntreagă ale bărbatului din clasa dominantă dar, desigur, era legat de situaţia lor de acum.

Fletcher se aplecă peste interval. Ceea ce spuse fu şoptit cu aceeaşi voce joasă de mai-nainte. Iată cuvintele sale:

—Domnişoară Patricia, vreau să vă cer o mare favoare. Aş vrea să-mi împrumutaţi bani ca să răscumpăr echipamentul acela când ajungem pe pământ.

Aceste cuvinte pătrunseră adânc în pasivitatea feminină din 1704 a Patriciei. Şi chiar dacă existau vagi încercări de rezistenţă din partea fiinţei mai puternice care devenise acum... din acest moment ea se simţea apăsată din punct de vedere psihic.

—Situaţia mea, urmă Fletcher, este că biroul şerifului deţine vreo douăzeci de mii de lire pe care mi le-a luat în momentul arestării mele. Şi presupun că vărul dumneavoastră a găsit unde am ascuns în casa mamei mele cele zece mii de guinee pe care mi le-a plătit.

În această clipă tânăra îşi strânse cu grijă punga pe care o ţinea în poală. Fletcher spuse:

—Presupun că voi putea fi de faţă când Nodo va lua cu forţa maşinăriile de la persoana care le-a cumpărat. Dar mi-ar plăcea să încep întoarcerea mea la totala integritate prin a nu lua parte la un asemenea act de violenţă. Şi promit să vă dau banii înapoi.

La aceste cuvinte ea îl fulgeră cu dispreţ:

—Cuvântul unui pirat!

(Victima se lupta. Puţin).

—Cuvântul cuiva care va fi din nou un gentleman, spuse Fletcher. Mi-au lăsat ei câteva guinee, dar nu-i destul.

Urmă o pauză lungă, apoi:

—Domnule, spuse ea fără să-l privească, este o oarecare ironie în faptul că vrei să-ţi începi reabilitarea pe cheltuiala mea, dar... Cu bruscheţe ea se întoarse şi-i întinse punga: Ia cât îţi trebuie.

Când peste câteva minute i-o întinse înapoi, degetele ei se încleştară pe pungă. Dar nu-l privi. Nu se întoarse. Şedea acolo privind drept înainte. Şi spuse tare:

—M-am pus sub protecţia dumitale, domnule. Orice s-ar cere să fac pentru asta, voi face.

Şi *aceasta* pătrunse adânc în orgoliul masculin din anul 1704 al căpitanului Nathan Fletcher. Ea îi readucea cu hotărâre gândul la ceea ce, între altele, avea de făcut în calitate de protector... Hotărât lucru, raza L acţionase asupra cugetului său.

În tot acest timp, mintea sa pătrunzătoare şi toată experienţa sa de luptă examinaseră zadarnic puterea robotului şi starea virtualei închisori în care se aflau, căutând o cale de scăpare.

Nu exista nicio altă posibilitate pe care s-o poată întrevedea.

24.

PUŢIN înainte de prânz, nava lantellană mică, dar nu foarte mică, coborî deasupra unei străzi murdare, lângă o curte cu vechituri: Chiar în primul minut după ce coborâră, Fletcher avu motive să-şi amintească vechea zicală: „Nimic nu surprinde cu adevărat un londonez”.

Aici se afla o fantastică navă aeriană a viitorului. Probabil câteva sute de inşi analfabeţi din gunoiul uman care putrezea în acest cartier atât de murdar încât pe Fletcher îl cutremurase totdeauna, văzuseră „imposibila pasăre” coborând.

Erau speriaţi? Erau năuciţi? Pe când Fletcher păşea prudent peste noroiul uscat al străzii sordide, auzi câteva „arragh”-uri dintr-o duzină de gâtlejuri răguşite. După câteva clipe, când Nodo ieşi şi el din aeronavă şi-l urmă pe fostul căpitan de piraţi, cel puţin o sută de voci orăcăiră, semn că posesorii lor, dacă nu se mirau, ca nişte londonezi ce erau, cel puţin recunoşteau că era ceva neobişnuit.

Firma de pe uşa aspră, nevopsită, a curţii de vechituri glăsuia:

JULIUS MACDONALD
Cumpărător şi Vânzător

Dintre cei doi indivizi aflaţi înăuntru, Fletcher recunoscu în cel mai oacheş pe omul din spatele acestui nume. Părea să fie scoţian numai cu numele. Avea ochii de un albastru întunecat şi o fizionomie tipic mediteraneană. Iar când vorbi, folosi un dialect care putea să fi fost germana de jos, dar cu o intonaţie ce poate fi numită accent — care-l făcu pe un om cu urechea cultivată din punct de vedere al

limbii ca Fletcher să aprecieze că vorbea în idiş.

Cuvintele nu erau uşor de înţeles din alt motiv. Când ridică privirea şi-l văzu pe Fletcher, pentru moment figura lui rămase fără expresie. Apoi urmă o recunoaştere, şi ochii mari. Şi apoi...

El izbucni în lacrimi.

Fie şi doar prin asta, dacă nicio altă identificare nu era cu putinţă, el s-ar fi remarcat rasial. Într-o clipă, adoptă cea mai bună dintre atitudinile defensive ale evreilor într-o rigidă lume creştină.

... Evreul plângând din Evul Mediu...

Şi cum plângea, vorbea într-un amestec de engleză şi idiş:

—Am fost un *mentsch on glik* (om fără noroc) când am cumpărat metalul vostru. Acum sunt doar un *alter trembenik* (un bătrân nenorocit), un *nishtikeit* (un nimeni).

Fletcher spuse în germana de nord:

—Du hast de maschinen billig gekuffm. (Ai cumpărat ieftin maşinile).

Bătrânul suspină:

—A fost o *smeikel* (pungăşie). Nu s-au topit la foc.

Astfel, într-un dialect uimitor de rapid, nefericita poveste ieşi la iveală. Maşinile îi fuseseră refuzate pentru că materialul nu putuse să fie prelucrat nici în cele mai bune cuptoare de care dispunea cumpărătorul, iar acesta îi ceruse banii înapoi. Şi, pe *Got* (Dumnezeu), şi Julius îşi voia banii înapoi, cu o dobândă substanţială care să-l despăgubească pentru chinul sufletesc.

Desigur, imensa ironie nu putea fi la ea acasă la negustorul de vechituri. Chiar şi pentru Fletcher era greu de conceput că avusese în mâna lui maşini de dirijat în spaţiu din secolul optzeci şi trei care, când vor fi reparate, vor valora poate un miliard de lire. Mai cu seamă acum,

acesta era un gând trecător, fiindcă nu era timp pentru aşa ceva.

Cuvintele de nemulţumire ale bătrânului veneau atât de repede, iar amărăciunea stridentă de care el era cuprins se concentrase într-atâta asupra lui Fletcher, încât el nu-l remarcă imediat pe Nodo. În plus, „corpul” lui Nodo fusese în parte acoperit de cel al lui Fletcher. Şi fără îndoială aceasta împiedicase ca Julius să recunoască un fapt: că nu era numai o neaşteptată ocazie pentru bătrânul bun şi harnic Julius M. să se confrunte cu un vânzător necinstit de mărfuri proaste.

Oricare ar fi fost motivul, vocea ascuţită se opri în mijlocul unui cuvânt. Orice se întâmplase, ochii albastru-închişi se depărtară de la Fletcher. Imediat ei părură să îngheţe.

Din acest moment, nu mai fu rostit niciun cuvânt. Fletcher arătă spre spatele clădirii şi Julius ieşi afară clătinându-se, urmat de Fletcher şi Nodo. Desfăşurarea evenimentelor de aici încolo avu la bază simpla realitate. După cum îşi amintea Fletcher, greutatea înscrisă alături de cele opt obiecte preţioase de metal era de optzeci şi două de livre englezeşti. Fletcher scoase portmoneul şi numără suma exactă în palma întinsă. Apoi amândoi oamenii se dădură deoparte şi urmăriră operaţiunea de ridicare a obiectelor cu ajutorul unei forţe necunoscute.

Maşinăriile, mişcate prin aer prin intermediul unor mijloace cu totul invizibile, fură introduse printr-o trapă în interiorul maşinii de zburat. După ce toate cele opt structuri dispărură înăuntru, trapa se închise. Fletcher şi Nodo intrară înapoi în aeronavă. După o clipă, aceasta plutea deasupra străzii murdare, sus peste docuri şi apoi deasupra fluviului, fără măcar un murmur din partea negustorului care predase echipamentul şi nu ceruse

niciun profit din această tranzacţie.

Existaseră sunete şi acţiuni, întârziate. Pe când ultimul act al dramei se apropia de final, privitorii de pe trotuare reacţionară — violent. Deodată pietre, beţe, bucăţi tari de pământ uscat zburară prin aer. Era de presupus, după direcţia în care erau aruncate, că intenţia emoţională a oamenilor din drojdia Londrei era să lovească „pasărea”.

Dacă acesta era de fapt scopul, eşuaseră. Plecarea navei aeriene se petrecuse prea repede pentru ca asemenea lucruri naive să aibă vreo urmare, nici la propriu nici la figurat.

—Acum, îi spuse Nodo lui Billy, află de la femeie unde a văzut ultima oară barca ce a adus-o la Londra.

Fletcher stătea pe spate în scaunul său. Şi era conştient de „senzaţia” acceleraţiei — sau mai degrabă a non-acceleraţiei — căci aeronava zbura pur şi simplu de-a lungul coastei. Putea vedea pe ecran că se aflau pe deasupra Tamisei. De fapt zburau atât de jos, încât percepea imagini fugare ale fiecărui ţărm al fluviului la marginile ecranului. Cuvintele lui Nodo îl găsiră atât de nepregătit, încât rămase o clipă nemişcat. Apoi, şi mai rău, auzi o voce murmurând:

—Ce-ce crezi că mai vor ei cu asta?

Ruşinat, îşi dădu seama că era propria lui voce. Prima constatare după aceasta era că discuţia dintre Patricia şi Billy se încheiase. Şi că Billy îi relatase ceva lui Nodo. Cu asemenea efect încât nava se întoarse brusc.

Ceea ce se întâmplă apoi era la alt nivel de percepţie. Dincolo de realitatea unui Fletcher sau Harley sau — mai ales într-un chip încurcat, îndoielnic — Patricia. Cele două super-maşini, căutătoarea şi cea găsită, erau acum destul de aproape una de alta pentru a fi conştiente de acest fapt. Barca, pe jumătate ascunsă în tufărişul înalt de la marginea

apei unde aşteptase toate aceste săptămâni, simţi prezenţă străină deasupra ei. De sus, senzorii aeronavei o *simţiră* din tot traficul de jos, identificând şi respingând materialul simplu al corăbiilor anului 1704.

Nu era o problemă nici pentru creierul robotului. Se ştiau unul pe altul ca fiind diferiţi. O ştiau de la distanţă.

Maşina lantellană se lansă cu precizie spre victima ei. În acest timp, mica navă sensibilă se retrase în largul Tamisei. Se răsuci într-un rondou făcând apa să spumege şi se pregăti de luptă.

În acel moment, printr-un cristal subţire aflat în lungul unuia dintre dulapuri veni un mesaj din partea băiatului:

—Mă aflu la bordul aeronavei. Aşa că. nu opuneţi rezistenţă. Asta ne-ar face numai rău mie şi prietenilor mei.

Mişcarea spumegătoare încetă. Barca se opri. Apoi, liniştită, făcu o manevră. Lunecă din nou la locul ei de lângă docul ascuns, când nava aeriană, ca un şoim de pradă, se năpusti asupra ei.

La bordul aeronavei fu percepută o senzaţie de cădere, apoi o înclinare. Fletcher auzi un sunet de metal frecat de metal. Întreaga navă se cutremură într-un fel care-l duse cu gândul la vremea când *Orinda* se frecase de o stâncă. Ceva din şocul acestei întâmplări trecute veni şi-l lovi în capul pieptului. Apoi...

Erau din nou în mişcare. Urcând constant. Pe ecran se vedea o imagine a cerului. Însă senzaţia zborului, odată ce-i dispăruse greutatea din stomac şi alte efecte mărginaşe, era alta acum. Din scaunul din faţă, Billy lămuri:

—Era prea mare ca s-o ia înăuntru. Aşa că a prins-o cu magneţi pe fundul navei.

Fletcher căscă gura de uimire. Cuvintele, rămase nerostite din fericire, erau: *„Pe cine* a prins pe fundul navei?”. Îl salvase de la a vorbi faptul că, în final, el făcu

prima revizie mentală a desfăşurării evenimentelor. Era un moment greu. fiindcă urma o constatare groaznică: Barca a fost capturată… Acum, ei au totul. („Ei”, desigur, erau roboţii lantellani.)

Chiar aşa, în mod automat, veni pentru el momentul hotărârii.

În interiorul cabinei, Abdul şedea liniştit chiar în faţa lui Fletcher. Dincolo de culoarul îngust, în trei scaune şedeau ceilalţi. Billy în faţă, Patricia după el, vizavi de Abdul, iar Harley vecin cu Fletcher. Încă mai urcau când Fletcher, cu voce calmă, îi explică lui Billy ce dorea. Billy ridică glasul spunând:

—Nodo, căpitanul Fletcher vrea să-ţi ceară o favoare.

Capul se întoarse. Ochii negri lipsiţi de expresie priviră la Fletcher. Buzele se mişcară, şi instalaţia vocală din gură spuse:

—Nu facem favoruri pentru fiinţele umane.

—S-ar putea, replică Billy, ca după ce auzi ce vrea, să hotărăşti că este logic în folosul tău să faci ceea ce-ţi cere.

Ochii continuară să-l aţintească pe Fletcher.

Vocea spuse:

— Foarte bine. Să vorbească.

După ce Fletcher ii explică, urmă o pauză. Era clar că instalaţia internă de gândit examina ceva pentru care nu avea un răspuns pregătit. În sfârşit spuse:

—Fă-mă să înţeleg. Vrei să descarc o rază L în capul tău, cu speranţa că vei deveni inconştient dar nu vei muri. Este corect?

Pe acelaşi ton calm, Fletcher îi explică efectul pe care-l observase la cei patru bătăuşi după raza de lumină. Pe când vorbea îşi dădu seama că Patricia, în partea cealaltă, arăta neliniştită şi tulburată. Fata se aplecă înapoi.

—Eşti sigur că vrei să faci asta?

—După părerea mea, replică el, asta ar îndeplini cerinţa de purificare interioară pe care eu nu pot s-o duc singur la capăt.

De astă dată era pur şi simplu curios. Ar fi fost interesant de văzut cum putea un om cu atâtea crime în spatele său să ajungă la pacea interioară. Preferase să nu mărturisească adevăratul scop: atingerea unei stări sufleteşti superioare condiţiei dezolante de acum.

—D-dar... Fata vorbea din nou; părea consternată. Este... este... Poate că dacă l-ai accepta din nou pe Dumnezeu în inimă...

Aceste cuvinte aduseră un zâmbet trist pe buzele lui Fletcher. Dumnezeu avea un loc în inima bunei regine Anne şi evident că nici în sufletul tinerei Lady Hemistan nu putea fi pus la îndoială. Dar oricine avea vreo legătură cu politica britanică înţelegea că Dumnezeu primise o mare cantitate de făgăduieli deşarte dar nu juca niciun rol vizibil în actuala guvernare. Ca victimă a manipulării nelegiuite a guvernului, Fletcher nu mai putea să aibă niciodată — dacă raza n-o făcea pentru el — vreo convingere morală. Chiar când se pătrundea de această concepţie sarcastică, îşi dădu seama că alt gând se lupta să iasă la suprafaţa minţii lui. În clipele după ce observă asta, ieşi din întunericul ce-l învăluise în momentul în care realiză ce anume capturase aeronava. Spuse:

—Doamnă, aş vrea să ştiu ce este această navă care v-a transportat peste Atlantic. De asemenea, aş vrea...

Se opri şi privi dincolo de ea. Nodo îşi rotea iarăşi capul său mecanic. De astă dată îşi îndreptă ochii spre Billy.

—Ceea ce a spus acest om trebuie discutat cu biofizicianul prin-rotaţie Layed şi cu biochimistul prin-rotaţie Adia. Conceptul unei asemenea schimbări de caracter datorită razei L ne-a fost necunoscut până acum,

fiindcă, desigur, noi am folosit asemenea metodă limitată de control numai pentru că am luat decizia logică să nu ucidem până când nu înţelegem ce s-a întâmplat cu nava noastră. Însă nu este cazul aici. Aşa că răspunsul este nu.

—Trebuie să-ţi amintesc, spuse Billy, că raza L este aproape de energia fundamentală.

Urmă o pauză. Nodo privea la Fletcher. Apoi:

—Am luat legătura cu biofizicianul prin-rotaţie Layed. El mi-a amintit că Billy Todd te priveşte ca fiind un fel de personaj cheie în ceea ce s-a întâmplat. Prin urmare, ar fi neînţelept să te duc la bordul navei noastre în stare conştientă. Deci m-a instruit să-mi schimb hotărârea negativă iniţială şi să folosesc raza L aşa cum s-a cerut. Şi să-i predau laboratorului lui trupul tău fără cunoştinţă.

În clipele ce urmară acestor cuvinte, Fletcher avu timp pentru gândul trist că într-adevăr fusese eliberat de reacţia de refuz iniţială a lui Nodo. Era unul dintre acele momente complicate care, într-un fel, erau prea mult pentru puterea de reacţie a unei fiinţe omeneşti. Rostind acea cerere, se încordase. Apoi, la refuzul lui Nodo, reacţia lui fusese cea a unei persoane care a rămas astfel fără gardă.

... Complexităţile sistemului nervos autonom... Creşterea tonusului muscular şi a temperaturii corpului, şi o puternică descărcare de adrenalină — toate adăugate şocului.

Firea de bărbat aspru, accentuată de cei patru ani ai condiţiei de pirat, îi veni în ajutor. Atâtea încercări. Şi o observaţie fundamentală peste ani. Cea mai bună cale pentru a înlătura frica: detaşează-te, forţează-te să te gândeşti în altă parte. Metoda lui Fletcher de diversiune. În acest moment îngrozitor, când mâna aceea de metal se apropia, el îi spuse Patriciei:

—Vreau să vă spun că regret profund ceea ce v-am

făcut. Vă jur că am fost enorm de uşurat când am văzut că aţi scăpat. Dar nu-mi pot imagina cum, cu o ancoră legată de dumneavoastră, aţi ajuns totuşi la Londra...

La Londra... La Londra... Îşi auzea vocea bolborosind aceste cuvinte, le asculta ecoul ca din depărtare. Mâna de metal îndrepta spre el unul dintre instrumentele pe care Fletcher le văzuse atât de fugar pe timpul debarcării roboţilor pe *Orinda.* Nu avu nicio impresie în plus. O strălucire orbitoare fulgeră drept spre fruntea lui. Pentru moment fu conştient că se sprijinea de ceva cenuşiu, fără formă, invizibil, şi de un...

Întuneric.

25.

FLETCHER se trezi auzind un sunet. În lumina slabă a celulei de închisoare văzu că Abdul Jones se mişca pe patul de vizavi. Evident, şi el auzise ceva.

Şocul deşteptării atât de bruşte îl mai stăpânea încă atunci când se ridică. Fusese şi un scurt răstimp în care n-avusese niciun gând deosebit. În acest răstimp îşi dăduse seama că cineva bâjbâie pe dinafară la uşa celulei. Orice ar fi fost, făcea un zgomot metalic.

Se simţi deodată fără puteri. Să fie oare dimineaţă?

Chiar când sângele îi pieri din obraji iar fiorii fricii îl cuprinseră, îşi aminti momentul de altădată când deschiderea uşii îl făcuse la fel să creadă că era vremea execuţiei. Dumnezeule mare! gândi Fletcher dezgustat de sine însuşi. Sunt pe cale să...

Gândul se întrerupse. Alt şoc, cu totul diferit, îl străbătu.

... Amintirea că numai cu câteva clipe în urmă era la bordul unei aeronave...

Amintire extrem de vie. Şi atât de total adevărată, încât pentru multe secunde îi alungă din conştiinţă realitatea că se afla în închisoare.

Fără îndoială că forţe fundamentale creaseră anomalia. Aşa încât confuzia celor două realităţi din interiorul omului erau deocamdată închise către o revelaţie altfel imposibilă. Cu totul fundamentale! În aceste câteva clipe, forţele incredibil de rigide care menţineau iluzia vieţii fuseseră cu adevărat afectate. Natura era astfel aproape de a-şi vedea cel mai esenţial secret pătruns de o minte omenească. Dar, din fericire, aceasta era o fiinţă umană neştiinţifică din anul de graţie 1704. Foarte deşteaptă în felul ei. Dar orice om care, drept răspuns la o înfrângere politică, hotărăşte

să devină pirat, are în mintea sa ocolişuri care nu mai lasă loc pentru observaţii fundamentale asupra vieţii şi universului.

Primejdia revelaţiei trecu la fel de repede cum venise.

Fletcher putea acum să audă sunetul — manevrarea fermă a unei chei într-o încuietoare ruginită. Iar acum aceasta căpăta un sens. În mod cert el se afla aici, într-o celulă de închisoare, aşteptând să fie spânzurat. De asemenea, îndepărtase mai întâi gândul că nava aeriană şi ceea ce venise cu ea trebuie să fi fost un vis deosebit de viu.

E cu putinţă să descrii zgomotul unei uşi vechi care este descuiată. Cei doi oameni aflaţi în interiorul închisorii subterane de modă veche auziră cu claritate fiecare ţăcănit, fiecare hârâit, scrâşnetul cheii în primul lacăt, apoi o bufnitură. Bufnitura o produsese cel care încerca să deschidă; el trăsese de structura grea, dar aceasta se înţepenise. Totuşi, oricine ar fi fost, omul era stăruitor. Fiindcă după alte câteva bufnituri se auzi un altfel de scârţâit. După care uşa se deschise anevoie.

Persoana care stătea în coridorul întunecat, dincolo de deschizătura astfel creată, era îmbrăcată într-un veşmânt alb de femeie. Dar felinarul pe care-l purta împrăştia o lumină difuză, astfel că trebui să facă un număr apreciabil de mişcări până când Fletcher să poată zări faţa de deasupra rochiei.

În sfârşit recunoscu faţa tinerei Lady Hemistan. În această lumină slabă, starea ei mentală şi sufletească nu putea fi desluşită imediat. Şi totuşi el avu impresia că faţa ei arăta foarte încordată.

Ea trecu pragul şi se opri. Stând acolo, vorbi cu o voce tremurătoare:

—Domnilor, afară este o fiară uriaşă. Ne-am dat cu toţii

jos din paturi într-o stare de teroare.

Rochia albă străluci în lumina albă când ea se întoarse.

—Căpitane, — către Fletcher — oare s-ar putea ca folosind experienţa dumitale să...

Cuvintele din urmă rămaseră nerostite. Nici nu mai erau necesare. Deodată totul era real. *Fusese* un vis. Pentru că aici era femeia care cu siguranţă împărţise cu el fiecare clipă. Era aici, fără-ndoială, şi cu o misiune ce n-avea legătură cu... Sensul cuvintelor ei nu-i rămaseră în minte, ci doar esenţialul. Ceva, o primejdie, o adusese în aceste subterane ale castelului, căutând ajutor la un ticălos despre care era încredinţată că are destulă violenţă în suflet pentru a înfrunta violenţa care ameninţa afară. În clipele de după această înţelegere a lucrurilor, fiindcă el era rapid şi accepta fenomenele normale ca vise, toate aceste amabilităţi şi viclenii care în trecut îi fuseseră atât de obişnuite ieşeau din tainiţele minţii unde el le adunase.

Niciun plan încă. Niciun scop precis. Însă...

Spuse un cuvânt liniştitor. Se ridică de pe pat. Făcu câţiva paşi înainte, cu mişcări corecte, lipsite de ameninţare. Îi luă cu blândeţe felinarul din mână.

—Arătaţi-mi drumul, spuse el, şi apoi arătaţi-mi primejdia!

În spatele lui răsună vocea lui Abdul Jones. Era o flecăreală încurcată, ca şi cum individul nu-şi dădea seama deloc ce se petrece.

Fletcher ezită. Apoi, deşi nu-l trăgea deloc inima să reintre, *indiferent pentru ce,* în încăperea strâmtă, chiar dacă asta i-ar fi adus ghinion, se întoarse. Omul din viitorul New York stătea în capul oaselor. Dar trebui să fie ridicat în picioare şi tras afară. Veni un moment, apoi, când ceva îi pătrunse în minte. Ca urmare, omul se puse în mişcare pe propriile lui picioare...

Creatura măsura vreo trei metri până la umeri. Era de culoare galbenă şi, cu toate că nu era uşor de văzut în întuneric, avea numeroase pete roşii. Trupul îi era bombat în partea de jos, şi părea să aibă coadă. Fălcile erau lungi de un metru şi scânteiau de dinţi ascuţiţi. Gura mare se deschidea şi se închidea mereu. Fiecare închidere producea un soi de scrâşnet. (Un expert dintr-o epocă mai târzie ar fi recunoscut monstrul ca pe un membru al familiei de reptile uriaşe care bântuia pământul cu milioane de ani in urmă. Dar el nu semăna cu niciuna dintre binecunoscutele specii ale acestui grup notoriu... O fâşie din energia timpului căzuse instantaneu pe o perioadă a istoriei evoluţionare a pământului şi scuturase acest necunoscut dar formidabil specimen în sus, tot mai sus, până în viitor, în depărtatul an de graţie 1704).

Fletcher stătea pe marginea unei ferestre, într-o cameră cu tavan înalt. Sta acolo încercând să se asigure că era în afara privirilor creaturii şi încercând să evite vreo mişcare ce i-ar fi atras atenţia. Din această poziţie avantajoasă, el privea în noapte peste un desiş de arbuşti ornamentali către neverosimila bestie. Datorită celor întâmplate deja, el deduse îndată că ea era cu siguranţă victima aceluiaşi dezastru care adusese Crucişătorul lantellan, pe Billy şi pe Ahmed Jones. Apoi îi trecu prin minte ce-i spusese sora lui despre urmele lungi de un metru... Oare putea această creatură să aibă labele atât de uriaşe? Era cu neputinţă în întunericul ceţos să-şi facă o idee despre mărimea picioarelor ei puternice. Bestia părea să se târască pe labele dinapoi — poate că astfel apăruse urma uriaşă; de fapt era amprenta coapsei şi a tălpii, combinate.

Fletcher părea că îngheţase acolo. Dar el se gândea, şi se ferea. Imposibil, fireşte, să încerce un atac cu altă armă

decât tunul. Şi în afară de aceasta, încă un gând — fugar, apărut fără voie în minte, dar rămas acolo îndeajuns de mult încât să-l alunge cu tot dinadinsul ca fiind inaplicabil aici. Gândul: Aceasta ar putea fi singura creatură din specia ei rămasă într-un univers distrus. Prin urmare nu trebuie ucisă.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, Lady Hemistan spuse chiar în clipa aceea:

—Ar fi greşit să ucizi un lucru atât de ciudat şi de uimitor. Poate că vom putea să-l prindem cumva. Şi să-l salvăm.

Amândoi simţind acelaşi îndemn de păstrare a vieţii — oricât de fugară ar fi fost ideea lui legată de aceasta — din acest moment ea rămase adânc implantată în conştiinţa lui Fletcher. Şi, fireşte, fiind cine era, el se întoarse la vechiul lui sarcasm. Spuse politicos:

—Domnişoară, în acest moment problema noastră este să salvăm proprietatea dumneavoastră şi pe noi înşine de la distrugere. De asemenea, vreau să arăt că *el* este cu totul la adăpost din partea noastră. Nu avem niciun mijloc să-l distrugem sau, trebuie să adaug, să-l salvăm.

—Mă gândeam — tonul ei era şovăitor, şi deşi n-o privea, el presupuse că avea o mare îndoială, după felul cum lungea cuvintele — că am putea să-l mânăm într-un staul gol.

—*Cine* poate să-l mâne *undeva*?

Întrebarea îi venise lui Fletcher atât de repede, fiindcă sentimentul de ofensă imediată era puternic. Aproape imediat, el reveni cu calm la condiţia lui sarcastică. Dar doamna, după cum descoperi imediat, se supărase, pentru că spuse cu asprime:

—Desigur, căpitane, dacă am greşit cu privire la priceperea dumitale de a acţiona în împrejurări

primejdioase, îmi cer scuze. Dacă preferi, te poţi întoarce în celulă.

Adăugă cu o voce suavă:

—Sunt sigură că acolo vei fi în siguranţă.

Aceasta, întoarcerea în celulă, nu trebuia să se mai întâmple, dacă putea s-o evite. Dar deocamdată se amuza sălbatic de faptul că ea căuta să-i amintească despre decăderea lui. Cu toate acestea, era *touche.* Îşi încordă toate puterile de bărbat al anului 1704. Ca urmare a atitudinii ei, îi puse câteva întrebări tăioase: în care staul? Unde? Ce-o făcea să creadă că era destul de zdravăn ca să adăpostească un asemenea monstru? Cumva, printr-un noroc, uşa era deschisă? Şi cum o să-l putem hrăni, dacă-l vârâm înăuntru?

Pe când vorbea, şi asculta imediat răspunsurile ei, privea şi la fiară. Şi clipă cu clipă îi scădea curajul. Pentru că uriaşa fiinţă făcea un zgomot ghiorăitor, urlător, care te înspăimânta doar prin puterea pe care o subînţelegeai. Mai rău, deodată, ca o căruţă de mai multe tone, ea porni înainte. După câteva clipe, păşind greoi spre spatele casei, pieri din vedere. Tăcere. Apoi un trosnet îngrozitor de zidărie căzând. Întregul castel se cutremură.

Era un moment prielnic pentru acest englez, fost membru al clasei de sus, care devenise vestitul căpitan de piraţi Nathan Fletcher. Cândva luptase într-un duel de la douăzeci de paşi — îl rănise, dar nu-l omorâse pe adversarul său. Pe mare, spada lui ageră tăiase de atâtea ori cărare însângerată printre şiruri de marinari zdraveni. Nimic din toate acestea nu însemna o pregătire pentru o asemenea situaţie. Acum avea sentimentul ciudat şi nefericit că Lady Patricia Hemistan se aştepta să se avânte în spaţiul larg al domeniului său. Se aştepta ca el să se apropie de fiara uriaşă. Şi că oricum ar fi fost uşor pentru

un bărbat violent ca el, deprins cu artele marţiale, să înfrângă monstrul. Era de preferat ca el să înfăptuiască minunea de a-l duce în grajdul al doilea — care, ca şi celelalte, era construit din piatră, fier şi beton, şi în această seară era gol. Dar mai întâi trebuia deschisă uşa mare, care fusese închisă pentru noapte.

Furişându-se într-un fel, Fletcher fu capabil să gândească întreaga operaţie. După câte se părea, în grajdul al treilea se afla un cal bătrân, slăbănog, care urma să fie tăiat. Aşadar, dacă acest biet animal bătrân, care tot urma să fie sacrificat, ar fi fost mai întâi dus în grajdul gol şi după aceea ucis, atunci giganticul animal va intra fără să stea pe gânduri în grajd, vrând să mănânce. În care timp uşile de fier vor putea fi coborâte în locaşurile lor prin sistemul de pârghii de deasupra.

În timp ce Fletcher examina în gând primejdioasa succesiune a evenimentelor şi rolul său (proiectat de Lady Hemistan), el avu un neobişnuit moment de golire a minţii. Frică? Nu era o emoţie pe care în mod firesc şi-ar fi îngăduit s-o încerce, decât poate fugar, ca pe ceva pe care puteai să-l tratezi mutându-ţi atenţia în altă parte. Distragerea veni din spatele lui, când vocea mormăită a lui Abdul Jones spuse ceva. Lipsa de impact a omului din viitor asupra lui Fletcher era atât de însemnată, încât el nici nu se întoarse. Poate că aceasta arăta cât era el de lipsit de înţelegere pentru sentimentele altor oameni; de aceea nu-i păsa ce cuvinte rostise omul. Îl respingea pe omul din New York ca pe o nonentitate; şi, ca oamenii cu dare de mână din timpuri imemoriale ale istoriei umane, putea să stea deoparte şi să-l vadă torturat, târât şi rupt în patru, fără să simtă nicio milă. O superstiţie comună a claselor de sus era că oamenii de rând „nu simt nimic”. Numai „calitatea” simte, deşi un procent dintre ei, când le merge rău, pot fi

socotiţi ca insensibili la durere, fiind lăsaţi în grija diavolului.

—Eu, spuse Fletcher gânditor, cred că trebuie să vedem unde s-a dus. Iar după aceea probabil că voi putea să ies prin partea cealaltă a clădirii şi să mă furişez spre grajduri. Ajuns acolo, deschid uşa grajdului gol, duc calul bătrân înăuntru, îl omor, iar apoi...

Apoi ce? Restul acţiunii plănuite, care avea desigur să cuprindă şi îndreptarea — după cuvântul folosit de Lady Patricia — monstrului către grajd — restul acţiunii era confuz.

Fletcher spera ca fiara cea mare să simtă sângele şi, atrasă de foame, să cadă în capcană. Pe deplin hotărât, el se întoarse când Abdul Jones spuse:

—Cred că o să alerg la grajd, să deschid uşa şi să duc calul ăla înăuntru. Iar apoi o să folosesc... (spuse un cuvânt fără înţeles pentru ceilalţi) meu ca să-l fac să intre acolo.

Câteva clipe după ce aceste cuvinte fură rostite, clar şi fără greş, căpitanul de piraţi şi Lady Patricia din castelul Hemistan se confruntară deodată cu un bărbat cu faţa lungă bine rasă, de vreo patruzeci de ani. Această persoană, fiind întrebată, lămuri că „liftul” său funcţiona în mod normal cu energia de la o instalaţie solară aflată pe orbită permanentă deasupra oraşului New York. Dar desigur că avea şi o baterie de rezervă, care mai putea asigura vreo patru ore de zbor.

—Vrei să spui, zise fata rar, că porţi această... maşinărie cu dumneata, în clipa asta?

Faţa ei frumoasă avea o expresie încordată. Se întoarse spre Fletcher, gata să-i spună ceva. Dar nu rosti niciun cuvânt. Abdul Jones fu acela care spuse, aproape scuzându-se:

—Întregul sistem este ţesut în hainele mele. Dar ar fi

mai bine să fac ceea ce am spus, încheie el. Putem sta de vorbă mai târziu...

26.

LOGIC, un bărbat n-ar putea spune nimic unei femei pe care a înecat-o. Şi care, în orice caz, acum este din nou în viaţă, salvată întâmplător, printr-o împrejurare care nu-i acordă lui niciun credit de bunăvoinţă. Întreaga ei fiinţă trebuie că clocotea de ură şi repulsie. Totuşi — observă Fletcher — nu era chiar aşa. În aparenţă cel puţin, nu era. Întocmai ca „înainte”.

Subiectul uciderii prin înec va fi fără îndoială pomenit, mai devreme sau mai târziu. Dar nu chiar acum, după cât se părea.

Patricia şedea în capul mesei, cu suporturile de porţelan fin, farfuriile strălucitoare de culoare albastră, tacâmurile lustruite de argint şi faţa de masă albă de in. Ea zâmbi celor doi oaspeţi.

—Domnilor, spuse cu o voce care vibra de încrederea ce putea acum foarte uşor s-o facă zâmbitoare şi înţelegătoare, dar fermă, cum nu fusese nici măcar faţă de un tată sâcâitor — aşa cum nu putuse să fie niciodată în timpul vieţii lui cheltuite fără rost. Totuşi şi atunci îi dăduse totdeauna mai puţin decât simţea că are el nevoie. Domnilor, Henry al II-lea şi-a început procesul de guvernare prin lege când a spus: „Fiecare om va avea dreptul să fie ascultat”.

—Motivele sale, spuse Fletcher, nu erau pe de-a-ntregul pure. Încerca să străpungă pânza de putere prin care biserica din vremea aceea îi limita autoritatea de rege.

Vorbind, el fu deodată cumplit de amuzat. Acesta era nivelul de conversaţie cu care fusese deprins odinioară. Totdeauna avusese o înţelegere uşoară a lucrurilor şi motivelor din jurul guvernării. Chiar când juca cărţi în zilele

lui de mărire, spunea lucruri înţelepte — pe care viitoarea regină nu le pierdea şi, întrucât era şi el conştient de atenţia ei, căuta ca perlele lui verbale să fie potrivite cu momentul.

— S-ar părea, continuă Lady Hemistan cu un zâmbet deosebit de dulce îndreptat spre el, ca politica începută de Henry al II-lea să reprezinte ieşirea din stereotipurile fără de sfârşit, repetate, care derivă din poftele şi îndemnurile unor indivizi autocratici, cu deosebire fiinţe umane de parte bărbătească.

Asta era direcţia. Şi sensul. Deodată scopul ei deveni evident. Ea *voia* să-i dea dreptul de „a fi ascultat”... *Dumnezeule mare!* gândi Fletcher îngrozit. Numai pentru o clipă se închipui explicându-i cu glas tânguitor că îngăduise guvernului Tory să-i răstoarne moralitatea lui de tânăr.

Niciodată! hotărî el, întocmai cum ar fi făcut-o la tribunal. Nimeni nu va scoate de la el niciun cuvânt de apărare!

Acceptase această invitaţie la masă fiindcă memoria îi revenea. Chiar acum era un om cu mâinile libere şi nu se afla întemniţat. Pentru prima oară în săptămânile de când era arestat, putea să acţioneze. Ce nebunie dacă pierdea fie şi numai o oră pentru — dintre toate lucrurile — un prânz tihnit. Acest fapt era cu atât mai adevărat, cu cât se putea ca masa să fie un subterfugiu, iar un servitor, fiind trimis după ajutor de Lady Patricia, putea să aducă un grup de englezi puternici şi hotărâţi, conduşi de poliţistul local, care să-l vâre din nou în celulă.

Dar celălalt „adevăr” exista de asemenea: „Memoria” a aproape douăzeci de ore abia trecute. Pentru unii oameni, asemenea amintiri erau alungate pe loc. Interesant, deşi înfricoşător, că gloata de pe *Orinda,* Shradd însuşi, îngăduiseră ca întreaga memorie a mai bine de cincizeci de

inşi să fie izgonită în neant. Din toate experienţele lor de viaţă viitoare, nu acceptaseră niciuna ca reală.

Pentru Fletcher, nu exista despărţire atât de uşoară. Şi aşa, momentul de încăpăţânare îl apăsa. Îl ţinea. Gândul său incredibil era simplu şi, la un anume nivel, imposibil. Gândul: Nu există vise atât de vii cum am trăit eu.

Astfel, când Nodo aprinsese acea rază L, întâmplător se petrecuse altă schimbare de timp. Cum putea un om din era anului de graţie 1704 să-şi bâjbâie drumul verbal, sau chiar mental, către un asemenea concept? Implicarea era a altei lumi alternative. Aceasta însemna, aparent, mai puţin decât o zi. Cum să descrii un asemenea eveniment fantastic? Fletcher, amintindu-şi ultimul minut de conversaţie de la bordul navei aeriene cu Lady Hemistan, încercă. El spuse cu grijă:

—Lady Patricia, domnule Jones, aş vrea să prezint o amintire personală a unei experienţe pe care am împărţit-o deja cu amândoi...

După care descrise venirea lui Robert Harley şi a lui Billy Todd, şi următoarea lor călătorie la bordul unei aeronave pilotate de un robot al cărui nume era Nodo. Când termină, amândoi, bărbatul şi femeia, îl priviră cu indiferenţă. În cele din urmă Patricia spuse:

—Încerc să pun ceea ce ai povestit adineauri alături de experienţa mea de mai înainte. Aparent, atunci nu aveam niciun viitor de amintit. Pe când şedeam acolo, pe puntea vasului dumitale de piraţi, probabil că mi-am amintit cum am fost aruncată peste bord în acelaşi fel, după care dumneata ai plecat în Italia pentru cincizeci de ani. Dar nu puteam să am vreo amintire despre viitor, de vreme ce, desigur, în acea primă oară am fost moartă pentru totdeauna...

Se opri. Arăta vădit mişcată de descrierea ei verbală.

Culoarea îi dispăruse din obraji. Privind-o, Fletcher simţi că propria lui faţă se crispează. Şedea acolo, buimăcit de logica ei. Fiindcă, fără îndoială, cuvintele ei descriau întocmai faptele. „Originala” Patricia Hemistan, după ce fusese înecată, nu mai fusese văzută niciodată. Desigur, aceasta deoarece era adevărat că el luase banii drept răsplată de la vărul ei şi, ca urmare, trăise până la sfârşitul vieţii în Italia. Din nefericire, era evident că aceste fapte nu fuseseră în atenţia ei mai înainte. Şi el îşi dădu seama cu acuitate că vaga bunăvoinţă pe care i-o arătase la bordul aeronavei era acum răsturnată. Şi totuşi — trebuia dată explicaţia. Spuse grăbit:

—Lady Hemistan, o să vă spun totul fiindcă suntem cu toţii într-o situaţie foarte serioasă. Chiar acum v-aş ruga pe amândoi să vă gândiţi la călătoria din vis prin cer. Cândva, în această perioadă trecută, m-aţi sfătuit să mă întorc la o viaţă de totală integritate, ca soluţie pentru păcatele mele din trecut...

Se opri. Ceva din expresia ei, şi din a lui Jones, îi spunea că aceşti doi oameni nu-şi aminteau nimic. Îi privi cutremurat.

—Pentru Dumnezeu, spuse el, n-aţi avut un vis paralel, niciunul dintre dumneavoastră?

Tânăra femeie îl privea cu ochi strălucitori.

—Normal, spuse ea rar, visele mele dispar repede. Dar am avut, într-adevăr, un vis şi...

Fletcher interveni ca şi cum îşi amintise brusc ceva:

—Ascultaţi, întrucât a avut loc o schimbare, vă întreb cum aţi scăpat.

Urmă o lungă pauză. Şi o expresie absentă în ochii fetei.

—Ceea ce m-ai întrebat, spuse ea în cele din urmă, este cum am ajuns la Londra.

Şi aceasta era o precizare corectă. De asemenea, era

evident de ce el îşi lăsase deoparte propria amintire. Fiindcă în mintea lui întrebarea era pe atunci, şi era şi acum: cum, cum, cum scăpase ea?

—Spuneţi-ne, — se opri o clipă, ciudat, fără suflare — cum aţi supravieţuit?

Fetei îi trebuiră vreo douăzeci de minute. Îşi spuse povestea cel puţin unui ascultător avid. Terminând de vorbit, aşteptă. Dar pentru că Fletcher părea încă absorbit, încheie:

—Şi după ce barca a plecat, aşa cum v-am spus, lăsându-mă pe acel ţărm pustiu, m-am dus la casa vărului meu, la două mile depărtare. Şi iată-mă aici.

Pentru ceea ce se întâmplă după aceste cuvinte, era cu putinţă ca vina să cadă asupra faptului că lui Fletcher i se tulburaseră instinctele „civilizate”. Şi, pe deasupra, atenţia lui era încă în parte îndreptată spre ceea ce spusese ea, mai ales spre ce se întâmplase la bordul Transportorului. Oricare ar fi fost motivul, el vorbi într-o manieră care era potrivită cu zilele lui de la Curte. Spuse automat:

—Doamna mea, este ciudat că partea fantastică a povestirii dumneavoastră eu am motive s-o cred. Dar partea terestră — imaginea unei femei umblând singură cale de două mile prin Londra — această parte a naraţiunii dumneavoastră este cu totul de neacceptat. De fapt, acum nu pot înţelege ce vă putea îndemna să relataţi asemenea lucru. Dar să ne întoarcem la descrierea camerei cu panglici de la bordul vasului...

Mersese până unde putea. În timpul acestor din urmă cuvinte Fletcher şi Abdul Jones schimbaseră priviri piezişe. Abdul era tăcut, ca şi cum ar fi avut un rol mic sau niciun rol dejucat într-un dialog dintre doi oameni din aceeaşi perioadă istorică. Însă îi stăruia o expresie şireată pe faţă. Fletcher îşi aminti prea târziu că pe nava aeriană acest om

începuse să arate un interes personal pentru domnişoara Hemistan.

—Domnule Fletcher, îl întrerupse Abdul cu voce tare, o numeşti mincinoasă pe această doamnă?

Tăcere. Şi apoi realizarea că, într-adevăr, depăşise limitele comentariului politicos.

—Ei bine, hm... Începu el nefericit.

Fu întrerupt.

—Ar fi dificil, domnule Jones, spuse Lady Hemistan cu obrajii aprinşi, pentru o persoană cum este căpitanul Fletcher să se ţină departe de proasta creştere fundamentală pe care o au toţi oamenii asemenea lui. Şi-ar fi putut exprima scepticismul într-un mod mai elegant. Dar atunci, desigur, n-ar mai fi fost un suflet pierdut, aşa cum este.

Zâmbi cu ceea ce părea a fi cel mai sarcastic zâmbet al ei.

—Totuşi, urmă ea, trebuie să spun că-mi pare bine că şi-a dat drumul la grosolănia lui firească. Şedeam aici şi mă uitam la el cum face planuri de evadare. Şi de fapt chiar mi-era milă pentru dilema lui cum să facă cel mai bun târg cu mine, şi poate cu servitorii mei, dacă noi — după cum bănuia el — încercam să-i împiedicăm evadarea.

(Ea îi citea de fapt gândurile. Dar aceasta nu era o calitate de care să fie conştientă în acest moment, când exista atâta confuzie).

—Dar, continuă ea, calmă, cu ochii strălucind, înainte de a merge mai departe cu aceste dorinţe lesne de înţeles pentru o persoană condamnată, poate că v-ar interesa pe amândoi amănuntele micii mele călătorii de două mile prin Londra...

Şi ea le spuse şi această istorie. Ceea ce o reţinuse la Londra fusese faptul că vărul ei era plecat cu treburi de

familie. Aşa că abia după întoarcerea lui făcuse drumul la castelul Hemistan.

Şi, chiar în frumoasa sufragerie a acestui castel, Lady Hemistan căută în corsajul dantelat care-i acoperea pieptul şi scoase micul instrument în formă de vergea.

—Şi acum, domnilor, e timpul să vă întoarceţi în celula voastră.

Pe când cobora spre subteranele castelului, fostul căpitan de piraţi se gândea intens. Ca urmare, el spuse:

—Îmi închipui că-l vom revedea pe domnul Harley, dar nu şi pe Nodo sau pe Billy Todd.

—Oh, spuse fata surprinsă, de ce nu pe Billy?

—Ei ştiu acum unde sunt maşinăriile. N-au nevoie de mine.

Patricia tăcu. Apoi:

—Din câte mi-ai spus despre interesul oamenilor de la palat pentru viaţa lor viitoare, probabil că nici domnul Harley n-are nevoie de dumneata acum.

—Ah! spuse Fletcher surprins.

Trecură prin coridorul subteran îngust spre uşa deschisă a celulei. Era un moment neplăcut, fiindcă el îşi dădea seama acum cât de mult sperase ca Harley să-l salveze din acest îndoit coşmar. Tulburat, refuzând să creadă că numai grosolănia lui o înstrăinase pe tânăra femeie, se opri. Se întoarse.

—Doamnă Hemistan, zise el cu aprindere, la ora şase călăul este aşteptat să vină de la Bonhen Town. Vă spun că oricare ar fi soarta mea finală, am văzut multe dintre ciudatele dezastre care s-au abătut de curând asupra planetei noastre. Probabil că eu le înţeleg mai bine decât oricare altă persoană din perioada noastră istorică. Prin urmare, ar trebui să mi se amâne executarea sentinţei de condamnare la moarte, astfel încât cunoştinţele pe care le

am să poată fi folosite cum se cuvine.

— Eşti un ucigaş în masă, spuse ea cu răceală. Un om fără îndurare şi milă. Clătină din cap a uimire: Pentru cine ştie ce motiv, aveam impresia că pot ignora acest adevăr, ca şi cum ar mai putea exista o oarecare şansă omenească pentru dumneata.

El nu putea lăsa discuţia să se încheie în aceşti termeni. Spuse cu disperare:

—În visul dumneavoastră amintiţi-vă că i-am cerut lui Nodo să folosească arma lui cu raze ca să mă arunce în inconştienţă, în speranţa că aceasta mă va îndrepta.

Patricia ridică din umeri.

—Nu pare să te fi influenţat în vreun fel.

Mişcă nerăbdătoare vergeaua.

—Vom discuta situaţia dumitale mâine dimineaţă, cu autorităţile. Înăuntru, căpitane. Înăuntru, domnule Jones, încheie ea.

Brusc el deveni rece. Glacial, cum îi stătea în fire. Îşi simţi expresia feţei preschimbându-se în zâmbetul lui special. Ochii sarcastici se îndreptară spre vergea. Întrebă:

—Sunteţi sigură că lucrul acela mai funcţionează?

—Ţi-ar plăcea să-l încerci? răspunse ea calm.

—De ce n-aţi folosit-o asupra animalului gigantic care este acum închis în staulul dumneavoastră? stărui Fletcher.

—L-am încercat, spuse frumoasa femeie. N-a reacţionat. Abdul Jones interveni cu spirit practic:

—Poate că e programat numai pentru fiinţe umane.

—Orice ar însemna aceasta, spuse Patricia după o pauză, am putut deduce că el îşi limitează efectele numai la oameni.

Ciudat, Nathan Fletcher făcuse deja aceeaşi judecată rapidă. Şi apoi, cum el ezita, pe jumătate hotărât să încerce instrumentul acela mic, Abdul spuse din spatele

lui:

—Căpitane, nu cumva să-ţi treacă prin minte vreo idee nesăbuită. O voi apăra pe domnişoara Hemistan, dacă va fi nevoie.

Fără o vorbă, Fletcher se întoarse şi intră în celulă.

27.

DIN NOU întins pe patul său, Fletcher se gândi cu viclenie: Presupun că e un moment la fel de bun ca oricare altul să-mi pun în practică integritatea şi gândurile curate...

Un alt gând i se învârti prin minte în minutele ce urmară, pe când şedea acolo. Şi aceasta îi aduse o amară dezamăgire. Dacă raza L fusese într-adevăr folosită asupra lui, atunci ea eşuase lamentabil. Dar sentimentul cel mai neplăcut era supărarea împotriva lui însuşi, pentru vorbele prosteşti pe care le rostise. Şi, desigur, era critic în sinea lui faţă de fată pentru că fusese inconsecventă... Ce şi-a închipuit ea pe aeronava aceea, când i-a spus lui Abdul Jones că se pune sub protecţia mea, iar acum mă expediază înapoi în temniţă şi spre funia călăului?

Chiar şi această emoţie dispăru îndată. Era aici, în aceeaşi celulă slab luminată, el însuşi pe un pat mizerabil, iar new-yorkezul din viitor pe altul. Gândul acesta fu ca un semnal. De peste pardoseala de piatră, din celălalt culcuş, Abdul Jones spuse:

—Dacă eşti de acord şi mi-o laşi mie pe fata aia, te scot de aici, căpitane.

—Ah! tresări celălalt.

—Aş putea, spuse Abdul Jones, să-mi modific grytik-ul — cam aşa suna cuvântul de astă dată — ca să ardă încuietorile simple de aici. Treaba dumitale unde te duci după aceea.

Mintea lui Fletcher era deja concentrată asupra lacunelor raţionamentului celuilalt.

—Ar fi cam greu pentru mine, spuse el sec, să ţi-o las pe fată, cum ai zis. Mai întâi pentru că n-o am de dat. Şi plus de asta — veni o amintire bruscă — socoteam că în epoca voastră nu mai există criminali.

—Mă gândeam, explică celălalt stând în capul oaselor, ca dumneata şi cu mine să ne înţelegem aşa: vei sta

deoparte şi nu te vei amesteca în metoda pe care o folosesc ca s-o conving. Nu va suferi niciun rău fizic, te asigur. Se ridică în picioare pe pardoseală. Cea mai bună metodă ar fi ca dumneata să-ţi iei pur şi simplu tălpăşiţa, cum s-ar zice, să profiţi de ce-a mai rămas din noapte. Adăugă: Ceea ce face un bărbat pentru a convinge o femeie nu este o crimă.

Era un moment nepotrivit pentru integritate şi gânduri pure. Fiindcă Fletcher credea întocmai: Omul din New York *putea* să-l scoată de aici. Totuşi îl măcina o surprinzătoare dilemă. Gândul: Deja am înecat-o pe fata asta. Pot eu, prin urmare, s-o înec din nou?

Şocat, se culcă din nou pe pat şi privi îndurerat spre tavanul de piatră, care era numai câteva degete mai înalt decât el. Era, într-adevăr, un moment foarte complicat. Fletcher nu auzise niciodată că un individ aflat într-un sever conflict mental poate dezlănţui în el însuşi un soi de istovire. De altminteri, era deja istovit. Aşa că oboseala în plus care se abătu deodată asupra lui nu era atât de diferită de cea dinainte. Ca urmare, de la starea de veghe marginală la un somn profund nu era decât un pas.

După o vreme, auzindu-i sforăitul slab, Abdul Jones se ridică neîncrezător de pe patul lui îngust. Făcu un pas scurt în lături — era atât de aproape. Se aplecă. În lumina palidă ce pătrundea prin fereastră stătu acolo, privind la tânărul istovit. Nici vorbă, domnul cum îl cheamă — Fletcher — dormea dus.

Omul cu faţă prelungă era uşor încurcat de fapta lui, dar nu-şi bătu prea mult capul cu asta. Socotea de la sine înţeles că era superior oricărei persoane din această eră. Toate informaţiile ce rezultau din faptul că trăise într-o societate tehnologică, cu comunicaţii colosale intercontinentale şi interplanetare, îi fuseseră turnate în

minte din fragedă copilărie. Îi lipsea cultura ca atare. Cultura era un tezaur subtil de consideraţii întreţesute complicat cu factori genetici de bază. Oamenii care o aveau îi atrăgeau pe oamenii care n-o aveau. În acest fel Abdul fusese atras de Lady Patricia Hemistan. (El nu se pricepea să deosebească implicaţiile unei asemenea atracţii). Aşa că şedea acum fără vreun impuls criminal serios. De fapt toată viaţa trăise în respectul legii. Femeile erau, desigur, diferite, nu răspundeau anumitor legi. Ce aveai de făcut pentru a obţine o femeie era ceva cu care bărbaţii îşi băteau capul uneori (dar nu prea des). Această bătaie de cap era cerută tocmai de felul de a fi al femeilor. Iar la acest nivel, Abdul nu avea scrupule.

Nu era o surpriză pentru el — şi nici pentru Fletcher — că Lady Patricia se simţea atrasă de căpitanul de piraţi care o omorâse. Aşa erau femeile — de necrezut, ele făceau lucruri ca acesta. Orice bărbat observa asemenea calităţi contradictorii în comportarea feminină: o capacitate fără margini de a ierta... Probabil o povară rămasă din nenumăratele milenii de evoluţie, când masculi necruţători, fără milă, dominau *toate* femeile pe care le puteau lua de la alţi masculi de aceeaşi teapă. Iar femeile, posedate astfel, se simţeau sigure în aceste împrejurări adesea sălbatice, violente, din vremea de demult.

Cu hotărâre, stând acolo, omul din New York luă un instrument mic, strălucitor dintr-un buzunar special din costumul său strâns pe corp. Era uşor curbat, semănând cu un mâner de cuţit lung, argintiu (dar nu avea niciun tăiş). Şi avea câteva faţete mici cu cadrane şi altele cu mici butoane de reglaj care puteau fi blocate pe poziţii. Instrumentul se numea GROETWUC, ceea ce reprezenta o prescurtare pentru Ghidare cu Raze pe Teritorii Extinse cu Conversie Nelimitată. În principiu el opera pe două nivele.

Legat de costumul de zbor prin sistemul de încălzire, putea concentra o căldură intensă — şi astfel să fiarbă apa într-un vas sau să respingă peştii mari din ocean. În caz de nevoie, el putea de asemenea să transmită semnale de ajutor. Dar aceasta nu era de folos în Anglia anului 1704. La minimum (al doilea nivel de operare) instrumentul era echivalentul instinctului unui porumbel călător.

Dar, cu ajutorul acestei programări, el putea fi întors astfel încât partea creierului care era în mod normal stimulată de el putea să activeze un flux psihic opus. Acest rol inversat fusese folosit pentru a aduce dinozaurul în grajd.

Abdul cuplă indicatorul pe căldură. Şi îndreptă aparatul spre uşa celulei. O flacără albă se prelinse pe încuietoare. El apăsă ferm în uşă până când, deodată, reuşi. Se întoarse spre omul adormit. Schimbă reglajul fluxului pe sectorul de dirijare a gândului, îl îndreptă spre capul lui Fletcher şi apăsă pe buton.

Era transmiterea mecanică a gândului de la creierul unui om (Abdul) spre centrul hipnotic al creierului altui om. Fletcher se ridică, încă dormind adânc. Apoi, urmând comenzile instrumentului, ieşi din celulă, urcă scările din beci, trecu pe coridoarele goale şi curând ieşi în noapte. New-yorkezul îl însoţi preţ de zece minute, apoi mental, pe calea fluxului, îi porunci să meargă mai departe pe drumul de ţară. Fără să-l mai privească, se întoarse şi porni spre casă. Era foarte fericit. Dacă e deştept, îşi spuse gândindu-se la Fletcher, când îşi vine în simţiri poate să fugă.

Îi luă ceva timp, dar în cele din urmă găsi dormitorul Patriciei. Împinse cu obrăznicie uşa şi intră. În acest moment se lovi de o problemă. Intenţia sa de bărbat: să folosească instrumentul asupra fetei în timp ce ea dormea. Din nefericire pentru el, tânăra fată se mişcă şi se trezi.

Tânăra Lady Hemistan era culcată într-un pat de vreo patru metri înălţime, dacă punem la socoteală toate treptele strălucitoare ale postamentului pe care era aşezat. Ea însăşi era ascunsă aproape de fundul structurii împodobite, înconjurată de perne pufoase şi de învelitori şi mai pufoase. Pernele erau aşa de umflate, încât părea că stă în capul oaselor. Chiar în momentul în care se trezi, dădea impresia că s-a ridicat pe jumătate. Din această poziţie dominantă, ea vorbi prima.

—Când se va trezi căpitanul Fletcher? întrebă.

Pauză — în care bărbatul matur din secolul douăzeci şi trei încerca să înţeleagă de unde ştia ea ce se întâmplase. Femeia cu corpul modificat biologic pentru secolul optzeci şi trei, care furniza informaţii neaşteptate şi uneori neobservate către centrul ei de conştiinţă — femeia era şi ea tulburată de propria ei întrebare. Dar îşi dădea seama că nu se teme de acest intrus. Şi în acelaşi timp, pe o cale deosebită, simţea că singura ameninţare din partea lui era o părere profund negativă despre femei. Pentru el, felul în care femeile se deosebeau psihologic de bărbaţi le făcea „inferioare”. Evident, nu i se întâmplase niciodată ca femeile, după o perioadă iniţială de încredere (aproape totdeauna trădată) să observe cât de „mărunţi” erau bărbaţii. După aceea, în urma unui răstimp de zbucium, fiecare la rândul ei se împăca cu groaznica realitate că acest „porc” sau „câine” sau „vulpe” sau „hienă” sau „urs” de om este tot ce există.

Stând acolo, lângă uşa dormitorului, Abdul presupunea că ştiinţa lui despre femei era corectă (fără a se gândi conştient la asta). Şi nu-şi dădea seama că atracţia ei pentru el era o calitate ce deriva din educaţia ei aristocratică. Ea era o doamnă. Chiar dacă el se gândise la acest fapt, nu putuse să explice de ce un câine corcit de

bărbat ca el aspira la feminitatea clasei de sus engleze.

Dar era un câine relativ cinstit, aşa că spuse:

—Doamnă, aceasta este o perioadă de catastrofe în care un bărbat nu are răgaz pentru politeţuri. Cine ştie ce se va întâmpla într-un ceas de-acum încolo?

Socoti că fusese adânc filozofic. Patricia zâmbea.

—Cineva a spus odată „Trăieşte pentru clipa de faţă”. Pentru aceasta pledezi dumneata? adăugă ea.

Fusese o replică spirituală, venită din alcătuirea trupului ei din secolul optzeci şi trei. Iar prostănacul stând acolo în uşă socoti că era o încurajare. Nerăbdător, înaintă câţiva paşi şi se opri lângă pat.

—Doamnă, spuse el, eu sunt omul care vă poate apăra de această catastrofă ca nimeni altcineva. Vedeţi ce-am făcut cu fiara aceea mare. Şi iată ce am făcut cu individul ăla, Fletcher, i-am salvat viaţa după ce v-aţi înfuriat pe el — fapt pentru care nu vă condamn... Să nu mă judecaţi greşit, adăugă grăbit, dar trebuie să admiteţi că, cu lucrurile astea care se întâmplă acum, nu e momentul ca legea obişnuită să spânzure un om ca el.

—Ei bine, spuse Lady Hemistan, dă-mi voie doar să-ţi spun că am chemat servitorii când ai venit dumneata. Şi am această baghetă cu mine — şi ridică mâna în care strălucea obiectul. Se uită cu luare-aminte la el cum se pleoşteşte: Cred că ceea ce putem face pentru dumneata este să-ţi dăm una dintre camerele de oaspeţi de jos, iar dacă este vreo încurcătură cu legea, o să-ţi plătesc datoria în bani englezeşti. Sunt sigură că vei fi tratat mai bine decât până acum. Şi sunt sigură că vei fi de folos guvernului.

Era un moment în care altă realitate pătrundea în mintea deprimatului Abdul. Ca om însurat, era deprins să facă ceea ce îi spunea o femeie. Deci şi acum, după ce

veniră servitorii, acceptă să fie dus jos. Mutat într-o cameră destul de frumoasă. Şi acolo, la timpul cuvenit, adormi gândindu-se: Trebuie să găsesc o cale să-i iau beţişorul acela...

28.

ŞOC!

Pe Crucişătorul Iantellan, toţi şefii prin-rotaţie — care rămăseseră de astă dată în funcţie mai mult decât îşi amintea cineva — toţi aceştia îşi exprimară îngrijorarea serioasă.

Ce se putuse întâmpla?

Un salt al timpului de optsprezece ore, douăzeci şi nouă de minute şi unsprezece secunde — după cum înregistrase sistemul din timpul anului 1704. O întreagă lume alternativă avea să treacă prin acelaşi episod. Tot ce se întâmplase în această perioadă dispăruse.

Era altă dispariţie în univers. Minusculă, desigur, în comparaţie cu cei peste 40 milioane de ani care dispăruseră în prima fază. Dar...

Maşinile de pe Transportor se întorseseră iarăşi în curtea murdară a lui Julius MacDonald. Ambarcaţiunea care o transportase pe Lady Hemistan era iarăşi la locul ei în stufărişul dintr-o zonă cu apă mică a Tamisei. (Barca nu avea calitatea de a-şi aminti că fusese capturată într-o perioadă alternativă de timp. Aşa că rămăsese unde era.)

Biofizicianul prin-rotaţie Layed elaboră un buletin către toate unităţile. Să ignore amintirile de la 28.32.06.34 până la 28.50.35.35. (Acesta era timpul computerului Iantellan.) Tot personalul, cu excepţia şefilor prin-rotaţie, care trebuiau să se ocupe de problemele complicate, să se purifice pentru perioada de timp indicată. Tot personalul care participa la conducerea prin-rotaţie să anuleze în întregime cele optsprezece ore, douăzeci şi nouă de minute şi unsprezece secunde, după cum se înregistraseră în termenii timpului local de pe Pământ.

În instrucţiuni nu se făcea nicio aluzie la faptul că semnalul care în mod obişnuit venea din partea Minţii Universale şi care-i activa pe următorii şefi prin-rotaţie — acel semnal nu fusese dat, acum, de şaptesprezece cicluri de rotaţie în timp.

Căpitanul prin-rotaţie Darkel îl instrui pe Nodo:

—În calitate de comandant prin-rotaţie al tuturor misiunilor aeriene externe, te vei duce la locul unde se află maşinăriile Transportorului şi le vei captura. De acolo te duci la locul de oprire a bărcii de pe acelaşi Transportor şi o capturezi aşa cum ai făcut în secvenţa de timp dispărută.

Instrucţiunile continuau:

—În afară de cazul în care ai un motiv logic să faci asta, nu vei fi obligat să-l iei pe băiat sau persoanele care te-au condus în timpul perioadei pierdute.

Nodo, care nu avea nicio cunoştinţă despre comenzile mentale pe care Billy le dăduse ambarcaţiunii, răspunse:

—Am înţeles ordinele date. Totuşi am observat că în aceste împrejurări ciudate băiatul oferă păreri logice şi obiective, aşa că, dacă-mi permiteţi, îl voi lua iarăşi. O să-l examinez imediat.

Minte omenească într-o stare numită somn.

Numai o aparenţă.

Un număr fabulos de procese continuă să se desfăşoare în fiecare clipă trecătoare din această condiţie obscură cunoscută ca timp. Unele zone ale creierului veghează, desigur, funcţiunile automate ale corpului: bătaia inimii, respiraţia, digestia, activitatea rinichilor şi aşa mai departe. Mii de operaţiuni mărunte — glandulare, nervoase, organice. Pe timpul somnului, gândirea continuă în subconştient. O realitate verificată: din timpuri imemoriale, oamenii s-au culcat frământaţi de o problemă.

Când s-au trezit, problema era rezolvată.

Problema cu care se culcă Nathan Fletcher: patru ani de jafuri şi crime îndreptăţite îşi pierduseră deodată justificarea. Iar el se pomenea suspendat deasupra iadului.

La începutul lucrurilor, cu multă vreme în urmă, viaţa exista ziua şi murea noaptea. Zorile aduceau renaşterea. Un nou trup. Apoi au venit nenumărate milenii de umbră când viaţa în corp abia pâlpâia în timpul orelor de întuneric. Dar vai, acesta era un lucru complicat. Preţul supravieţuirii prin lunga noapte: pierderea cunoaşterii fundamentale despre cum să renaşti. Înlocuită de memoria evenimentelor. Şi de răspunderea pentru toate amintirile.

Un om care umblă în somn poate vedea. El nu înaintează poticnindu-se ca orbii. Somnambulismul este un fenomen înrudit cu hipnotismul. Persoana chinuită de el poate de fapt să ţină ochii deschişi, poate merge înainte cu sistemul de percepţii treaz. Problema este că atunci când „se trezeşte", perioada de tranziţie este pierdută din mintea lui conştientă. El îşi poate aminti că se culcase pentru a dormi într-un loc şi deodată ajunge în alt loc. Este în deplină siguranţă. Dar de obicei experienţa îl aduce într-o stare de şoc.

Era târziu pentru o regină să călătorească. Dar Anne insistase să meargă mai departe, iar acum era trecut de miezul nopţii. Pe jumătate adormită, şedea rezemată pe nişte perne, iar Robert Harley se lăsase uşor, mai puţin adormit, pe alt morman de perne, alături de ea. Împrejur se auzea tropotul copitelor cailor, pentru că militarii din garda reginei călăreau în faţă, alături şi în spatele caleştii regale.

Tocmai această procesiune impunătoare în luna plină o văzu somnambulul Nathan Fletcher la nivelul său de

percepţie, venind spre el pe drumul de ţară. Şi, ca un automat, se feri din drum, aşteptând ca bidiviii frumos împodobiţi şi caleaşca elegantă şi tot alaiul să treacă mai departe.

Nu era aşa de simplu. Un ofiţer alarmat îl descoperi stând acolo. Bănuitor faţă de omul aflat pe drum la acest ceas din noapte, călăreţul se năpusti spre el. Urmară câteva întrebări scurte. Care, fireşte, puteau să şocheze un somnambul ajungând până la trezirea bruscă. Dar aceasta în condiţii obişnuite. Instrumentul folosit de Abdul imprimase ordinele cu o putere deosebită în centrii cheie ai creierului.

Fletcher rămase în starea de somnambulism şi răspunse la întrebări întocmai ca şi când ar fi ştiut ce face; de asemenea, la fel de sincer ca un subiect al hipnozei aflat în transă profundă. Privirea lui păru să-l convingă pe ofiţerul aplecat asupra lui. Apoi ochii lui zburară spre lungul cortegiu al gărzii călare. Lumina lunii îl ajuta să vadă ca şi cum ar fi fost treaz. Astfel, identifică uniforma. În acel moment caleaşca ajunse în dreptul lui şi era gata să-l depăşească. Fiindcă fusese apropiat de casa regală, acest fapt îl ajută s-o recunoască de parcă ar fi fost iarăşi treaz. Desigur, trebui să treacă o mică bucată de timp. Şi, desigur, Harley coborî să-l vadă. Dar în cele din urmă preliminariile se sfârşiră, iar Fletcher ajunse în vehiculul regal, în faţa viitorului conte şi a reginei.

Şedea acolo în largul lui. Conducea conversaţia care se referea la conştiinţa schimbării de timp de optsprezece ore. Şi oferi un plan potrivit cu împrejurările. Spuse:

—Dacă am putea ajunge la Londra, sau să vestim Londra prin semnale, pentru ca Marina să întreprindă o cercetare rapidă, ea ar putea duce barca într-o ascunzătoare sigură. Adăugă cu bun simţ: Să-i lăsăm să-şi

ia maşinăriile. Au nevoie să le repare. Şi să sperăm că băiatul poate să le ia mai târziu de la lantellani.

În timp ce vorbea în acest fel raţional, Harley îl privea uimit. În final:

—Ce nu înţeleg, baroane, este ce făceai aici, pe drum, atât de târziu.

—Am fugit cu ajutorul lui Abdul Jones, spuse Fletcher.

Şi aceasta era, de asemenea, adevărat.

Mergeau spre castelul Hemistan. Acolo făcură câteva schimbări. Fu pregătită încă o caleaşcă. Patricia se îmbrăcă pentru o călătorie lungă. Abdul fu trezit. În cele din urmă, Patricia cu Fletcher şi un ofiţer urcară în a doua trăsură. Abdul era cu regina şi cu Harley.

Partea din plan la care secretarul de stat obiectase era dorinţa reginei de a merge înainte.

—Maiestate, protestase el, trebuie să vă lăsăm într-un loc sigur.

—Robert, răspunsese femeia care era probabil cea mai remarcabilă regină a Angliei, este o situaţie foarte interesantă. Mâine dimineaţă poţi să mă conduci înapoi aici. Dar vreau să văd mai întâi barca aceea minunată.

Tot ea fusese aceea care, după ce-i dăduse veste prinţului consort, la Londra, şi-l pusese la curent, insistase ca Abdul Jones să meargă în trăsura ei.

—Am atât de multe întrebări să-i pun despre viitor, spuse ea.

Lui Abdul Jones aceste cuvinte îi sporiră simţământul de îngâmfare. Ceea ce se întâmpla i se părea firesc: Eu vin dintr-o epocă mai târzie a istoriei; sunt superior. Cei mai de sus oameni din această eră trebuie să... (Pauză, fiindcă nu-i era clar ce anume trebuiau să facă ei, oricum, ceva plin de respect).

Anne era directă. Îi trebuiseră doar o privire şi câteva

cuvinte ca să-şi dea seama că are în faţă un membru de rând al clasei de mijloc. Dar ea mai vorbise înainte cu o mulţime de astfel de oameni. Aşa că îl chestionă pe acesta despre secolul douăzeci şi trei, fără să se preocupe de originea lui de clasă.

În cealaltă caleaşcă, Patricia privea uimită la Fletcher, care şedea în faţa ei. Fenomenul somnambulismului era prea mult pentru stadiul la care se afla percepţia ei avansată. Şi totuşi, o tulbura faptul că-l vedea treaz. Simţea în continuare că ceva nu e în ordine.

—Căpitane, întrebă în cele din urmă, te simţi bine?

Starea somnambulului se înrăutăţise. Prea multe se întâmplaseră. Absenţa adevăratului centru de conştiinţă de la atâtea evenimente trezea răspunsuri din străfundul subconştientului. Vinovăţia potenţială transpira din toţi porii lui. În sinea lui era deschis. Prea deschis. Spărtura din amintirile ascunse era absolut totală. Era o minunată noapte de toamnă, dar aerul era rece; în ciuda acestui fapt, năduşeala strălucea pe faţa lui, fierbinte şi lipicioasă.

Pentru că ucigaşul în masă trăia o adevărată condamnare de sine. Pentru că, toporul lovise iar şi iar, dar nu destul. Aşa că somnul însuşi nu-i mai aducea alinare. Şi, fiindcă trupul dispune de propria sa apărare, el se cufundă imediat în inconştienţă. Din fericire, şedea rezemat, aşa că, atunci când leşină, arăta ca şi cum ar fi dormit.

În universul normal, mai erau 152 de ani până la naşterea lui Sigmund Freud. Toate aceste minute şi ore mai aveau să treacă înainte ca *primul* gând de bază despre „sine” să zvâcnească în minţile câtorva oameni. Nu mulţi, doar câţiva, într-adevăr. Acest gând deosebit nu era prea clar remarcat nici de cei mai plini de admiraţie susţinători ai marelui întemeietor al psihanalizei.

Marele gând, remarcabila observaţie: un copil nou-

născut îşi formează „sinele” individual pentru totdeauna cam în primul său an de viaţă. Ca urmare, pruncul îşi construieşte identitatea pe calea amintirilor adunate asupra imaginii proprii, în anii următori de creştere a corpului, nicio metodă n-a fost găsită pentru a rupe persoana-ca-întreg de această identitate infantilă. Creierul creşte. Bărbatul sau femeia se dezvoltă spre maturitate şi spre bătrâneţe. Dar este nevoie de toate puterile legii şi de condiţionările societăţii pentru a ţine în frâu nesfârşitele impulsuri copilăreşti ale individului, întârziate astfel.

Adultul — atât de capabil şi de mobil, atât de intens energetic — a fost subiectul unei necontenite hărţuieli interioare: „Vreau, vreau, vreau, vreau... Mi-e foame, mi-e frică, sunt supărat, plin de venin. Nu-mi pasă... urăsc. Urăsc... Vreau să mori...” Şi tot aşa.

Iar aici, acum, şedea un fost nobil englez care devenise pirat, luptându-se cu povara interioară de a-şi fi strigat în gura mare cele mai rele impulsuri infantile. Care, în zilele şi la vârsta lui, puteau fi rezolvate — se credea — numai de Dumnezeu.

Această problemă nu dispăruse. Momentul trezirii se apropia necruţător.

Iar raza L avea să-şi mai joace rolul.

29.

FLETCHER deschise ochii şi observă absent că Nodo şedea la postul de comandă al aeronavei. Robotul stătea cu spatele la el. Şi acest fapt era încă ceva care nu-i trezi nicio reacţie în aceste prime clipe.

Un gând *îi veni*: Trebuie că am adormit... Ceea ce era rău, fiindcă existau câteva probleme pe care trebuia să le discute cu Billy înainte de a ajunge la Crucişătorul lantellan. Gândind aceasta, se întoarse pe jumătate, se aplecă peste interval şi întinse mâna spre scaunul lui Billy — când îşi dădu seama că pe scaunul lui Billy şedea regina Anne!

Emoţia este în esenţă o reacţie viscerală. Corpul reacţionează fizic. Omul *simte* potrivit cu fiziologia viscerelor care sunt tulburate. Ceea ce îl tulbura pe Fletcher era faptul că o vedea pe femeia care era regina Angliei, evident capturată într-un fel sau altul pe când dormea. Era un răspuns automat al sistemului nervos. În acest sistem, grupul simpatic deveni extrem de agitat. Adrenalina îi inunda sângele. Mari cantităţi de glucoză erau eliberate de ficat.

Dar, desigur, într-un om atât de rapid şi de controlat ca el, grupul cranio-sacral îşi începu imediat contraacţiunea. Misiunea lui — de a menţine corpul liniştit — fu îndeplinită cu toată iuţeala posibilă pentru un om deprins cu primejdia şi neliniştea, şi care, în afară de asta, era un bărbat din clasa de sus, ce nu-şi îngăduia niciodată să-şi dea în vileag adevărata consternare.

O văzu pe regină. Aproape în aceeaşi clipă (atât i se păru de repede) el întoarse capul şi, în parte, trupul. Şi văzu că erau două scaune în plus. Şi că locurile tuturor se schimbaseră. De asemenea, nu era nici urmă de Billy. Mai

văzu că celălalt nou prizonier era un ofiţer cu grad mare din garda regală. Aceasta îl cufundă într-un lung moment de întuneric interior. Care se sfârşi când el, stând liniştit, simţi vag, pentru prima oară de când se trezise, acceleraţia. Fletcher se încordă, deveni rigid şi rămase nemişcat. Apoi deodată îşi dădu seama că se încorda împotriva *deceleraţiei.*

În acelaşi moment, pe când se echilibra, conştient de faptul că nava se înclina uşor în jos, o amintire îl fulgeră. Era tabloul mental al locului în care fusese ultima oară: în donjonul castelului Hemistan.

Năuceală!

(Natural, nu avea nicio amintire conştientă despre vreun lucru ce se întâmplase în timpul experienţei sale de somnambul).

Năuceala este uneori un fenomen datorat prea multor întâmplări petrecute prea repede, iar alteori este un fenomen de neînţelegere. Pe scurt, la Nathan Fletcher năuceala îmbina amândouă aceste condiţii. Fiindcă, în stare de conştienţă, el cunoştea diferenţa dintre fantezie şi memorie, acum înţelese totul într-un timp extrem de scurt. Primul său gând, pe când încerca să accepte situaţia: Altă schimbare de timp! Aceasta era îngrozitor deoarece — Dumnezeule, când avea să se termine?

După o clipă apăru un gând mai nuanţat. Erau realităţi care nu se potriveau. De pildă regina Anne. Oricum ar fi răsucit faptele în minte, prezenţa ei nu apărea în nicio secvenţă logică pe care şi-o amintea.

Grăbit, dădu deoparte acest gând. Fiindcă...

În afară de ea şi de ofiţerul din gardă, ceea ce se întâmpla părea a fi aceeaşi călătorie la care luase parte mai înainte. Şi, cu excepţia absentului Billy, aceiaşi oameni. Acelaşi răpitor. Aceeaşi aeronavă.

În felul său, era o fiinţă omenească înalt organizată, şi fiindcă era curajos şi ferm, ieşi cu hotărâre din starea de năuceală. Nu era acum timpul — îşi spuse — să rezolvi toate problemele care există. Îşi gândi următoarea acţiune legat de ceea ce văzuse la prima privire în jur. Unde se aflau ceilalţi. Cine pe care scaun şedea. Deducţia: Billy Todd era în faţa lui, invizibil deoarece spătarul înalt al scaunului lăsa să se vadă numai capul adulţilor. Şi nu se vedea niciun cap în acel scaun din faţă. Fletcher se ridică. Se aplecă peste spătarul scaunului.

—Billy, spuse el, undeva în viitor problemele roboţilor lantellani au fost evident rezolvate. Când? Şi, ceea ce este mai important, cum?

Urmă o pauză. Privind în jos spre băiat, Fletcher trebui să recunoască că era o întrebare neaşteptată. Însă după numai câteva clipe, fără să privească în sus şi să-şi arate surpriza, Billy spuse:

—În vremea de acum, vă cunoaşteţi momentele principale ale istoriei. Şi, ca un om instruit, aţi învăţat despre Imperiul Roman şi civilizaţia Greciei antice. La fel, revolta roboţilor lantellani şi războiul lor cu Federaţia este un moment principal despre care am învăţat şi eu. Poate că părinţii mei ştiu mai multe amănunte, dar de fapt informaţia poate fi la îndemână chiar în biblioteca Transportorului meu. Însă — arătă spre cap — nu aici. Îmi pare rău.

Dezamăgirea care-l încercă îl făcu să revină la realitate. Mai ales că îşi îndreptă privirea înainte. Acolo, pe ecran, peste „umărul” lui Nodo, văzu întinderea mării în faţă şi dedesubt. Iar în depărtare silueta unui vas.

Vasul! Marele Crucişător lantellan! Era încă departe, în faţă, dar la viteza cu care călătoreau, Fletcher socoti că mai aveau câteva minute... Nu era timp pentru meditaţii.

Aşa că puse următoarea întrebare ca şi cum ar fi fost un adevăr şi nu o parte din confuzia care-l stăpânea. Spuse:

—Billy, raza L nu pare să fi produs vreun efect asupra mea. De ce?

—Ei bine, efectul încă nu s-a produs, răspunse Billy.

—Ce vrei să spui? întrebă Fletcher nedumerit.

—Am fost cu toţii daţi înapoi în timp mai mult de optsprezece ore, explică băiatul. Când acest timp va trece din nou, raza L îşi va face imediat efectul.

Fletcher spuse nedesluşit:

—Totuşi... Totuşi...

Dar îşi dădu seama că răspunsul îi confirma amintirea despre un asemenea eveniment. O parte din năuceală i se risipi în acest moment. Urmă o pauză. Prin conştiinţa lui, mai multe dintre contradicţii se succedară ca într-un caleidoscop. Toate aceste săptămâni el se luptase cu conceptul despre lumile alternative: jumătate din viaţă în Italia, fiind eliberat aici, ca şi când în Italia nu se întâmplase nimic. Iar răsturnarea de optsprezece ore — ştersese şi ea, de fapt, optsprezece ore.

—Totuşi... Totuşi... se auzi protestând, prin ce...?

Dădu glas nedumeririlor sale.

Pentru prima oară băiatul întoarse capul. Privi în sus. Şi vocea lui era serioasă când spuse:

—Căpitane, raza L este un fenomen complex al timpului şi spaţiului. Probabil că ea a existat în fracţiuni de secundă de când s-a născut universul. Dar acum trebuie creată.

—Totuşi ea m-a atins în această lume alternativă. Vocea lui Fletcher se împotrivi informaţiei. Aşa că este... ah... undeva pe aici.

Acest „ah” îi scăpă pe când îşi dădea seama că regina Anne se străduia să le asculte conversaţia. Sau cel puţin se aplecase către ei.

—Maiestate, spuse el înclinându-se, vă cer iertare. Încerc să obţin informaţii înainte să ajungem la nava răpitorului nostru.

Băiatul făcu şi el o plecăciune către regină.

—Vă cer iertare, maiestate. Către Fletcher: Vă cer iertare, domnule. Pentru raza L nu există lumi alternative. Raza trece prin orice obstacol. Iar acum — continuă el — vă voi spune amândurora că ambarcaţiunea, care a fost acum capturată pentru a doua oară, are la bordul ei, în acele sertare pe care Lady Hemistan le-a cercetat, un număr de cristale speciale care îmi sunt suficiente ca să le folosesc la nevoie. Unul dintre aceste cristale este un aparat de citit gândurile. Cu ajutorul lui, căpitane, eu aflu gândurile dumneavoastră nefericite. Şi trebuie să vă amintesc că aţi cerut ca raza L să fie folosită asupra dumneavoastră din motive morale. Din ceea ce v-am citit în gânduri cu ajutorul cristalului, nu mai aveţi altă cale să scăpaţi de amintirea crimelor pe care le-aţi săvârşit.

Billy se opri. Adăugă cu grabă:

—Căpitane, mai bine staţi jos şi ţineţi-vă de ceva. Către regină: Maiestate, ţineţi-vă bine!

Când Fletcher se aşeză, văzu pe ecran că aeronava se apropia de o mare deschizătură întunecată din bordul monstruoasei nave astrale. Fără voie, îşi ţinu răsuflarea.

Când respiră din nou, erau în interiorul deschizăturii. Şi încă nu avea nicio idee cum ajunseseră cu toţii în puterea lui Nodo. Unii dintre ei pentru a doua oară.

Impresia lui Fletcher, acum, era că, după o pauză, în cursul căreia se auzi un fel de scrâşnet (iar el se gândi: „Nu cumva ei ne despart de barcă?”) au început să se mişte înainte ca pe role. În timpul acestei deplasări, interiorul aeronavei era luminat — ca şi înainte — dar pe ecranul din faţa lui Nodo era întuneric beznă. Un tunel? se întrebă.

Toate acestea erau atât de noi, atât de fantastice, încât acum, cu întârziere, deschise gura ca să-i pună lui Billy mai multe întrebări. Intenţia lui fu ca un semnal. Veni un al doilea scrâşnet. După care mişcarea încetă.

Nodo se ridică şi rămase în picioare.

—Toată lumea rămâne aici. Căpitane Fletcher, veniţi cu mine!

30.

FLETCHER se ridică. Simţea infinita ameninţare a ceea ce era pe cale să se întâmple. Dar se afla în forma cea mai bună. Îşi simţea trupul puternic şi totuşi relaxat. Pe faţă îi plutea un zâmbet uşor.

Gândul său zbură înapoi la prima perioadă de optsprezece ore, şi la ce afirmase Nodo despre spusele robotului biofizician. Ce se întâmplase legat de aceasta, iată ce-l tulbura acum pe Fletcher. Făcu un pas pe culoarul dintre scaune şi se aplecă spre Patricia.

—Mult noroc, spuse.

Frumosul chip era scăldat în lacrimi. Tânăra Lady Hemistan nu părea să-şi dea seama în această clipă ce ironie era să plângă pentru un om care o înecase pentru cel mai vicios şi mai de neiertat motiv: banii. Gândul despre toate acestea trecu fulgerător prin mintea lui Fletcher. Apoi el se întoarse grăbit din faţa ei şi se aplecă spre Billy. Îl bătu pe spate.

—Domnul să te aibă în pază, băiete. Eşti perseverent. Să sperăm că mai târziu vei reuşi să-i convingi.

Ochii negri ai lui Billy străluceau.

—Căpitane Fletcher, spuse el, dacă ei au dreptate, nu puteţi fi ucis. Iar dacă ei greşesc, nu vor voi să vă ucidă. Aşa că o să ne mai vedem.

Fletcher tresări de parcă aceste cuvinte l-ar fi lovit. Se opri, îndreptat pe jumătate, căutând să câştige timp.

—Billy, spuse, despre ce vorbeşti?

Băiatul se răsuci în scaun; acum stătea iarăşi cu faţa la fiinţele omeneşti. Apoi, în timp ce ochii lui zburau când spre unul, când spre altul, le vorbi tuturor.

—Căpitane, spuse el cu aprindere, aceşti roboţi

lantellani şi computerul lor central, prima oară când au fost creaţi, au aruncat, ca să zic aşa, o privire către univers, apoi au cerut să afle de unde venea el.

—Bine, interveni Patricia, dar asta nu-i o problemă. Dumnezeu l-a creat.

—Răspunsul lor la aceasta a fost o altă întrebare, spuse Billy. Au vrut să ştie de unde venea Dumnezeu..

—Ah, răspunse fata şi rămase tăcută.

—După aceea, continuă Billy, au numit universul Enigma. Şi n-au acceptat niciodată că este ceea ce părea.

Subiectul nu părea demn de a fi discutat mai departe. Fletcher spuse repede:

—Aş vrea să ştiu un lucru: la nevoie există vreo cale ca o fiinţă umană cu mâinile goale să poată ataca un lantellan?

Billy clătină din cap.

—Nu, decât dacă ai prilejul să-l îmbrânceşti de pe o stâncă.

—Există stânci în laboratorul lui Layed?

Numele biofizicianului ieşi atât de rapid din gura lui Fletcher, încât îi trebui o clipă să-şi dea seama că şi-l amintea automat mai de demult.

—Mă-ndoiesc, spuse Billy.

—Mulţumesc, făcu sec Fletcher.

Se îndreptă de-a binelea. Întâmplător, pe când făcea această mişcare, privirea lui o întâlni pe a lui Harley. Acesta spuse:

—Mult noroc, baroane.

Fletcher se întoarse. Încă nu venise ora sau minutul ca el ia în seamă vreun gest de bunăvoinţă din partea lui Robert Harley. Şi, desigur, Abdul trecuse de partea duşmanului, aşa că-l ignoră şi pe el. Iar ofiţerul din gardă abia primi un semn din cap. Câteva clipe după aceea, el se

înclină către regină.

—Maiestate, nu există risc pe care să nu mi-l iau pentru a vă pune la adăpost. Puteţi să contaţi pe asta.

—Mulţumesc, Nate, spuse regina calm. Totul este întradevăr foarte interesant.

Fletcher înclină capul. Şi, în sfârşit, acum porni spre ieşire. O uşă se deschise, şi apăru o deschizătură prin care Nodo o luă înainte. Aşa se face că, în timp ce Fletcher ieşea, Nodo cu alţi doi roboţi îl aşteptau deja într-o încăpere largă, cu tavanul scund. Apoi acesta fu primul său gând. Când văzu că erau trei făpturi mecanice, pentru o clipă crezu — automat — că Nodo era cel mai apropiat. Aruncă o nouă privire. Şi-şi dădu seama că n-are nici cea mai vagă idee care era făptura ce le fusese călăuză şi mentor în ultimele ceasuri, prin două schimbări ale timpului.

Ca nişte soldaţi de jucărie, cu excepţia faptului că aceştia erau în mărime naturală, cei trei roboţi erau identici unul cu altul. Era de presupus că ei aveau posibilitatea să se recunoască între ei. Totuşi, când Fletcher păşi cu grijă din aeronavă pe platforma de metal, aflată exact la acelaşi nivel cu pragul uşii, cel mai apropiat dintre cei trei făcu un pas înainte şi spuse:

—Căpitane Fletcher, Layed şi Adia vă vor conduce acum la laboratorul lui Layed pentru teste.

După ce spuse acestea, robotul, care era acum identificat cu certitudine (sau la fel de bine ca şi cum ar fi fost) ca fiind Nodo, trecu pe lângă Fletcher şi reintră în navă. Fletcher se întorsese să-l privească intrând. Apoi o voce mecanică spuse în spatele lui:

—Dacă vreţi să ne urmaţi, căpitane Fletcher.

Fletcher nu se întoarse pe loc. Se legănă pe picioare. Simţea că trebuie să reacţioneze imediat. Şi totuşi, după

un moment îşi porunci să stea unde se află. Aşa şi făcu. Şi văzu că aeronava stătea pe role, aşa cum presupusese. Şi pe când o privea, ea porni înainte. Botul ei oval se îndrepta direct către ceea ce părea a fi peretele solid din faţa ei. Dar când ajunse la câteva picioare de perete, acesta se desfăcu în faţa navei. De fapt erau două uşi care basculaseră în lături, depărtându-se una de alta, iar apoi, după ce nava trecu de ele, se rotiră la loc. În cele câteva clipe cât fuseseră deschise el aruncase o privire către cealaltă încăpere. Avu impresia că în ea se afla depozitată marfă.

Peretele se închise la loc prefăcându-se într-o suprafaţă aproape la fel de netedă ca sticla.

Acum, că totul se terminase, voia să arunce o privire către altă parte a acestei nave uriaşe, atât cât era cu putinţă. Lucrul ăsta nu prea merita riscul pe care şi-l lua, acela de a-i supăra pe biofizicianul prin-rotaţie Layed şi pe colegul său de la departamentul chimic. Înainte de a fi fost prea târziu să-şi anuleze refuzul iniţial, Fletcher se întoarse. Şi văzu că roboţii nu se clintiseră. Se simţi uşurat. Spuse:

—Te ascult, Layed. Te ascult, Adia.

Făptura mecanică de lângă el ridică braţul subţire de metal şi arătă:

—Luaţi-o pe aici.

Drumul ducea către un coridor ascuns cu măiestrie. Măiestria consta în aparenţa înşelătoare a doi pereţi arătând ca şi cum ar fi fost unul singur. Abia când făcu câţiva paşi înăuntru, Fletcher observă că peretele apropiat şi cel depărtat, amândoi de aceeaşi culoare, creau de fapt un spaţiu care, când merse prin el, se dovedi a fi coridorul. Merse de-a lungul acestui gang, auzindu-i pe cei doi roboţi cum tropăiau metalic în urma lui. Apoi:

—În faţă este o cotitură la dreapta, căpitane, spuse

aceeaşi voce metalică.

Era, într-adevăr, o cotitură. Şi de fapt, când dădu colţul, păşi într-o încăpere slab luminată, cu multă aparatură în ea. Laboratorul? Aşa părea să fie. Vocea ordonă:

—Traversaţi camera în diagonală, căpitane, şi culcaţi-vă pe patul de sub lampă.

Exista numai un „pat” care era luminat de lămpile din plafon. Fletcher parcurse corect diagonala. Ajuns lângă pat, se opri. Privi în jur după vreo stâncă. Nevăzând niciuna, oftă. După aceea, ezitând, se aşeză pe ceea ce părea a fi o suprafaţă moale. Era destul de confortabil pentru un pat. Şi astfel, fără alte ezitări, el se culcă.

Şi aşteptă.

31.

ROBOŢII lantellani stăteau în diferite poziţii în jur, aşa încât nu putea să-i cuprindă pe toţi deodată în câmpul său vizual. Şi nu era niciodată prea sigur câţi dintre ei se află acolo.

În stânga lui se afla o uşă, şi simţea — fără a putea s-o vadă — că mai era o intrare în spatele capului său. O impresie în plus: tot timpul cât şezu pe pat, făpturile de metal se strecurau afară prin aceste uşi, umblând pe picioarele lor parţial de cauciuc, parţial metalice, iar alţii intrau înăuntru. Semăna cu începutul a ceva. Şi, fiindcă erau amestecaţi atât de mulţi indivizi, orice ar fi fost acel „ceva”, el părea să prezinte o ameninţare. Singurul om în această cameră stranie, întunecată, se încordă împotriva acestei ameninţări când, dintre toate lucrurile care i s-ar fi putut întâmpla, se trezi că roboţii încep să-i ia un interogatoriu. În faţa lui, Layed — cine altul putea fi? — spuse din interiorul gurii întredeschise, greu de văzut:

—Căpitane Fletcher, aţi fost vreodată lovit de fulger?

—Dumnezeule! spuse Fletcher amintindu-şi.

Făcuse îngrozitoarea greşeală ca, pe o ploaie cu furtună, să se adăpostească sub un copac, bazându-se pe tradiţia populară care spune că dacă stai sub un copac nu te loveşte fulgerul. Fulgerul lovise copacul, şi o minge de foc de o formă ciudată îi sărise pe piciorul stâng. Acolo unde îl arsese îi rămăsese o cicatrice pentru toată viaţa.

Deschise gura să vorbească, încercând să confirme întrebarea de necrezut şi evenimentul chiar şi mai de necrezut. Dar fu întrerupt de aceeaşi voce:

—Aparatele spun că aţi fost lovit o dată oblic. Şi acum următoarea întrebare: Căpitane, aţi fost surprins vreodată de o alunecare de teren?

Fletcher zăcea fără grai acolo, sub lumini. Avea cincisprezece ani atunci. Şi după aceea lumea spunea că

avusese noroc că în Anglia sunt numai dealuri joase. Aşa încât valul de pământ îl acoperise numai până la mijloc. Şi reuşise să iasă cu propriile puteri. Se împleticise până acasă, zdruncinat dar teafăr. Iarăşi nu i se ceru să mai spună vreun cuvânt. „Aparatele”, oricare ar fi fost acelea, arătau fără greş şi cu precizie că el fusese, într-adevăr, victima unei asemenea întâmplări neobişnuite. Ulterior, aceleaşi aparate indicară în felul lor că un copac se rupsese când trecuse pe lângă el — numai că el auzise, şi văzuse, şi fugise, astfel că fusese lovit numai de crengile de sus. De asemenea, interogatoriul îi evocă faptul că o piatră căzuse odată de pe o construcţie. Dar cineva ţipase: „Păzea!” Ca urmare, el se aruncase într-o parte, iar piatra căzuse pe caldarâm şi nu în capul lui.

Mai erau multe, desigur. Foarte multe. Fiindcă nu se gândise niciodată la feluritele lui păţanii ca să adune din ele învăţătură de minte, nici nu le ştiuse vreodată numărul. Îşi aminti că odată, pe când era copil, o auzise pe mama lui spunându-i unui vecin cu vocea ei tristă: „Nate e amestecat în atâtea lucruri, încât nu-ţi poţi închipui. E o minune că n-a murit de zece ori până acum”.

N-avea cum să-i contrazică spusele. Şi nici să arate cât de prevăzător devenise ca urmare a numeroase primejdii din care scăpase. Dar, desigur, mai târziu, când era hărţuit de fapte şi de critici, reacţia lui fusese alta: „La naiba, pe ei!” După aceea, fireşte, se transformase într-un dur care nu se dădea înapoi de la nimic. (Fără îndoială, viitorul pirat putea fi întrezărit în gândurile nemiloase care însoţiseră această transformare.)

Dar cum de reuşiseră roboţii să deducă asemenea stare? întrebarea îl făcu să se agite.

—Hei, spuse el, toate acestea au vreo legătură cu ideea că eu sunt un fel de figură cheie în ceea ce s-a întâmplat?

Răspunsul fu o altă întrebare.

—Căpitane Nathan Fletcher, spuse omul de metal care-i apăru în faţă din umbra de dincolo de picioarele lui, ce se legănau la capătul de jos al patului, simţiţi personal că sunteţi o figură cheie a imploziei universului?

Fletcher clipi din ochi. Avu un gând de apărare: dacă ar putea să ţină aceste făpturi pe linia întrebărilor, atunci ar putea câştiga timp — pentru ce anume, nu era clar. Dar un om ameninţat n-avea cum să ţină seama de asemenea amănunte. Lucrul cel mai important era să-şi păstreze raţiunea, şi să prindă o ocazie dacă se ivea. Aşa că acum, ca să câştige timp, întrebă de sensul cuvântului „implozie”. După ce primi explicaţia că este un fenomen de colaps, el fu în stare — deoarece timpul ce trecuse îi dăduse prilejul să gândească — să răspundă într-un fel prin care spera să mai câştige timp. Răspunse:

—Nu sunt calificat să ştiu întocmai cum se manifestă asemenea sentiment. S-au întâmplat multe lucruri. Sunt năuc. Poate că mă puteţi ajuta să ies din această confuzie.

Aceasta produsese ceea ce cu siguranţă putea să fie o amânare. Din diferite colţuri ale încăperii înaintară oameni de metal. Probabil că se consultau între ei, dar nu se auzea niciun cuvânt. Un gând îl fulgeră pe Fletcher: veniseră cu toţii în faţă să se uite la „aparat”. Motivul acestui fapt, dacă într-adevăr aşa se întâmplase, era obscur. Fiindcă de ce n-ar fi acceptat ei pur şi simplu — cum suna cuvântul folosit de Abdul Jones? — „verificarea electronică” raportată de unul dintre ai lor? Era de presupus că individul care raportase nu fusese altul decât biofizicianul prin-rotaţie, nerotit, Layed. De ce nu-l credeau? De ce simţeau nevoia să vină şi să privească ei înşişi?

După vreo trei minute, oamenii de metal care veniseră în jurul lui se retraseră. Iar anchetatorul său spuse:

—Pentru un eveniment atât de îngrozitor cum este colapsul universului chiar noi, roboţii logici, avem nevoie de o conferinţă care să confirme că aparatele indică un răspuns semnificativ. Aşa că acum vine a doua întrebare generală: Dacă dumneavoastră aţi devenit, într-adevăr, o figură cheie în legătură cu fenomenul colapsului, pe care l-am trăit cu toţii, puteţi să spuneţi exact când s-a concentrat evenimentul asupra dumneavoastră?

Întrebarea avea o dimensiune a ei. Totuşi nu era nimic de făcut decât să încerce o altă amânare. Fletcher spuse:

—Toată această problemă este nouă pentru mine. Voi vedea dacă-mi pot aminti tot ce s-a petrecut de când a început această a doua viaţă.

Fiindcă era inteligent, şi fiindcă amândouă întrebările deschiseseră ciudate perspective de filosofie, adăugă un gând plin de speranţă:

—Cheia poate fi aproape de suprafaţa memoriei mele.

—Încă o întrebare, spuse invizibila cutie vorbitoare din gura de metal deschisă. Dacă vă ucidem, poate aceasta să modifice în vreun fel influenţa dumneavoastră de centru focal al energiilor universului?

Ei bine, gândi Fletcher cu cinism, asta da întrebare pe ocolite. Sau, poate, mai degrabă, ţine-ţi firea cu speranţa de a câştiga timp. Şi îndată cineva îţi va tăia cu amabilitate capul.

Totuşi, ca totdeauna, ameninţarea, chiar dacă numai sugerată, spori tăria interioară a extraordinarului pirat Nathan Fletcher. Stătea acolo, aspru, dar cu un uşor zâmbet ironic. Întreaga poveste i se păru deodată ireală. Cu siguranţă, era cel mai fără sens interogatoriu la care fusese supus vreodată un om. Spuse tare, cu nerăbdarea unui bărbat neînfricat, aflat sub ameninţare:

—Sincer să fiu, n-am nicio idee despre ce vorbiţi.

Singura mea legătură cu această catastrofă este că i-am prevenit despre ea pe câţiva oameni din înalte posturi guvernamentale. Iar eu sunt una dintre persoanele din această eră care, într-o mică măsură, înţeleg ce s-a întâmplat. Nimic altceva. Nimic mai mult. Nici o singură altă posibilitate.

Era adevărul, spus cu o abruptă nepăsare. Toate lucrurile false, lăsate deoparte. Vocea lui se repezi iarăşi:

—Înţeleg că aveţi instrumente care pot detecta când o fiinţă omenească spune o minciună. Aşa că ar trebui să ştiţi că ceea ce v-am spus acum este adevărat.

Încă o dată clapa gurii robotului din faţa lui se deschise.

—Căpitane Fletcher, începu vocea dogită, potrivit instrumentelor noastre răspunsul la prima întrebare este da, răspunsul la a doua întrebare este că colapsul universului a început în momentul în care aţi fost conceput de părinţii dumneavoastră, împreunarea moleculelor speciale din spermă şi ovul care s-au unit acolo au creat o interacţiune de energie care a fost, să zicem aşa, recunoscută de toate săgeţile fulgerelor, de toate alunecările de teren şi de toţi copacii prăbuşiţi şi de alte obiecte materiale care au fost atrase spre dumneavoastră. Motivul este, desigur, că atomii şi particulele mai mici din aceste molecule ocupau o poziţie cheie în al doilea stadiu de formare a universului. Toţi atomii legaţi de această poziţie ştiau în orice moment unde sunt ceilalţi, indiferent câte milioane de ani-lumină îi despărţeau în spaţiu. Când ei au primit semnalul, au pornit imediat în direcţia dumneavoastră. „Imediat” în termenii distanţelor universului şi ai vitezelor trans-luminice; iar miliardele de interacţiuni afectate acestora au necesitat aproximativ treizeci şi patru de ani.

—Eu am treizeci şi trei, mărturisi Fletcher.

Omul de metal păru că nu-l aude.

—Răspunsul la a treia întrebare, urmă el, este că nu e nicio diferenţă dacă sunteţi viu său mort. Efectul general va fi acelaşi.

Fletcher îşi aminti că Billy spusese că roboţii erau foarte înclinaţi să-l ţină în viaţă; şi gândul său imediat fu acum că logica lor nu va cere moartea, dacă moartea nu însemna vreo diferenţă.

—Datorită faptului, spuse Layed, că un om poate controla direcţia prin acţiunile sau mişcările sale — ceea ce ne poate afecta — am hotărât să vă ucidem în numele stăpânului nostru, Mintea Universală.

Când auzi aceste cuvinte fatale, prin mintea lui Fletcher trecu începutul unui gând strâmb: „Bravo, Billy, m-am lămurit despre isteţimea în gândire a unui băiat din secolul optzeci şi trei. Aşadar n-o să fiu ucis, da? Păi...”

Gândul stătea în echilibru în acest univers interior, unde imaginile se nasc şi dispar. În chiar momentul în care acest gând trecu rapid prin creierul său ager, care funcţiona de minune sub apăsare sau urgenţă, văzu conturul „stâncii” de pe care putea să-i îmbrâncească pe lantellani.

Layed vorbi din nou.

—Momentul morţii, spuse el, va fi cu un minut înainte de următoarea dată când raza L urmează să lovească.

Vocea îi crescu uşor în intensitate:

—Lantellani, Enigma va dăinui până când secretul ei ne va fi dezvăluit de stăpânul nostru, Mintea Universală.

Fletcher asculta cuvintele, dar atenţia lui zburase departe, îşi zugrăvi mental un indian slab, bronzat, de pe coasta depărtată a Americii de Sud, care credea în puterea dumnezeiască a unei formaţiuni de piatră. Poate fi ea — se întrebă — o altă instanţă a celor două „părţi” separate din depărtatul început al universului (una în trupul omului şi

alta în piatră), conştiente una de alta? I se părea puţin posibil să existe vreo altă comparaţie între acea fiinţă umană primitivă dintr-o junglă tropicală şi acest om de metal, în ambianţa tehnică a unei super-nave spaţiale.

Dar gândul venise. Şi nu exista nicio altă speranţă, nicio altă stâncă fizică de pe care să îmbrâncească aceste făpturi mecanice. Aşa că rosti cuvintele grozav de ridicole care veniră aproape automat în mintea sa ageră. Spuse:

—Layed, în numele Minţii Universale, declar că tu şi cu Adia şi Nodo şi ceilalţi şefi prin-rotaţie aţi pierdut testul. Lăsaţi singuri, n-aţi mai predat conducerea în timpul prescris, când urmau s-o ia următorii şefi prin-rotaţie. Ca urmare ordon soldaţilor de rând conduşi de următorii şefi prin-rotaţie să vă răstoarne. Soarta voastră se va hotărî când veţi preda puterea pe care o deţineţi ilegal. Cât despre fiinţa omenească prin gura căreia dau acum aceste porunci, el şi prietenii săi vor fi eliberaţi deîndată, iar în viitor voi da toate ordinele prin ei...

Fletcher se opri aici. Alte cuvinte de tip ritual aşteptau în mintea lui sprintenă. Dar avea sentimentul că e destul. Şi aşa era. Deci tăcu. Şi aşteptă.

Urmă de fapt o pauză. Apoi capul lui Layed — probabil că el era — se întoarse 180 de grade pe dispozitivul rotativ al gâtului său. Vocea cunoscută spuse:

—N-a fost nicio indicaţie a aparatelor care să arate că vreo energie specială l-a împuternicit pe prizonierul nostru aşa cum a spus. De asemenea, putem deduce logic că stăpânul nostru n-ar fi folosit niciodată unul dintre duşmani ca mijloc de comunicare. Aşadar îţi ordon, Lurta, care vei fi următorul biofizician când vom da semnalul corespunzător, să însoţeşti jos această vicleană fiinţă omenească — am mai auzit multe despre viclenia fiinţelor umane de la stăpânul nostru — până în clipa execuţiei.

—Având în vedere încercarea lui criminală de a-i întoarce pe lantellani împotriva lantellanilor, spuse altă voce, de ce să nu-l executăm chiar acum?

—Nu, Adia, biochimistule şef prin-rotaţie, sună răspunsul; noi nu trebuie să îngăduim ca înfumurarea acestei fiinţe umane viclene să altereze preceptele logicii prin care numai noi singuri din tot universul ne conducem viaţa şi acţiunile. Lurta, ia-l de aici!

În timp ce era dus spre ceea ce se dovedi a fi un ascensor, mergând în jos, Fletcher avu un gând deosebit. Ei bine, am încercat. Nu m-am lăsat chiar doborât de ameninţare. După cum se vede, a fost echivalentul destul de sărac al unei stânci. Şi totuşi...

Încercarea inutilă părea că satisfăcuse o nevoie profund masculină din adâncul sinelui său.

32.

—DAR UNDE sunt? şopti regina Anne. Nu văd pe nimeni.

Totul era pustiu. Coridoarele mari, lungi şi goale. Camerele la care ajunseseră şi în care priviră arătau ca şi cum fuseseră construite pentru încărcătură sau pentru maşini. Şi erau pline până în tavan. Niciun spaţiu măcar, pentru vizitatorii curioşi. Unde erau cei treizeci de mii de roboţi?

Băiatul spuse:

—Aceşti roboţi lantellani sunt logici. Ei nu au sectoare ale creierului care să rămână stimulate aşa cum sunt centrii noştri motori. Centrii motori din creierul uman sunt stimulaţi de imagini, sunete şi alte percepţii, şi de gânduri întâmplătoare. O fiinţă umană poate sta culcată, apoi deodată se ridică şi începe să se mişte doar ca să facă ceva. Roboţii nu sunt aşa. Între acţiuni ei se strecoară în Suporturi Speciale de Siguranţă, şi stau acolo până la primul semnal de alarmă.

—Vrei să spui, întrebă regina, că dorm?

—Nu, doar stau culcaţi acolo şi aşteaptă.

—Unde?

Băiatul arătă în sus.

—Nivelul de mijloc. Dacă merge ceva prost, ei vor fi ultimii care vor fi afectaţi. Adăugă: Sunt şiruri lungi de suporturi, câte unul pentru fiecare.

Calitatea inumană a imaginilor pe care le evoca descrierea părea s-o fi redus la tăcere chiar şi pe neobosit de curioasa regină. Un timp păşiră cu toţii fără niciun cuvânt de-a lungul altui coridor lung, pustiu, de metal brun. Fletcher, care fusese coborât spre locul unde erau celelalte fiinţe omeneşti, în echivalentul cosmic al unui elegant hol

de hotel (din care coridoare duceau la numeroase dormitoare în stil omenesc) se simţi însufleţit de alte vagi speranţe. Avusese cel dintâi moment bun când Billy sugerase să părăsească sala într-un grup pentru a căuta ambarcaţiunea. Cel puţin era bine că făceau ceva. Natural, se întreba dacă li se va permite într-adevăr să plece undeva. Era un test, având în vedere condamnarea sa la moarte, un test pe care el însuşi era pregătit să-l susţină. Fiindcă minutele treceau şi nu se vedea nicio reacţie, sentimentul de emoţie interioară şi de speranţă creştea. Nu-i pomenise nimănui despre condamnarea la moarte. Abia smulsese de la Billy informaţia că momentul razei L era peste vreo patruzeci-cincizeci de minute. Evident, pentru căpitanul Fletcher orice acţiune era mai bună decât niciuna. Şi i se părea că destinaţia declarată a lui Billy — ambarcaţiunea care-o adusese pe Patricia în Anglia — avea posibilităţi de izbândă. Remarca de mai demult a băiatului (mai demult însemnând cele optsprezece ore pierdute) sugera că barca putuse să lupte cu aeronava. Pe uriaşul Crucişător aceasta era singura armă care putea fi folosită de prizonierii altminteri prinşi cu totul în capcană. Cel puţin aşa i se părea căpitanului Fletcher, care avea motive să se gândească la asemenea lucruri. În timp ce mergea, el îşi dădu seama că fata, aflată mai într-o parte, îl privea cu coada ochiului. Ceea ce îi aminti că ea îi aruncase o privire speriată atunci când îl revăzuse prima oară. Deodată sarcastic, îi spuse:

—Doamnă, puteţi să-mi vorbiţi dacă doriţi.

Ea nu răspunse imediat. Obţinuse, şi-o păstra încă, de la el vestea despre execuţia lui iminentă. Auzindu-i cuvintele, se simţi deodată tulburată, ceea ce o îndemnă să se grăbească până când ajunse în pas cu regina Anne.

—Maiestate, spuse ea, observ la căpitanul Fletcher o

teamă continuă; cred că ordinul de execuţie împotriva lui îl tulbură şi acum. Desigur, maiestate, că în asemenea împrejurări ciudate... În care el a devenit figura centrală... o asemenea sentinţă trebuie anulată.

Regina se întorsese şi încetinise pasul. Acum se opri şi toţi făcură la fel. Ea se adresă secretarului de stat:

—Domnule Harley, ai avut timp să trimiţi graţierea pe care am semnat-o pentru Nate?

Omul cu faţa prelungă se înclină şi confirmă:

—Maiestate, un curier a fost trimis la autorităţile din comitat, şi fără îndoială că ordinul este acum în mâinile lor.

Regina Anne păşi către Fletcher. Obrajii ei îmbujoraţi păreau şi mai aprinşi când puse cu blândeţe o mână pe braţul lui.

—Vezi, dragul meu, totul a rămas în urmă. Tot ce urmează să înfruntăm este ceea ce se petrece aici.

Nu era un moment prea fericit pentru acest bărbat din secolul al optsprezecelea, Nathan Fletcher. Mai întâi el se ruşină la gândul că poate s-a văzut oarecare frică în purtarea sa, destul pentru ca Patricia s-o bage de seamă. În al doilea rând, să-l înţeleagă greşit şi să facă legătura cu mai vechea sentinţă de condamnare la moarte, o problemă care abia îi trecuse prin minte de când se trezise la bordul aeronavei — idee pe care n-avea posibilitatea s-o respingă. Dar el era, ca totdeauna, ager. Şi acum se înclină şi spuse:

—Maiestate, din adâncul inimii vă mulţumesc pentru bunăvoinţa pe care mi-aţi arătat-o. Totuşi vreau să vă spun că frica pe care Lady Hemistan a văzut-o la mine este legată de îngrijorarea pentru situaţia dumneavoastră prezentă.

După un minut, pe când mergeau din nou, Patricia era cea care se simţea tulburată. Fireşte, nu se gândea că telepatia ei era, de fapt, zbuciumul interior al unei femei

superioare biologic. Acum era structurată fizic pentru o eră în care băieţii şi fetele, curând după ce treceau de zece ani, erau la fel de străluciţi şi de capabili ca oamenii maturi din timpurile istorice — şi de fapt li se încredinţau toate aceste sarcini pentru oameni mari. Aşa că Billy Todd era comandantul Transportorului. Iar echipajul lui erau o jumătate de duzină de băieţi şi fete. Explicaţia tuturor acestor fapte se afla în perfecţiunea biologică fundamentală. Dar, desigur, conceptul despre cum puteau arăta bărbaţii şi femeile din secolul optzeci şi trei, sau *ce erau* nu putea pătrunde ceaţa mentală care ascundea realităţile de bază faţă de toţi oamenii de la începutul secolului al optsprezecelea, şi le ascundea mai ales faţă de femei. Totuşi, pe când mergeau, Patricia fu aceea care puse deodată întrebarea:

—Căpitane Fletcher, cu toţii ţi-am respectat tăcerea cu privire la ce s-a întâmplat după ce te-au scos afară din aeronavă. Dar, desigur, având în vedere împrejurările primejdioase în care ne aflăm, trebuie să fim la curent cu toate desfăşurările şi să primim toate informaţiile.

Fletcher nu răspunse. Se îndreptă spre Billy.

—Billy, întrebă el, care a fost al doilea stadiu al naşterii universului?

—După Big Bang, spuse Billy, colosala cantitate de energie şi materie care s-a revărsat a găsit o stabilitate temporară în forma unui singur soare uriaş. Acest soare se estimează că avea o sută de mii de milioane de mile în diametru, şi atingând această dimensiune a rămas stabil cam un miliard de ani. În interior, atomii au ajuns să se cunoască unul pe altul, şi aceasta a fost problema totdeauna de atunci încoace.

În această explicaţie existau câteva cuvinte pe care Fletcher nu le înţelegea. Unul dintre ele era „atomi”. Dar

atenţia lui era îndreptată spre celălalt cuvânt.

—Ce este, întrebă el, Big Bang?

Şi astfel micul grup de oameni luă cunoştinţă de conceptul universului ieşind dintr-o „gaură” din neant printr-o singură explozie. Nu era o idee uşor de cuprins cu mintea. Dar toţi cei de aici ştiau câte ceva despre explozii. Aşa că îndată Fletcher trecu la atomi. Şi când aceştia fură descrişi, el întrebă:

—Ce crezi, lucruri atât de mici pot să se cunoască unul pe altul?

Văzu că băiatul zâmbea.

—Căpitane, întrucât aţi fost identificat ca o figură cheie, sunt sigur că ne puteţi spune nişte istorii cutremurătoare despre ieşiri înguste pe care le-aţi găsit între stânci care cădeau, şi noroiul care vă lovea în faţă ori pe corp...

—Pe corp, spuse Fletcher.

Băiatul îi aruncă o privire ascuţită cu ochii aceia frumoşi. Apoi:

—E oarecum uşor de înţeles, domnule. Despre asta v-au întrebat roboţii?

Cu aceasta Fletcher se simţi invitat să povestească ce se întâmplase în camera de interogatoriu. Numai că el tot nu aminti despre condamnarea la moarte. După ce termină, Billy se întoarse spre Patricia:

—Ne-a povestit totul, Lady Hemistan?

Privirea verde ca marea a fetei întâlni ochii lui Fletcher, albaştri ca oţelul. El fu cel care întoarse privirea în altă parte. La care ea clătină din cap cu îndoială. Deodată pătrunse tâlcul vorbelor lui Billy.

—Billy, de ce m-ai întrebat?

—Fiindcă, veni răspunsul, dumneavoastră puteţi să citiţi gândurile direct. Ca băiat tânăr, încă mai am nevoie de câteva tipuri de cristal până când această parte a creierului

meu va fi pe deplin dezvoltată.

Ea stătea acolo, pe coridorul acela lung, şi privea de la unul la altul, şi asculta cu o expresie tulburată cum Billy explica ce-i făcuseră fetei pe Transportor. Înţelegerea păru să vină brusc. Deodată se sfârşi cu frământarea din toate aceste zile, când ea îşi reproşase — continuu, după câte i se părea — motivări, negaţii, scheme şi alte consideraţii mai puţin bune despre oameni. Uneori i se părea că gândurile îi veneau atât de clar în minte încât credea într-adevăr că i le spusese cineva. Acum totul se explica.

Spuse îndată:

—A fost condamnat la moarte. Şi am impresia că asta se va întâmpla curând.

—Cu un minut înainte ca raza L să lovească, declară Fletcher pentru că toţi se uitau la el.

—Când vin — dacă ne aşteaptă acolo, sus — voi încerca să-i fac să judece, spuse Billy. O să le explic de ce nu este o idee bună să-l ucidă pe căpitanul Fletcher. Uciderea lui ar crea o situaţie inevitabilă. Este mult mai bine să te gândeşti la toate iar el să facă ce este mai bine în momente de criză.

Lui Fletcher nu-i veni ideea să întrebe la ce fel de criză se gândea Billy.

33.

CEI DOI poliţişti, unul din Cadman Village iar celălalt din Wentworth, şi doi viguroşi ajutori blonzi îl aduseră pe Nathan Fletcher cu o trăsură la castelul Hemistan. Văzând-o, atunci când ea ieşi să-l privească, primul sentiment al lui Fletcher fu acela de uşurare. Scăpase şi ea. Sau, mai degrabă, supravieţuise în acest al patrulea timp alternativ. Îşi va aminti? Sau totul va fi iarăşi ca un vis depărtat?

Propria lui primă reacţie, aşa cum „venea” cu trăsura între cei doi poliţişti, fusese că... se linişti. Schimbarea de timp, deduse el, mersese înapoi de astă dată până înainte de judecarea lui. Acestea — după cum şi le reaminti — fuseseră pur şi simplu ore personale. Anglia rurală. Tot ce se petrecuse era departe de evenimentele sălbatice din Londra şi de aiurea, însuşi colapsul universului părea o întâmplare depărtată, undeva dincolo de zările umede şi bătute de vânt ale Angliei toamna. Trebuiseră să treacă săptămâni până ce idiotul de judecător (fiindcă nu observase nimic din aceste întâmplări) să rostească sentinţa şi el fusese adus în temniţa castelului Hemistan.

Stând acolo în trăsura deschisă, înfiorându-se puţin de frig, Fletcher privea la întâmplare căsuţele pe lângă care treceau, bălăriile şi copacii de pe marginea drumului, scuturaţi într-o mie de mişcări diferite. Se gândea la asta ca la o perioadă de aşteptare. Va avea timp să gândească şi să hotărască.

Îndată se lăsă pe spate şi închise ochii. Încercă să-şi amintească exact ce se întâmplase în acele momente finale înainte ca al treilea univers alternativ să înceteze să existe. Amintirea care-i veni era total electrizantă. Pleoapele lui rămaseră deschise. Ce şoc!

Ceea ce se întâmplase era o singură săgeată de energie a morţii.

Îi luă puţin timp apoi. Dar îşi dădu seama îndată că o fiinţă umană nu moare instantaneu. Sau, mai degrabă, că în aceste momente dinaintea morţii, unii oameni îşi dau seama de ce se întâmplă. Şi apoi — o viziune. Coridorul Crucişătorului Iantellan. Micul grup de fiinţe omeneşti mergând în lungul lui. Deodată, Fletcher îşi dăduse seama, fulgerător, că e ceva în plafon. O reflexie de lumină care se mişca neobişnuit. Ridicase privirea. Rapid. Atent. Alarmat.

Mai văzuse cineva reflexia schimbătoare pe când tavanul se deschidea? Nu, hotărî el. În acel penultim moment Patricia îi citise gândul. Dar în loc să privească în sus, ea se întorsese *spre el,* întrebătoare.

Era momentul morţii. Pentru fiecare. Niciunul nu fusese cruţat. Nici băiatul. *Nici regina.*

Dumnezeule mare! gândi Fletcher în trăsură.

Înţelegerea venise într-unul din acele lucruri rapide, mentale, inductive pe care el le putea săvârşi: *Layed a făcut-o...* Iată de ce respinsese cererea lui Adia de execuţie imediată. Cei doi roboţi avuseseră amândoi acelaşi impuls de a-l ucide pe omul care le ameninţa statutul de conducători perpetui. Iar şeful biofizician avea conştiinţa cea mai ascuţită.

Omorâţi-i *pe toţi* oamenii de la bord. Nu lăsaţi în viaţă niciun bărbat sau femeie care ar putea să ridice aceeaşi pretenţie ca Fletcher. Probabil că biofizicianul chiar crezuse că ceilalţi ştiuseră dinainte că Fletcher va încerca o răsturnare. Şi că ei *vor face* automat acelaşi lucru cu prima ocazie. Nu le lăsaţi nicio şansă — acesta era nivelul la care se coborâse Layed. Ucidere totală.

Pentru Fletcher, acesta era sfârşitul liniştii. Deodată el văzu adevărul real al situaţiei lui în clipa de faţă. De fapt

nu avea timp pentru gândire, nici pentru nimic altceva. Venind în acest al patrulea univers alternativ în acelaşi moment ca şi el, roboţii erau probabil deja în drum încoace. Îl vor vâna cu viteza aeronavei lor.

... Stătea în după-amiaza strălucitoare — în sfârşit soarele străpunsese norii grăbiţi — şi asculta cu un sentiment de prăbuşire cum Patricia repeta cuvintele ei original stereotipe:

—Căpitane, s-ar părea că situaţiile noastre sunt răsturnate. Acum *eu* voi fi aceea care nu va avea nicio îndurare, nu fiindcă nu am îndurare în inima mea, ci fiindcă am fost întrebată de cinstiţii oameni ai legii despre un adevăr simplu; iar eu nu sunt un om care minte. Da, domnilor, — se întoarse spre cei patru bărbaţi — acesta este comandantul navei piraţilor. Acesta este individul care a dat poruncă să fiu aruncată peste bord cu o bucată de lanţ legată de picioare. Probabil că există o istorie mai lungă în spatele unei asemenea fapte josnice, dar deocamdată ar fi greu să stabilim vreun adevăr, altul decât faptul că el este acela. Căpitane, poate că Dumnezeu se va îndura de dumneata aşa cum S-a îndurat de mine. Te las în paza Lui.

Atunci el încercă. Spuse:

—Doamnă, vă mai amintiţi ceva din ce s-a întâmplat după aceea?

Poliţistul din Cadman Village trase de lanţul legat de cătuşele de la încheieturile lui Fletcher.

—Ascultă, ascultă, spuse el cu asprime. N-o plictisi pe doamna cu întrebări.

Patricia spuse:

—Nu-i nimic, domnule poliţist. Către Fletcher: Îmi amintesc tot, zise ea.

Fletcher înghiţi în sec, sperând cu disperare că şi ea se gândea la ce se gândea el. Spuse repede:

—Doamnă, ei ştiu unde este castelul dumneavoastră şi vor veni aici să vă caute. Plecaţi fără întârziere! Mergeţi la cel mai apropiat post militar!

—I-am trimis deja un mesaj domnului Harley, spuse fata.

—Uf! răsuflă Fletcher grozav de uşurat.

Poliţistul din Wentworth se înclină:

—Mulţumim, Lady Hemistan. Putem să va chemăm mai apoi să fiţi martoră la proces?

Poliţistul din Cadman Village trase cu hotărâre de lanţ.

—Hai să ne vedem de drum. Ne-am terminat treaba aici.

Pe când cei patru oameni ai legii plecau cu prizonierul, poliţistul din Wentworth spuse ţâfnos:

—Aş putea să jur că l-am mai adus pe criminal aici, altă dată. Am avut de curând nişte coşmaruri.

—Şi eu la fel, spuse poliţistul din Cadman Village.

—E ceva în aerul de toamnă, comentă sarcastic Fletcher. Anglia e foarte vătămătoare pe vremea asta.

Unul dintre cei doi ajutori, un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, spuse:

—A fost o discuţie ciudată între individul ăsta şi Lady Hemistan.

—N-am băgat de seamă, spuse poliţistul din Cadman Village. Important e că l-a recunoscut cu certitudine, nu-i aşa?

Fletcher îi socoti englezi încăpăţânaţi, lipsiţi de imaginaţie. Era clar, din spusele lor, că se luptau împotriva amintirilor. Cum putea un om inteligent să retrăiască aceeaşi perioadă de timp şi să nu-şi dea seama de asta? Iată-i aici, oameni care puteau, şi chiar asta făceau: englezi

cu mentalitate atât de ţeapănă încât puteau să respingă ceea ce părea nebunie totală şi să ascundă vădit, până şi de ei înşişi, rănile luptei dinlăuntrul lor.

Când se urcă iarăşi în trăsură, privind oarecum sarcastic la crupele celor patru cai, Fletcher se gândi nefericit: Adevărul este că, de vreme ce roboţii au posibilitatea să ştie unde mă aflu — cu ajutorul acelui lucruşor pe care mi l-au împuşcat în umăr — în orice clipă poate veni o corabie zburătoare.

—Hei, uite! spuse ajutorul care şedea vizavi de Fletcher, cu faţa spre spatele trăsurii.

Arătă spre spatele lui Fletcher.

—O pasăre mare, spuse. Ochii săi albaştri-cenuşii se măriră. Trebuie să fie vultur. N-am mai văzut vultur până acum. Sunt mult mai mari decât mi-am închipuit...

Fletcher se întorsese deja. Dar impulsul său era nu să privească, ci să fugă. Chiar făcu un salt. Într-o parte.

Acesta era ultimul lucru pe care şi-l aminti.

Aeronava lantellană, cu Nodo la comenzi, se învârti în jurul trăsurii care ardea şi încercă de astă dată să transforme toată materia în energie radiantă. Speranţa şefilor era că toţi atomii din corpul lui Nathan Fletcher se vor lega de razele de energie radiantă şi vor părăsi pământul. Îi vor lăsa — acesta era scopul — să ajungă într-o zonă depărtată a sistemului solar înainte de a se produce următorul efect al razei L.

34.

ENIGMA.

Numai „după-începutul”este cunoscut. Şi acela are aspecte de pură fantezie.

Big Bang! Cine poate crede aşa ceva? Totuşi el s-a petrecut.

Chiar şi mai incredibil: în al doilea stadiu al existenţei universului a existat un atom care ţinea soarele gigantic în starea sa de un miliard de ani. Îl ţinea, nu literal. Îl ţinea pur şi simplu unde era, în miezul acestei mase de energie supraîncălzite. Datorită poziţiei, totul era legat de el.

Ah, exista mişcarea fără sfârşit în jurul atomului cheie: explozii care implicau miliarde şi miliarde de metri cubi. Holocausturi nucleare care bântuiau prin colosalul soare al acestui al doilea stadiu al existenţei universului. Însă peste toate exista acel unic atom, îngrozitor de stabil. Exista complexul altor atomi legaţi nemijlocit de el. Şi mai departe era mai marele complex de energie care interacţiona cu miliardele de particule învecinate. Unele dintre aceste particule erau libere. Iar altele erau ţinute la un loc de nesfârşitele conexiuni ale structurilor atomice.

Deoarece atomul cheie era unde era, el menţinea toată această lume şi, ca urmare, nenumăratele particule de la distanţe uriaşe, dincolo de un punct de referinţă.

Aparţineau de aici fiindcă *el* era aici...

Era începutul materiei. Al coeziunii. Al formei şi al unui impuls de energie stabilă.

Era „ideea”.

Ideea în acest atom cheie a rămas simplă pentru multă, multă vreme: Aparţin acestei poziţii.

După un miliard de ani, fiindcă atomii sunt simpli şi nu-

şi schimbă uşor ideile, evoluă un gând nou: Mă întreb ce poate fi... dincolo.

Era într-adevăr o idee? Oare *nu cumva* doar atomul, în final, a fost tulburat din starea sa accidentală de mişcarea energiilor din jurul său?

Indiferent ce-a fost, el s-a pus în mişcare.

Şi astfel, deodată...

A fost, într-adevăr, un al doilea Big Bang.

Curiozitate. Ce poate fi... dincolo? Nici o grabă, numai interes. S-a dovedit a fi o idee fără timp. Pentru că acel „dincolo" se schimba. Să numim această schimbare efectul de expansiune al universului. Dar atomul cheie nu-l „gândea" aşa. Pur şi simplu, când s-a schimbat poziţia, „curiozitatea" lui a fost satisfăcută pentru câteva minute, sau ani, sau milenii.

Dar curiozitatea tinde totdeauna mai departe. Aşa că nici n-a fost nevoie de al treilea gând până...

O coincidenţă.

Natural, existau alte gânduri în atom. Toate acele particule componente aveau fiecare propriile sale „motive". Şi astfel avea loc o neobservată evoluţie a materiei. Progresiv, atomul a devenit o parte a unor complexe de materie tot mai complicate: anorganic, apoi organic, în sfârşit uman.

Atomul cheie devenise o parte din Edward Fletcher. Îşi urmase drumul prin trupul său, fiindcă acele alte componente aveau „ideile" lor, pentru a deveni o parte din sperma disponibilă pentru o anumită noapte a anului 1670. Aceasta se petrecea potrivit cursului timpului planetei Pământ dintr-un sistem solar aflat la 36.000 de ani-lumină de centrul nucleului uneia dintre nenumăratele galaxii care se formaseră din fragmentele Big Bang-ului din al doilea stadiu.

În aceeaşi noapte, fata cu care se căsătorise Edward avea în trupul ei un atom care în începutul depărtat, pentru multă vreme, fusese o parte din complexul de energie care se rotea mereu şi mereu în jurul atomului cheie. (Cei doi oameni, tânărul Edward şi viitoarea lui soţie, se îndrăgostiseră la prima vedere. Ei ştiau că-şi aparţineau unul altuia... În acea noapte a nunţii atomul dinlăuntrul ei *îşi* făcuse drum spre ovul).

În exact momentul fulgerător în care sperma şi ovulul se uniră şi Nathan Fletcher fu conceput, atomul *acela* avu a treia sa idee. Deodată el îşi dădu seama cât de mult îi lipsiseră vechii lui însoţitori. Pe loc, în cele mai depărtate colţuri ale universului, însoţitorii de acum un miliard de ani îi răspunseră. Din acel moment fiecare dori să fie împreună şi să vină iar acasă. Curiozitatea avea propria ei viteză constantă. Nu mare grabă. Dar nevoia de a merge acasă este un fenomen actual. Deodată, impulsul. Apoi ideea nu se mai îndepărtează niciodată. Are în ea o putere deosebită, o energie — mai repede, mai iute, fuga...

A fost nevoie de douăzeci de miliarde de ani de curiozitate pentru a expanda universul, şi de treizeci şi patru de ani pentru nevoia întoarcerii acasă, pentru anularea acelor porţiuni care erau cel mai pasionat afectate. Restul urmau mai lent.

Când raza de foc a robotului lantellan preschimbă corpul lui Fletcher în energie radioactivă, teoria era că atomul va părăsi pământul pentru totdeauna.

Şi, desigur, n-a fost aşa.

Ceilalţi atomi, milioane, porniră spre casă. Pentru ei a fi lângă *acel* atom însemna a fi acasă. Fireşte că atomul cheie înţelegea perfect aceasta: Unde mă aflu eu este casa.

Casa nu se mută. Astfel ea rămase acolo, pe pământ. Şi

era tot acolo la câteva săptămâni după momentul razei L. Şi nu încape îndoială asupra a ce avea să facă *atunci.* Fiindcă, la urma urmei, ea aparţinea unui complex sofisticat — cel mai sofisticat — complex energie-materie: o fiinţă umană.

Dar toţi atomii înţeleseră că acesta era universul alternativ final.

35.

PE CÂND Fletcher cobora din trăsură, zorii zilei de toamnă străluceau spre răsărit. Peste tot în jurul lui, printre copacii şi tufişurile care mărgineau râul, se zăreau zidurile Londrei.

Aşteptă până când coborî ofiţerul care călătorise cu Lady Hemistan şi cu el. Apoi amândoi o ajutară pe Patricia să coboare pe marginea drumului ce însoţea fluviul. Fletcher observă privirea fetei îndreptată întrebător spre el. Apoi ea se înfioră. În sfârşit:

—Căpitane, spuse ea, am ciudata impresie că de astă dată dumneata eşti acela care nu are nicio amintire.

—La ce vă referiţi? întrebă el încurcat, apoi adăugă după un moment de nedumerire: Amintire despre ce?

Tânăra arăta tulburată.

—În timpul întregii călătorii de la castelul Hemistan ai fost ciudat, nicidecum persoana hotărâtă şi cu mintea pătrunzătoare din noaptea trecută.

Pe când ea rostea aceste cuvinte, Fletcher privi întâmplător mai departe. Văzu că Harley coborâse din cealaltă caleaşcă.

—Scuzaţi-mă, spuse grăbit către Patricia.

Alergă înainte, ajungând la timp ca s-o ajute pe regina Anne să coboare. Harley arătă spre interiorul trăsurii.

—Mai bine scoate-ţi prietenul de acolo, spuse el scurt.

Fletcher privi neîncrezător înăuntru. Îl văzu pe Abdul Jones dormind adânc, tolănit în capătul cel mai depărtat al banchetei. Fletcher îşi ceru prin urmare scuze. Trecu de cealaltă parte a trăsurii şi deschise uşa. Apoi, fără să aibă vreun plan, fără vreo mânie conştientă, apucă pur şi simplu braţul omului şi smuci. Trupul adormit căzu jos în drum.

Nu aşteptă să vadă reacţia domnului Abdul Jones din New York. Se duse repede de partea cealaltă a trăsurii. Ajuns acolo, descoperi că Patricia şi ofiţerul se apropiaseră de regină şi de Harley. Şi de asemenea că alţi câţiva ofiţeri apăruseră dinspre malul jos al Tamisei. Din rapoartele lor reieşi că barca fusese descoperită. Dar ea refuzase de două ori să fie scoasă afară din apă. Trupele care primiseră această misiune nu se aşteptaseră la atâta rezistenţă. Problema era că lanţurile se rupeau mereu.

—Al naibii lucru, tre' să fie mai greu decât pare! îi spuse lui Robert Harley un ofiţer nemulţumit.

Harley, un om destul de logic, nu dădu un răspuns afirmativ, ci numai o sugestie:

—Probabil că Marina o va putea trage în susul apei.

Anne avu o idee mult mai personală. Ea era, ca să spunem aşa, conştientă de îngrijorarea pe care oamenii o simţeau în legătură cu prezenţa ei într-o zonă periculoasă. Aşa că, alături de Patricia şi de Fletcher, rămăsese dincolo de şosea. Dar acum, după ce află despre cele două eşecuri, spuse:

—Aş vrea să cercetez şi eu acest vas ciudat înainte de a se întreprinde altceva.

—Dar, maiestate, protestă Patricia, deja aţi cercetat nava. Aceasta este o nouă schimbare de timp. Nu vă amintiţi? Dumneavoastră şi eu şi domnul Harley şi căpitanul Fletcher şi acest om din America şi acest ofiţer — arătă spre omul mai în vârstă — am mers la bordul vasului. Şi am fost cu toţii capturaţi de corabia aeriană şi duşi la bordul Crucişătorului lantellan. Vă amintiţi asta?

Spre adânca mirare a fetei, regina clătină din cap.

—Cred că suntem cu toţii sub o mare apăsare, spuse Anne, şi în timpul călătoriei cu trăsura spre Londra am dormit toţi. E drept că am visat vise ciudate, inclusiv cel în

care eram moartă... Se opri, se înfioră puţin şi-i spuse Patriciei: Draga mea, nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi de natura facultăţii omeneşti de a visa în timpul somnului.

Patricia se întoarse spre secretarul de stat.

—Domnule Harley, i se adresă ea, care este amintirea dumneavoastră?

Urmă o pauză lungă. Apoi vocea hotărâtă spuse rar:

—Lady Hemistan, pot vedea că aceste cazuri de repetare a perioadelor similare de timp au fost confundate, în această împrejurare, printr-o coincidenţă nefericită. În timpul călătoriei de la castelul dumneavoastră am dormit cu toţii preţ de câteva ore. Aparent, dacă a fost o schimbare de timp, ea a început exact în clipa în care ne-am trezit. Privi spre Fletcher: Până acum, spuse el, n-avem o confirmare a poveştii dumneavoastră din partea baronului Wentworth, care până în acest moment a fost cea mai bună memorie a noastră. Trebuie să admit că visul dumneavoastră a fost la fel de viu ca al meu. Dar eu îl recunosc pe al meu drept ce a fost, iar dumneavoastră nu.

—Nu cred că trebuie să întârziem, spuse regina Anne.

—Ah, maiestate! murmură Patricia.

Regina făcu un gest de renunţare şi porni înainte.

Fetei i se părea o nebunie totală. Fiind tânără şi pură, Lady Hemistan nu-şi dădea seama ce trebuie să înveţe pentru a gândi ca o regină. În anii ei tineri, Anne fusese copleşită de războinicii măreţi din jurul ei. Dar acum, în sfârşit, era o femeie hotărâtă, care-şi urma propria judecată chiar dacă greşea.

Fletcher încercă să nu ia în seamă privirea cercetătoare a Patriciei. El nu-şi amintea despre *vreun* contact direct cu barca. Cum stătea acolo încurcat, se ivi altă zăpăceală. În acel moment, Abdul Jones ieşi la iveală din spatele trăsurii, mergând nesigur. Fata îl văzu. Se îndreptă îndată spre el.

—Domnule Jones, cu cunoştinţele dumitale ştiinţifice, te rog sfătuieşte pe maiestatea sa să nu meargă pe barcă. Îţi aminteşti că am fost acolo pe timpul schimbării de timp trecute?

De data aceasta ea simţi în privirea lui Abdul Jones o îngăduinţă plină de compasiune.

—Lady, spuse el, veţi fi avut vreunul dintre coşmarurile domnului Fletcher. Dumneavoastră — adăugă cu seriozitate — trebuie să rămâneţi înţeleaptă în această lume nebună. Păstraţi-vă firea. Nu lăsaţi să vă cuprindă halucinaţiile.

Aşa vorbi omul de rând dintr-un New York foarte depărtat în viitor.

Era prea târziu pentru un alt argument. Regina trecuse drumul şi era gata să coboare pe debarcader. În câteva clipe avea să piară din vedere. Nu aveau nimic altceva de făcut decât să alerge în grabă după ea. După câteva minute erau cu toţii pe puntea minunatei bărcuţe, scăldată în lumina slabă a zorilor. Fletcher venea ultimul. Şi pentru că privea în toate părţile, ca totdeauna, el fu cel care văzu „pasărea” lantellană zburând către ei. Imediat sări înainte, cu gând s-o apuce pe regină şi s-o tragă într-o parte. Dar chiar în clipa aceea barca porni. Mişcarea era o alunecare. Fără zdruncinături, ca o bilă pe o oglindă, ea se prelinse afară din locul de acostare şi ieşi în largul fluviului. Fiindcă era un om care nu-şi pierdea niciodată capul în faţa primejdiei, el îşi aminti ce spusese Lady Hemistan despre locul în care dormise în lungile nopţi ale călătoriei ei solitare. Câteva trepte în jos — îşi aminti — la capătul bărcii, apoi într-o cămăruţă în care era un pat.

—Patricia, spuse în grabă, du-o jos pe maiestatea sa!

Fata îi aruncă o privire speriată şi fugi înainte, pe când Fletcher se opri lângă regină.

—Aici, jos, maiestate, spuse el.

Ea văzuse aeronava şi trecu lângă el. Dar spuse în germana de jos:

—*Vout wauw yu menschen douna?* (Ce vreţi să faceţi, oamenilor?)

—Repede, vă rog!

Ea trebuie să-şi fi dat seama că nu era timp de discuţii. Aeronava era la o sută de picioare depărtare. Coborî în „cabină”, urmată de Patricia pe care Fletcher o ţinea de braţ parcă împingând-o. Când ajunse jos, vocea reginei răsună către el:

—Mai e loc pentru o persoană aici, spuse ea.

Fletcher zâmbi trist. Loc, probabil. Pentru soţul ei, da. Pentru o doamnă de onoare, poate. Dar chiar într-un moment cumplit regina Angliei n-ar împărţi patul cu un fost căpitan de piraţi. Sau cu un ofiţer din gardă. Sau cu un om din viitorul New York. Sau chiar cu un secretar de stat.

În timpul acestor gânduri fugare, el deschisese cu o pocnitură uşa, iar acum cerceta grăbit materialul dur ce alcătuia restul structurii la acest capăt al bărcii. Îi veni alt gând rapid. Patricia, după câte îşi amintea, găsise nişte sertare mici. Dintr-unul din ele luase mica armă, dar după spusele ei existau şi alte lucruşoare în sertarele acelea. Şi astfel gândul său se întoarse la prima întâlnire a bărcii cu aeronava, când Billy poruncise bărcii să nu lupte.

În lumina tulbure a zorilor îi trebuiră clipe preţioase. Dar sertarele erau chiar acolo, şi degetele lui le traseră pe rând, lăsându-le deschise. Nu era timp, acum, să aleagă. Nici timp să se întrebe care obiect de acolo era acela cu care Billy, chiar acum, putea ţine în frâu ambarcaţiunea.

Le luă pe toate. Le aruncă pe toate peste copastie, în Tamisa. Pur şi simplu la timp. Fiindcă, privind în sus, era evident că în timpul acestor clipe repezi evenimentele se

mişcau cu iuţeală de maşină.

Două maşini: barca şi aeronava.

El era acum fără speranţă. Stătea acolo şi presupunea că ambarcaţiunea, cu echipamentul ei sensibil, descoperise aeronava. Presupunea că ea tot mai încerca să iasă mai la larg, unde să poată — ce? Fletcher nu-şi putea imagina. Numai câteva clipe până la criză. Aeronava se năpusti în jos părând că intenţionează să repete atacul irezistibil al acelei anterioare lumi alternative. (Desigur, Fletcher ştia de un singur atac; al doilea atac se petrecuse în timpul mersului său ca somnambul). El presupunea că ştiinţa secolului optzeci şi trei, declanşată de Billy Todd, putea să înfrângă pe loc tehnologia secolului douăzeci şi cinci. Dar avu ideea plină de precauţie că fiinţele umane imprudente ar putea fi vătămate grav în timpul ciocnirii.

Evident, această idee le trecu prin cap şi lui Harley şi Abdul. Fiindcă, atunci când el se întoarse, îi văzu că deja se culcaseră pe punte. Ofiţerul din gardă, totuşi, mai era în picioare; ghemuit, da, dar ţinându-se tare. Stând sus. Fletcher făcu câţiva paşi şi-l apucă cu asprime.

—Jos! ordonă el.

El însuşi se lăsă apoi în genunchi, trăgându-l pe celălalt. Omul rezista.

—Ce-i cu regina? vru el să ştie.

Fletcher nu răspunse. Mesajul său fusese transmis. Îl lăsă pe celălalt şi se întinse şi el pe puntea descoperită. Ce se întâmplă după aceea, nu era în măsură să aprecieze. Pe când aeronava se năpustea în jos asupra micii nave, aceasta aţinti o rază verticală către sistemul de propulsie al navei aeriene. Numele instrumentului arăta acţiunea lui. Nu era o armă. Printre altele, anula armele. În secolul optzeci şi trei descoperirea naturii făcuse posibile multe simplificări. Nu exista nici urmă de căldură. Nici radiaţii.

Nici unde de lumină. Acestea sunt doar fenomene ale efortului de bază al spaţiului de a rezista. Oriunde spaţiul este în dificultate, acolo se va găsi turbulenţa numită energie. (Atomii nu-şi dau seama că nu au o existenţă ca atare. Că ei reprezintă numai o relaţie).

Condiţia verticală extindea pur şi simplu spaţiul la zonele din raza ei. Când această condiţie îngloba şi aeronava, maşina ieşi de sub control. Aeronava lovi apa într-un unghi, ricoşă de câteva ori, apoi, fiindcă era etanşă, rămase la suprafaţă legănându-se. Şi curând arătă ca o mare bucată de epavă care avea să fie în mod firesc măturată departe, spre mare.

36.

FUSESERĂ multe hotărâri şi acţiune pentru un somnambul — o stare nu prea bună în care se poate afla o fiinţă omenească. O asemenea închidere interioară a sinelui se petrece „normal” numai ca rezultat al oboselii prelungite.

Abdul inhibase acelaşi centru cerebral cu impulsuri de energie. Dar fusese ajutat şi de starea de oboseală a lui Fletcher. Procesul şi condamnarea la moarte şi apoi stresul mental al experienţei de a trăi în câteva lumi alternative îşi îndepliniseră rolul. Ele erau echivalente cu oboseala.

Dar din fericire pentru Fletcher, omul din viitorul New York avu în acest moment cheie o idee. În cursul acestor minute Abdul îşi reveni din cădere. Şi tot acum îşi aminti supărat că cineva îl smucise din trăsura reginei şi-l azvârlise în praful drumului.

O vagă amintire vizuală despre cum căzuse şi un raţionament simplu, direct, îi desluşi cine era acel cineva... Acel ticălos ştie că umblu după iubita lui. Aşa că în starea de somnambulism, mânia lui legată de *asta* şi-a găsit o ieşire.

Gândul din capul lui Abdul nu era exprimat nici pe departe atât de elegant. Iar înţelesul era cu totul grosolan, potrivit cu un scop imediat la fel de murdar.

O să-l trezesc şi nu-şi va aminti nimic din ce s-a întâmplat...

La o treabă atât de personală omuleţul rotofei din New York era iute. Când scurta luptă dintre barcă şi aeronavă se sfârşi, Abdul se ridică primul. El se împletici în lungul copastiei până la vreo şase picioare de Fletcher, care se ridicase precaut în genunchi. Stând acolo, Abdul ţinti pe

ascuns cu aparatul său GROETWUC şi slobozi un jet singur şi precis de putere vibratoare.

Trezirea fu o problemă pentru Fletcher, dar o luă drept altă consecinţă a razei L. Şi, desigur, credea că ştie cum se sfârşise ultima lume alternativă: cu cei doi poliţişti, ajutorii lor şi el însuşi şi caii distruşi fără milă din aer.

Aşa că trecu ceva timp până când, în lumina vagă a zorilor, el văzu aeronava pe apă, luată de curent. Dar în acest timp două nave de război britanice înconjurară cu îndrăzneală aparatul doborât. Marinarii traseră o plasă peste suprafaţa lui netedă, iar scufundătorii se afundară fără teamă şi agăţară plasa cu ancore pe dedesubt. Ancorele erau amarate cu parâme solide; un scripete, manevrat de o duzină de perechi de braţe voinice, trase de parâme încordându-le. După care cele două nave remorcară aeronava plutind către un debarcader. După ce se execută această manevră, uşa aeronavei se deschise. Billy şi un robot ieşiră afară.

Între timp, mica navă din secolul optzeci şi trei se întorsese la locul ei de acostare. În câteva clipe regina şi Patricia ieşiră din cabină şi coborâră pe ţărm. Bărbaţii le urmară mai încet, dar fără şovăire.

Billy şi robotul fură puşi sub pază. Şi tocmai băiatul fu acela care aduse vestea ce arăta cât de mare era izbânda. Lantellanii de rând se răsculaseră împotriva conducătorilor care-i înşelaseră. Prin urmare, robotul venit împreună cu Billy nu era Nodo, ci succesorul său, Narat. Toţi foştii şefi prin-rotaţie erau ţinuţi prizonieri până când vor fi primite instrucţiuni cu privire la soarta lor de la nimeni altul decât Nathan Fletcher.

Sensul acestor din urmă cuvinte nu impresionă imediat mintea lui Fletcher. Atenţia lui era în altă parte. Un fel de uimire că, evident, făcea diferenţa între aceste automate

— care dintre ele era şeful prin-rotaţie. Totuşi, după o clipă îi trecu prin minte că, dat fiind un anumit nivel de instruire, realmente nici între oameni nu conta prea mult care erau conducătorii şi care cei conduşi. Aceştia din urmă deveneau cu toţii prostănaci, iar cei dintâi — intriganţi. Era destul adevăr în această observaţie pentru ca insul pătrunzător care era Nathan Fletcher să clatine din cap şi să se întrebe dacă nu cumva oamenii şi roboţii ar putea fi chiar şi schimbaţi între ei.

În acest punct îl izbiră implicaţiile pe care le aveau ultimele cuvinte ale lui Bill. Privi *aceasta* cu sentimentul că „Dumnezeule, a mers”, pe când băiatul continuă:

—Principala noastră problemă este momentul următoarei raze L, până la care mai sunt numai câteva minute. Aşa că...

—Ah, spuse Fletcher.

De la înălţimea puterii totale a echivalentului unui zeu de piatră al indienilor sud-americani până la bubuitul surd al dezastrului iminent era atât de puţin timp.

Era a doua abatere a atenţiei. Brusc totul păru depărtat. Glasurile, oamenii păreau să se estompeze. Şi zveltul fost pirat stătea acolo, gândindu-se în felul lui glumeţ cât de mult greşise. La timpul cuvenit, faptul că ceruse raza L păruse o hotărâre. Mai întâi dorise abilitatea de a citi gândurile, dar dorea să obţină şi restul. În loc de lucruri bune, obţinuse un coşmar repetat. Un univers alternativ după altul. De obicei nemărginit. Adesea primejdios. Şi devenise al naibii de supărător. Obosit, încă o dată, el se încordă iarăşi... La urma urmei, voi merge undeva unde am fost deja...

Încordarea îşi făcu efectul. Ea îl aduse înapoi în mediul său, atât mental cât şi fizic. Şi spre înţelegerea bruscă a faptului că, în timpul minutului cât fusese retras în sine,

Billy explicase de ce în acest moment al razei L nu exista nicio schimbare în timp, nici o nouă lume alternativă. Explicase, dar Fletcher nu auzise niciun cuvânt.

—Aşadar, îi spunea Billy, este important să vă ducem pe dumneavoastră şi barca asta la Transportor, imediat ce le spuneţi roboţilor lantellani să ne dea maşinăriile înapoi... Important şi pentru ei ca şi pentru noi toţi, adăugă el.

Fletcher începuse deja un efort de extindere dincolo de propriile simţuri. Dar noua informaţie — noua *ameninţare,* că de astă dată va dobândi ceea ce ceruse la început — îl reţinu. Dar îi rămăsese sarcasmul, fiindcă spuse:

—Deduc, Billy, că acest următor moment al razei L este timpul îndoctrinării morale. Voi ieşi din el pur şi curăţat de păcatele mele.

Părea de necrezut, şi aşa privi lucrurile. Şi deodată băiatul păru să-şi dea seama şi de faptul că avea în faţă o fiinţă omenească foarte tulburată. Ezită, apoi îşi adună gândurile şi spuse:

—Domnule, n-o să fie chiar aşa.

Fletcher îşi aminti altceva.

—Cei patru bătăuşi, spuse el, cei care au fost atinşi de rază atunci când lantellanii au debarcat la început pe *Orinda,* au criticat actualul nostru nivel de civilizaţie. Dacă i-am înţeles corect, este firesc să fii pirat când viaţa este crudă. Însă toţi patru, în mod evident, încearcă acum să-şi asume deplina răspundere şi să trăiască în zona legală a aceleiaşi societăţi crude. Şi în acelaşi timp păreau să fi atins pacea interioară în legătură cu toate crimele şi celelalte nelegiuiri pe care le-au săvârşit.

Billy îl privi resemnat şi spuse:

—În perioada voastră istorică, judecători, conducători militari şi alţi oameni din rândul autorităţilor sunt în stare să ordone ca oamenii să fie daţi morţii fără consecinţe

morale serioase. Acesta este un drum pe care aţi fi putut să mergeţi şi dumneavoastră personal.

Fletcher abia îl auzea. Atenţia îi era îndreptată mai mult spre propriile lui gânduri. Continuă meditativ:

—De asemenea, dacă trece destulă vreme, amintirile vii pălesc. În lumea reală — cel puţin aceea care pare că trebuie considerată ca naturală — am trăit în Italia până la şaptezeci şi opt de ani. Şi, din câte-mi amintesc, cariera mea de pirat şi crimele ei s-au cufundat ca într-o ceaţă. Cam tot aşa cum faptele rele din copilărie, furtişaguri şi stricăciuni, sunt alungate ca neînsemnate când ai crescut mare. Dădu din cap gânditor: Pe când mă aflam în Italia am ucis un singur om, într-un duel la care am fost obligat. Presupun că aş putea spera că amintirile mele despre crimele în masă şi piraterie vor păli şi ele treptat.

Era un început de disperare în tonul lui Billy când spuse:

—Căpitane, aţi adunat o experienţă interesantă. Dar acum...

Fletcher spuse rar:

—O alinare a durerii sufleteşti am avut-o când oamenii deveneau religioşi. Ei îl acceptau pe Dumnezeu, aşa cum ne-a arătat Lady Hemistan, şi erau liberi. Clătină din cap, deodată foarte sarcastic. Din păcate, soluţia asta nu este pentru mine.

Billy spuse grăbit:

—Va fi interesant, căpitane, când veţi afla că este bună şi pentru dumneavoastră. Dar, nu vă supăraţi, trebuie să vă spun că nu avem mult timp. Şi că numai dumneavoastră puteţi face următorul pas posibil.

Amintirea veni. Fletcher spuse:

—Ah!

Se îndreptă spre locul unde fusese dus Narat, deoparte. Adunându-şi gândurile, stătu foarte liniştit, cu ochii închişi,

ca şi cum lăsa Mintea Universală să pătrundă în el. Apoi spuse cu voce egală:

—Eu, stăpânul vostru, Mintea Universală, folosind acest om ca mijloc de comunicare, poruncesc pe această cale ca maşinile de pe Transportor să fie reparate cât mai grabnic şi duse cât se poate de repede în Marea Caraibelor, acolo unde Transportorul zace pe fundul oceanului. Împreună cu maşinile va fi transportată şi barca, precum şi trupul fără cunoştinţă al acestui om prin gura căruia vorbesc. La sosire, ei vor fi lăsaţi pe apă — maşinile şi trupul fără cunoştinţă la bordul bărcii — şi apoi ei vor proceda la contactarea Transportorului. Aeronava se va întoarce aici şi va acţiona ca legătură între fiinţele umane şi roboţii mei lantellani.

Când termină, Fletcher se amuză grozav gândindu-se că poate da lecţii despre felul în care zeii trebuie să vorbească cu roboţii şi cu alţi prostănaci. Avea totuşi sentimentul ascuns că acesta nu va fi un curs de preţ în vreo universitate, în faţa lui, Narat spuse:

—Am transmis ordinele date de stăpânul nostru, Mintea Universală, căpitanului prin-rotaţie Dumei. Şi el a confirmat primirea. Şi a acceptat.

Fletcher ştia când să se oprească. Fără alt cuvânt, se duse spre locul unde Lady Hemistan stătea cu Abdul, Harley şi câţiva ofiţeri. Regina dispăruse — se dovedi apoi — plecând în grabă cu trăsura împreună cu soţul ei îngrozit şi cu o unitate de gardă. Fletcher îi spuse lui Harley:

—Solicit cu insistenţă, domnule, ca Marina să lase cele două nave să facă ceea ce le-am recomandat acestor roboţi lantellani.

—Căpitane, spuse secretarul de stat cu o voce prietenoasă, de ce nu te alături, din raţiuni practice, partidului Tory? Prevăd că dacă m-ai informa acum că ai

această intenţie, aş putea să justific în faţa cabinetului statutul dumitale deplin ca emisar al reginei pe lângă roboţii lantellani. Adăugă pe un ton convingător: Titlul dumitale, pământurile dumitale, statutul la curtea regală, şi cariera de pirat trecută cu vederea — ce spui?

Pe Fletcher îl uimea faptul că Harley lua drept bun ceea ce ar fi fost o întoarcere la normalitatea anului de graţie 1704. Şi deodată, când îşi aminti de poliţiştii din Cadman şi Wentworth şi de totala lor neputinţă de a-i înţelege „coşmarurile”, îşi dădu seama de înspăimântătoarea realitate a atitudinii lui Harley. În minţile *atât* de stabile, acestea toate ar deveni o abia amintită perioadă a istoriei. Desigur, gândi el, desigur. Colapsul universului era destinat să fie uitat într-un anume sens al cuvântului.

Gândul îl cutremură oarecum. Dar reuşi să spună:

—Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule.

Harley întinse mâna. Fletcher ezită. În clipa aceea se întâmplă să privească peste Harley. Privirea lui întâlni ochii plini de lacrimi ai Patriciei. Şi aceasta îl făcu să se hotărască, întinse mâna şi o apucă pe a adversarului său. O scutură, gândind: într-adevăr, pare uman... Era o palmă surprinzător de caldă, însă nu umedă.

Îi dădu drumul. Păşi înapoi. Şi se înclină. Apoi îşi ceru scuze şi se apropie de Patricia, ştiind că Abdul stătea chiar în spatele şi în stânga ei. Şi că ochii lui veninoşi îi pândeau apropierea... Îţi faci un prieten, câştigi un duşman, gândi Fletcher.

Nu-l luă în seamă pe omul din New York. Îi spuse fetei:

—Şi ce aveţi de gând să faceţi?

Atunci o rază de lumină fulgeră din spatele ei spre dreapta. Fata sări înainte şi încercă să-l prindă în cădere. Nu reuşi să-l oprească. În acest moment, cu întârziere, dornic să facă impresie bună, Abdul se repezi stângaci

înainte. Fletcher căzuse spre spate, iar fata îl ţinea cu disperare de umeri. Abdul apucă ambele braţe ale omului fără cunoştinţă şi, făcându-i semn Patriciei să se dea deoparte, lăsă trupul pe pământ.

Patricia îi aruncă o privire recunoscătoare. Apoi, după ce toate poruncile date de Fletcher fuseseră duse la îndeplinire iar aeronava, având barca lipită de ea, îşi luase zborul şi devenise doar un punct în zare, se îndreptă spre Harley şi-i spuse:

—Excelenţă, acestui om din New York — arătă spre Abdul Jones — trebuie să i se asigure un loc unde să stea. Cunoştinţele lui trebuie considerate o avuţie a naţiunii, care trebuie ocrotite şi plătite.

Atenţia marelui personaj era îndreptată în altă parte. Evident că auzise, întrucât făcu un semn nerăbdător din mână şi spuse:

—În momentul de faţă nu am timp pentru el. O să dau ordin militarilor să-l ia în grijă deocamdată.

Ultimele cuvinte le rosti tărăgănat. Murmură o scuză şi se îndreptă către un ofiţer din apropiere. Urmă o scurtă conversaţie cu glas scăzut. El arătă spre Abdul, apoi se dădu deoparte.

Era prea nepăsător. Nu arăta niciun semn că-şi dă seama de realitate. Realitatea era că gândurile lui Abdul se îndreptau spre ea. Viclene. Complotând. Cu scopul de a scăpa mai uşor de militari. Intenţia lui: să fugă după trăsura ei.

Fata ezită. Avea vreo soluţie? Soarele tocmai apărea deasupra copacilor. Lumina făcea ca lumea cu problemele ei să pară oarecum mai puţin ameninţătoare. Din întâmplare, ea duse mâna la piept şi apăsă. Senzaţia de siguranţă a conturului armei de apărare răspunse acestei apăsări.

Era momentul hotărârii. Se apropie de Abdul.

—Vei sta la mine câteva zile, spuse ea. Numai că te rog să termini cu toate aceste manevre pentru o relaţie personală, care-ţi tot trec prin minte. Eşti un musafir din viitor care, fără îndoială, îşi va găsi în ultimă instanţă un rost statornic în această perioadă de timp. Sunt sigur că vei fi de folos, dar între noi nu încape decât o simplă prietenie. Ai înţeles?

Abdul spuse că a înţeles. Şi, de fapt, pentru că era într-adevăr un suflet simplu, se simţi adus la ascultare de cuvintele ei. Femeile aveau această putere asupra lui. Sau, mai degrabă, adeseori soţia sa avea această putere.

Pe când el se afla în această stare sufletească umilă, porni împreună cu Patricia spre trăsură. În câteva minute, elegantul vehicul cu caii săi frumoşi dispăru după o cotitură a drumului ce însoţea fluviul.

37.

LA PRIMA vedere, totul părea în regulă acum, în afară de un singur lucru. Dar acel lucru era foarte rău.

Nu-i veni niciun gând despre ce putea fi. Dar din acest moment, deveni o preocupare profundă pentru el — mai întâi să-şi amintească ce era şi, în al doilea rând, să întreprindă ceva. O preocupare ce devenea tot mai urgentă.

Timpul trecea. Şi totuşi lumea şi propriile lui sentimente erau departe. Ele *erau* imagini. Se întinse apoi către o fereastră minunat de transparentă. De cealaltă parte a sticlei înotau peşti şi un ciudat fund de mare era vizibil în întuneric până la câteva zeci de metri.

Raţiunea sa respinse scena. Erau, îşi spuse, amintiri, dar nu ale lui... Îmi imaginez ce a văzut Patricia când a fost pe Transportor.

Încercă să-şi mişte trupul, să se întoarcă, astfel încât să poată privi în cealaltă direcţie. Trăgea nădejde că dacă va vedea aceleaşi panglici argintii despre care povestise ea că atârnau din plafon, atunci va putea să admită că e propria lui viziune.

Nu se putea mişca. Nu se putea întoarce. Curând renunţă să se mai lupte. Moment în care avu ceea ce altădată ar fi numit „o idee filosofică”. Ideea: în aceste stadii timpurii ale istoriei omenirii, guvernele sunt trebuincioase pentru a păstra ordinea. Dar, fundamental, toate guvernele sunt uzurpatoare.

O senzaţie de spaimă: Eu am gândit asta? Pauză. Apoi: O să-i spun asta reginei într-un moment potrivit, când va suna ca o remarcă oarecare.

Altă pauză. Şi de astă dată, spaţiu gol. După un timp, o

faţă de bărbat necunoscută îl privi. Omul spuse — şi Fletcher fu surprins că auzea fiecare cuvânt:

—O să vă reveniţi peste puţin timp. Dar bag de seamă că vă supără ceva. Ce anume?

Fletcher uitase. În afară de aceasta, se concentra încercând să vorbească.

—Cine sunteţi? voia să întrebe.

Deasupra lui, faţa zâmbi. Omul spuse:

—Sunt un pasager adult al Transportorului. Numele meu este Ahlone. Acum încercaţi iar să vă amintiţi: Ce vă supără? Ce nu e bine?

Era prea multă informaţie. Atenţia lui părea să nu poată urmări cuvintele pe tot drumul până la capăt. Mintea lui se agăţase de înţelesul cuvintelor „pasager adult”. Problema: Dacă existau pasageri adulţi, de ce depindeau ei de un băiat — Billy — care să răspundă pentru viaţa şi moartea navei lor spaţiale? Şi unde era Billy?

Curând, având ochii deschişi, Fletcher „privi în sus” către faţa aceea şi se strădui din răsputeri să pună cu glas tare întrebările: „De ce?” Şi apoi: „Unde?”

Primise vreun răspuns? Dacă omul îi dăduse un răspuns direct, el nu-l auzise. Totul se îndepărtă deodată. Dar undeva păstra a doua constatare „filosofică”: Cea mai mare crimă nu este actul imediat al hoţiei, sau violenţei, sau constrângerii. Ci este faptul că acest act a făcut necesar un guvern şi o forţă de poliţie care să determine indivizii să renunţe la impulsul de a apuca, a silui sau a lovi.

Fletcher observa *aceasta* şi încerca un respect tăcut pentru el însuşi. Într-adevăr, mă întorc la nivelul de gândire pe care eram obişnuit să-I exteriorizez pe când eram unul dintre partenerii de cărţi ai prinţesei Anne, înainte ca ea să devină regină.

Gândind aceasta i se păru că singura răutate rămasă în el va apărea la suprafaţă. Avu sentimentul că răul va fi groaznic. Nimic altceva. Nu grozăvia însăşi. Sentimentul îl cutremură până în adâncul fiinţei. Apoi adormi.

Se trezi cu o tresărire. Şi rămase culcat acolo, în lumina scăzută, alături de geamul care-l despărţea de fundul întunecat al mării. Era ciudat de conştient de trupul său musculos, şi chiar de profilul subţire al feţei — totul, trup şi faţă, încordate într-un gând: într-adevăr, un om are dreptul să lupte pentru supravieţuire. Dacă nu fugeam din Londra, acei ucigaşi Tory m-ar fi spânzurat, târât şi tăiat în patru. Aceste lucruri s-au petrecut la un nivel despre care prietenii mei nici măcar n-au ştiut. Iar asta *este* starea prezentă a civilizaţiei.

Era ultima ameninţare care-l motivase ulterior să devină un rebel. Această parte fusese o greşeală. De fapt, îşi spuse, am declarat război împotriva statului şi m-am luptat cu el, dornic de răzbunare, cu acel soi de idee pe care am luat-o chiar de la duşmanii mei. Aici a fost greşeala. Trebuia să-mi iau cele câteva sute de guinee şi să plec direct în Italia.

Satisfăcut, era gata să se întoarcă şi să adoarmă din nou, când îşi dădu seama: Oare asta am obţinut de la raza L? Această dezbatere?

E drept, ea părea să-i liniştească cugetul. Totuşi, aştepta mai mult. La urma urmei, cei patru bătăuşi obţinuseră...

Stai!

Nu obţinuseră. Asta era tot ceea ce dovediseră şi ei, bun simţ. Deodată — după raza L — dispăruseră falsele lor motivaţii, falsele judecăţi şi impulsurile către o violenţă fără margini. Deveniseră oameni responsabili. Se întorseseră la Londra şi începuseră să aibă grijă de nevestele lor

nelegitime şi de copiii lor bastarzi. Acesta era viitorul corect şi singurul adevărat pentru rasa umană: totala răspundere individuală. În concluzie: Penitenţa corectă pentru activitatea sa de pirat şi crimele legate de aceasta trebuia să fie o viaţă de răspundere şi de fapte bune.

Rămase cu totul liniştit preţ de un minut, gândindu-se la simplitatea gândurilor implicate, când...

Omul a cărui faţă o văzuse în starea de vis apăru la vedere şi se aplecă spre el, acolo unde zăcea pe podea. Îşi dădea seama cu siguranţă că Fletcher era treaz, pentru că zâmbi. Şi dădu din cap. Şi vorbi cu o voce ciudat de blândă:

—Cum merge, prietene?

Pentru un moment Fletcher crezu că celălalt poate fi un german vorbind engleza. Structura gramaticală a întrebării era teutonică pentru el, care înţelegea asemenea nuanţe. La fel de repede cum venise, problema limbii îi dispăru din minte.

—Unde este Lady Hemistan? întrebă.

—Ei bine, mai întâi de toate Billy însuşi s-a întors cu aeronava ca să fie legătura noastră cu roboţii lantellani. El are din nou cristalele trebuincioase pentru a comunica cu noi. În al doilea rând, când Billy s-a întors aici, m-a reînviat pe mine şi pe alţi câţiva pasageri. Misiunea mea e să stau de vorbă cu dumneavoastră. A lor, să instaleze maşinile. Cât despre Lady Hemistan, Billy mi-a spus că a plecat la proprietatea ei din afara Londrei, luându-l pe Abdul Jones cu ea.

—Ah! spuse Fletcher.

Pauză. Apoi omul rosti, foarte blând:

—Aşadar asta vă necăjea. El e omul care vă nelinişteşte.

Gândul îi venise lui Fletcher ca o răbufnire a memoriei. Toată emoţia înăbuşită. Şi convingerea totală că Abdul nu

era demn de încredere.

Ahlone spuse:

—Din câte îmi dau seama, îl credeţi pe acest om din secolul douăzeci şi trei din New York gata să folosească sculele mecanice simple ale vremii lui împotriva doamnei. Fiindcă Billy nu avea atunci cristalele pentru citit gândurile, e normal că nu era conştient de aceste subînţelesuri. Totuşi, doamna însăşi putea fără îndoială să citească gândurile acestui om. În aceste condiţii, cum vă puteţi explica invitaţia ei ca el s-o întovărăşească?

—Ei bine, spuse Fletcher, ea are acea armă de protecţie pe care i-au dat-o oamenii voştri.

Ahlone spuse:

—Îmi pare rău să vă spun că arma depindea de un anume cristal de lungă distanţă de la bordul bărcii care, la rândul lui, îşi lua energia din barca însăşi. Când aţi aruncat bord toate acele cristale nu aţi afectat puterea aparatului, dar din păcate barca nu mai este acolo, ci aici.

Făcu o pauză, apoi încheie:

—Ar fi mai bine să vă ducem înapoi acolo.

38.

FLETCHER încercă din nou să-şi mişte trupul, să se întoarcă, iar de astă dată reuşi atât de uşor, încât se pomeni întors pe-o parte aproape înainte de a-şi da seama ce se întâmplă.

Şi iată-l stând acolo şi privind, dincolo de chipeşul „pasager”, spre incredibila îngrămădire de panglici argintii ce atârnau din plafonul translucid. Ele erau „incredibile” pentru că erau cu totul diferite de aşteptările lui. Foarte subţiri. De fapt, subţiri până aproape de a fi invizibile fiecare în parte. Şi străluceau ca nişte giuvaieruri de sus şi până jos. Aproape că se lăsă furat de minunata lor frumuseţe. Aproape. Dar nu de tot. Avea un alt gând care-l distrăgea. (Atât de multe lucruri noi aici. Aşa de multe de înţeles. Inclusiv simţământul fugar că era inutil să dea vreo atenţie la ceea ce i se putea întâmpla Patriciei în celălalt capăt al lumii).

Dar gândul care-i fulgeră prin minte era puternic. Atât de puternic, încât îi inspiră aproape instantaneu o replică. Spuse speriat şi cu mâhnire:

—Cum se face că eu nu citesc gândurile? Cum se face că noi am vorbit, şi nu doar am gândit unul către altul?

Dezamăgirea era imensă. Pentru Dumnezeu, acesta era singurul motiv adevărat pentru care am vrut să-mi intre în cap afurisita de rază...

Văzu că faţa delicată, tânără dar subtil matură, zâmbea către el.

—*Dumneavoastră* aţi vorbit, spuse Ahlone cu vocea aceea blândă.

Blândă... blândă... fără sunet.

După un timp, când îşi dădu seama cât de automată

fusese şi era telepatia, Fletcher făcu cea dintâi încercare de a proiecta un gând nerostit. El pronunţă de fapt cuvintele în tăcere:

—Ce se întâmplă — arătă în sus — cu universul?

—Nimic. Totul s-a terminat, primejdia a trecut. Am modificat gândul din atomul cheie din trupul dumneavoastră în sensul de: Toată lumea pleacă în linişte. Aceasta — continuă omul — va cere timp. Dar vă rog să observaţi, noi nu le-am spus încotro să se ducă.

Această fiinţă de o isteţime naturală, Nathan Fletcher, constată că nu înţelege ce naiba îi transmite Ahlone prin telepatie.

—O să vă explic mai târziu amănuntele, zâmbi gazda.

Fletcher făcu o mişcare spre el:

—Mai târziu? După ce? Ce urmează să se întâmple?

—Noi, cei din secolul optzeci şi trei, vom coloniza America de Nord.

Fletcher nu era un om uşor de pus în încurcătură. Dar trebuia să admită că fiecare propoziţie proiectată acum de celălalt îl lăsa tot mai năuc. Hotărât lucru, comunicarea mentală era foarte direcţionată. Oricum, el se aşteptase ca mari pachete de informaţii să fie transferate de la un creier la altul.

—Motivul, îi transmise omul zâmbitor, pentru care nu vă explic aceste chestiuni tehnice este că instalarea maşinilor se apropie de sfârşit. Şi vom pleca de aici, vom urca la suprafaţă şi vom zbura peste America de Vest şi apoi în Anglia într-o oră.

Şi aceasta i se păru pur şi simplu o vorbire incorectă. Chiar aici, temporar, Fletcher renunţă la comunicarea mentală.

—M-am gândit, spuse el tare, că limba engleză, dacă într-adevăr transmiteţi către mine în engleză, s-a schimbat

chiar în ultima sută de ani. Aşa încât poate că s-a modificat drastic până în secolul optzeci şi trei. Deduc că aveţi unele probleme când e vorba să-mi comunicaţi gândul în... hm, în dialectul meu. Ceea ce încercaţi să-mi spuneţi, sunt sigur — continuă el — este că în următoarea oră instalarea maşinilor va fi terminată. Apoi ne vom ridica cu grijă la suprafaţă. După care vom porni în zbor spre Anglia. Puteţi să apreciaţi cam cât va dura această călătorie? Eu...

Se opri. Fiindcă în acel moment podeaua catifelată de sub el trepidă. Apa de afară începu să se mişte în faţa ferestrei. Fundul oceanului se retrase şi dispăru.

—Funcţionarea maşinilor, transmise Ahlone, care acum se ţinea de nişte suporţi invizibili, la fereastră — păreau invizibili fiindcă Fletcher nu putea să-i vadă —, este bazată pe ceva similar cu sistemul vântului pe corăbiile voastre cu vele. Asta ne-a prins în capcană. Noi ne acordăm cu fluxurile naturale ale universului şi desigur că aceste fluxuri şi-au ieşit deodată din minţi. De fapt am fi putut să ieşim folosind forţele atomice obişnuite. Însă — zâmbi — colapsul universului nu se întâmplă în fiecare zi... Se întrerupse. Îi transmise un sfat: Ţineţi-vă de cele două scobituri din podea din preajma mâinilor. Acum începem să urcăm.

Fletcher, care începuse să alunece, pipăi pe jos în grabă. Găsi scobiturile. Erau curbate graţios, astfel că putu să se agaţe ferm. Pe când se agăţa...

Soarele strălucitor. O vedere orbitoare a oceanului sclipitor, pierzându-se în depărtarea de dedesubt. Strălucirea îl făcu să închidă ochii şi să-i strângă. Când îi deschise iarăşi, văzu numai un nemărginit cer albastru.

—Ne-am acordat într-un curent ascendent din ţesătura spaţiului în această zonă a universului. Gândul lui Ahlone continuă liniştit: Curentul însuşi e foarte rapid. Viteza

depinde de cât de fin este reglajul nostru.

Fletcher nu putea să-şi imagineze natura unui asemenea curent, dar putea înţelege conceptul. Ca o corabie cu o singură velă întinsă în vânt. El rămase unde era, agăţat de cele două adâncituri. Afară, cerul se întuneca. Ceea ce era uluitor, fiindcă jos era plină zi. Mai mult, deodată deveni întuneric beznă. O incredibilă noapte fără nori, cu stele ca nişte diamante strălucitoare.

Iar afară, lângă bord, un obiect imposibil. O mare minge de foc trimiţând lungi jeturi de flăcări în toate direcţiile. Dar deşi era incredibil de strălucitoare, întreaga masă de materie arzătoare era înconjurată de întuneric total.

—Suntem în spaţiu. Acela este soarele.

După câte se părea, era un gând de la Ahlone. Fletcher nu auzi niciun sunet.

Încă o dată simţi o mişcare sub corpul lui. Începu să alunece şi de astă dată avu senzaţia de accelerare pe care o încercase prima oară într-un mod semnificativ pe aeronava lui Nodo. Fletcher abia se apucă de sprijinitori cu mai multă nădejde.

Deodată, în ambele borduri, o lumină strălucitoare. Stelele dispărură. Dedesubt se vedea un tablou în verde şi brun, iar într-o latură, vastul ocean şi linia coastei pe care Fletcher, cu o tresărire, o recunoscu după harta în care fuseseră îmbinate desenele lui Sir Francis Drake, englezul, şi de Quiros, portughezul, cu mai bine de o sută de ani în urmă. Dar, desigur, avea şi ideea destinaţiei comunicate mai înainte de Ahlone: coasta de vest a Americii de Nord. Uimirea din sinea lui persista: Ce facem aici... mai întâi? Sentimentul său: acolo, în Anglia, fiecare minut era important, cu asemenea oameni ca Abdul.

Pe când aştepta nefericit, Transportorul coborî într-o vale verde, mărginită de dealuri. În preajma ei se vedea

luciul unui râu.

—Acum, îi transmise Ahlone, trebuie să intrăm într-o cameră alăturată. Ei urmează să se despartă de navă.

Fletcher se ridică în genunchi şi-şi dădu seama că nu întâmpină nicio dificultate să se ridice în picioare. Se simţi în stare să umble. Trebui să treacă printr-o secţiune de metal care se deschise la trecerea lor şi se închise iarăşi. Privi înapoi şi o văzu închizându-se.

Încă nu uitase incredibila viteză a zborului. Aflându-se într-un loc neobişnuit, îl încerca o senzaţie de gol. Nu-i era uşor să se gândească la alte realităţi. Avu un gând depărtat: într-un fel sunt o figură centrală, dar nu vor deloc să stea de vorbă cu mine. De fapt ei dau atenţie stării mele. În cele din urmă vom ajunge în Anglia.

Un alt sentiment: Aceasta era lumea moralităţii razei L. Şi, vai, era tot o lume a alegerii... Presupun că va trebui să mă resemnez cu faptul că destinul Patriciei este pe locul doi între motivele care au adus nava aici.

Privi cu tristeţe împrejur spre „aici”.

„Camera” în care se găsea avea ferestre ce străluceau într-o nuanţă albăstruie, şi acelaşi plafon scund. Dar nu era înţesată cu miile de panglici subţiri ca nişte filamente şi cu nimic altceva. La capătul celălalt, vizavi de locul pe unde intrase, era o structură plată, argintie, asemănătoare cu o oglindă. Şi acolo erau două scaune de formă neobişnuită, în faţa unui obiect strălucitor.

Pe când privea prin cameră, Fletcher prinse cu coada ochiului stâng o mişcare dincolo de ferestrele de sticlă. Se întoarse. Şi privi.

Oameni goi ieşeau la iveală. Veneau dintr-un loc din stânga pe care nu-l putea vedea. Dar bănui că din sectorul de pe Transportor din care el şi cu Ahlone abia ieşiseră. Fiindcă erau goi şi afară era plină zi, privind atent el putu

să-şi dea seama că erau bărbaţi şi, în număr egal, femei. O duzină, două, zeci şi zeci... Un şir continuu, oameni care mergeau repede către râu. O sută, două sute, trei sute — Dumnezeule!

Lângă el — sau mai degrabă în mintea lui — Ahlone şopti, vorbi, transmise telepatic:

—Primul lucru care le trebuie acum este să bea apă. Adăugă: Asta-i tot ce vor căpăta până mâine: multă apă. După aceea trebuie să găsim ceva de mâncare pentru ei.

Fletcher încuviinţă din cap. Încerca să facă o apreciere a aparent nesfârşitului şuvoi de oameni. Mai înainte, din relatarea Patriciei, luase drept bună aprecierea că Transportorul era o navă mult mai mică decât Crucişătorul Iantellan. Evident, acum nu mai părea aşa. Brusc înspăimântat, simţi nevoia să vorbească.

—Câţi pasageri sunt? întrebă.

—Patruzeci şi şapte de mii.

Fletcher trecu peste colosala cifră abia clătinând din cap. Incredibil, era mai mult decât o dată şi jumătate numărul roboţilor Iantellani. Cât de uriaşă trebuia să fie nava! Mai rămânea o nedumerire.

—De ce sunt goi? întrebă.

Răspunsul telepatic veni domol.

—Căpitane, o să vă explic pe drum. Vă rog luaţi loc într-un scaun. Se apropie decolarea.

Fletcher se aşeză pe scaunul arătat. Şi imediat observă ce era neobişnuit la el: braţele oscilară în jurul mijlocului său şi-l cuprinseră cu o moliciune de pernă. Spătarul luă forma spatelui şi şoldurilor. Senzaţia pe care i-o dădea era atât de protectoare, încât putu deodată să-şi desprindă atenţia de la el însuşi. Şi văzu în oglinda albăstruie din faţă imaginea unei mici nave stând pe pământ în spatele — dedesubtul — lor. Avea forma unei jumătăţi de oval. Din el,

din acest obiect tot mai depărtat, oamenii ieşeau în şiruri lungi. În acest moment, o idee îi pătrunse în minte:

—Acele panglici pe care le-aţi văzut atârnând din plafon, în total patruzeci şi şapte de mii, erau coloniştii, aduşi într-o stare chimică potrivită pentru călătoria la mare distanţă. Vitezele ultra-luminice provoacă în mod normal îmbătrânirea, aşa că în echipajul navei am folosit adolescenţi. Pentru ei e normal să crească în timpul călătoriei. Dar motivul pentru care a trebuit să debarcăm pasagerii înainte de orice a fost faptul că ne-a întârziat colapsul universului. Iar aceste stări chimice au factorii lor de timp. Aşa că acum ne putem ocupa de situaţia dumneavoastră...

Opţiuni, gândi Fletcher. Chiar şi într-o lume de o moralitate perfectă unele lucruri trec înaintea altora... Presupun că pot să accept cu resemnare posibilitatea ca acel om din viitorul New York, Abdul Jones, să fi avut vreme să-şi arate puterile faţă de Patricia. Dar fiindcă nu-i un ucigaş, aceasta nu e de fapt prea mare nenorocire nici pentru ea, nici pentru mine...

Examină mental această idee. Pe dată simţi în preajmă o rămăşiţă din şovinismul său masculin din anul 1704. O respinse. Şedea acolo, pe când nava păru că face un zbor identic cu cel dinainte. Sus, în întuneric. Apoi jos, în lumina dimineţii.

Transportorul coborî pe un câmp, lângă o mare construcţie ca un castel cu două turnuri şi două donjonuri. Mai erau şi alte clădiri rânduite în jurul ei. Nava se opri.

—Am ajuns pe pământ, veni gândul lui Ahlone. Puteţi să vă ridicaţi, căpitane.

Fletcher se ridică. Avusese deja şocul recunoaşterii: acesta era castelul Hemistan. Văzându-l, se simţi derutat. Fiindcă lecţia de corectare a limbii pe care i-o dăduse lui

Ahlone se dovedea acum incorectă. Omul într-adevăr voise să spună „într-o oră”.

—Uite, spuse acesta. Puneţi asta în buzunar.

Scoase un mic obiect strălucitor care semăna cu un fragment de piatră. Fletcher îl luă; şi îi trecu evident prin minte o întrebare despre el, fiindcă Ahlone răspunse:

—Este un cristal modificat care-şi păstrează încărcătura timp de o săptămână. Câtă vreme sunteţi aproape, sau el este aproape de Lady Hemistan, arma de apărare pe care noi i-am dat-o va funcţiona din nou. Sper că n-am ajuns prea târziu.

Fletcher nu spuse nimic. Fu condus spre o deschizătură ca o uşă, care apăruse în „oglindă”. Când ajunse în pragul acestei deschizături, se gândi că era „debarcat” şi că ei nu aveau să rămână aici.

—Şi dumneavoastră? întrebă el cu glas tare.

Răspunsul era complicat. Patruzeci şi şapte de mii de oameni fuseseră lăsaţi pe pământ dezbrăcaţi. Între timp, Billy îi convinsese pe roboţii lantellani să-şi modifice utilajele ca să fabrice haine. Aceste haine aveau să fie luate şi transportate. Iar apoi urma, desigur, hrana.

—Ne vom duce şi ne vom întoarce de multe ori. Ne trebuie provizii, şi putem oferi în schimb ajutor pentru dezvoltare, ceea ce, presupunem, toate puterile europene vor dori să aibă, odată ce înţeleg valoarea lui.

—Sunt sigur, spuse Fletcher, că guvernul britanic o să vă ajute. Regina este foarte generoasă odată ce înţelege o situaţie.

Spunând acestea ieşi şi porni. După o clipă rămase singur pe un câmp gol, numai cu amintirea că simţise un curent puternic şi apoi, brusc, văzuse o scânteiere argintie pe cer.

FLETCHER mergea spre casa cea mare, o fiinţă omenească zveltă, cam murdară de noroi. Totuşi cu o înfăţişare arătoasă, totuşi cu un trup puternic şi suplu. Dar când privi în jos şi în jur la ceea ce putea vedea din îmbrăcămintea sa, nu mai încăpu nicio îndoială că elegantul domn, fost pirat, avea nevoie de ajutorul unui valet. Pantalonii îi erau mototoliţi, haina boţită, încălţările pătate de noroi. Tocmai clătina din cap, gândindu-se la înfăţişarea sa, când...

—El te-a văzut că vii! Vine afară!

Vocea Patriciei. În interiorul capului său.

Pentru o clipă fu uluit. Dumnezeule, amândoi putem citi gândurile... Un bărbat şi o femeie din anul de graţie 1704!

Cu întârziere, el îi răspunse în gând:

—Patricia, dumneata eşti?

—Da.

Era ciudat. Întregul fenomen al intercomunicării mentale era atât de nou încât părea ireal. Însă după un moment, el se sili încă o dată să transmită:

—Ce s-a întâmplat?

—M-am luptat cu el, fizic, jumătate de noapte. Mi-a sfâşiat hainele. Dar ştii bine că un bărbat nu poate forţa într-adevăr o femeie. Poate s-o brutalizeze. Poate s-o ţină aproape de el. Dar dacă ea se luptă, nu există raport sexual. Trebuie să spun că nu m-a ameninţat cu moartea. Şi am descoperit că fizic nu este mai puternic decât o fată de la ţară. În cele din urmă a obosit şi s-a scârbit de mine şi s-a dus să se culce în patul meu. M-am mutat în altă cameră. Am încuiat uşa, dar a folosit una din maşinăriile lui şi a ars încuietoarea în dimineaţa asta. Şi era vesel, şi a insistat să luăm micul dejun împreună. N-are de gând să te omoare, dar vrea să te dea deoparte, şi va încerca iar la noapte să se culce cu mine. Se gândeşte că dacă poate să

mă lase însărcinată, eu o să mă dau bătută.

De două ori, pe când „asculta”, Fletcher simţi o mânie cumplită iscându-se în el. Dar de fiecare dată emoţia trecuse. Şi acest lucru era neobişnuit, pe lângă faptul că el o înţelegea.

Aceasta era vechea, vechea, vechea luptă fundamentală. Doi bărbaţi şi o femeie. Doi masculi şi o femelă. În lumea animală, nu se purta niciodată o luptă până la moarte. În cele din urmă, un mascul îi pricinuia celuilalt destule răni pentru a-l face să renunţe. S-ar putea ca *întregul* complex al violenţei ultimelor milenii să fi început cu acest timpuriu conflict bărbat-femeie. Niciodată în acele vremuri femeii nu i s-a cerut părerea. Ea era premiul pentru rezultatul luptei.

Omul de rând din viitorul New York se transformase. Înfăţişarea lui arăta că un singur gând îl stăpâneşte... El se credea superior oamenilor din această epocă — restul fiind nişte automate. Chiar când îl fulgeră acest gând, Fletcher în mod automat îşi urmă vechiul său mod de a fi. Instinctiv duse mâna după sabie. Şi, desigur, n-o găsi. „Desigur” însemna că arma îi fusese luată de autorităţi când fusese încolţit în casa mamei şi a surorii lui. În acel moment, decât să provoace necazuri celor două femei, el se predase fără luptă. Aproape că uitase această întâmplare nefericită de demult. Iar acum îşi căuta sabia. Zadarnic.

Încă o dată, aceasta era o răbufnire a ceea ce rămăsese în el din reacţiile simple din anul 1704. Deodată se gândi cu severitate la oamenii de pe Transportor. Plecarea lor grăbită era ridicolă. Aveau toată puterea şi totuşi veniseră până aici doar pentru un minut. Şi plecaseră. Mai rău, se îndreptau acum către îndepărtatul tărâm al Americii de Nord.

—Nu e chiar aşa, veni gândul Patriciei. Ahlone m-a

întrebat ce s-a întâmplat. I-am spus. El zice că se va întoarce la noapte să mă ajute, dacă e nevoie.

Implicaţiile *acestui* fapt i se părură, deodată, şi mai rele. Chiar aşa, avea de înfruntat doi bărbaţi. Fletcher se opri la acest gând tăios. De fapt aştepta ca noua moralitate a razei L să dea răspunsul. Un gând depărtat: De fapt n-o să fie o confruntare. Aş putea să plec şi să mă întorc în seara asta.

Nu se întâmpla nimic. El continuă să meargă drept înainte. Tot ce avea era ideea. Nu simţea nici cel mai mic îndemn să se abată din drum. Foarte bine, gândi el încruntat, după spălare vine puritatea razei L.

Întrebă prin telepatie:

—Unde pot găsi o armă? O sabie ar fi foarte bună. Există aşa ceva în clădirile lângă care mă aflu? Poate reuşesc să ajung acolo înaintea lui.

Răspunsul veni trist:

—Îmi amintesc că tata avea câteva, dar n-am văzut niciodată ce-a făcut cu ele. Sau unde au fost puse când a murit el. Ah, stai puţin. Cred că servitorii au pus toate lucrurile lui în clădirea pătrată din apropierea dumitale. Dar cred că uşa e încuiată.

Primul lui gând fu că poate reuşeşte să spargă uşa, folosind vreun instrument. Dar deodată, la fel de brusc, îşi aminti de altă posibilitate:

—Ce s-a întâmplat cu arma dumitale?

—Abdul a venit la mine pe când o ţineam în mână. Spunea că îşi închipuie că n-o să funcţioneze. Şi pentru că n-a funcţionat, mi-a luat-o şi a pus-o undeva.

—Dac-aş putea s-o găsesc, spuse grăbit Fletcher, acum ar merge. Am primit un cristal cu energie pentru ea.

—Poate că e în camera lui, răspunse ea plină de speranţă. Mă duc să văd cât timp e el plecat din casă.

Fletcher nu răspunse. Se duse la clădirea pătrată. Uşa nu era încuiată. Să ai nădejde într-o femeie, gândi el, că nu uită să încuie uşa... În timp ce prin cap îi trecea acest gând venit întâmplător din repertoriul din 1704 al afirmaţiilor şovin masculine, el deschise uşa şi intră. Şi văzu că acolo erau câteva săbii, dintre care una părea o copie a armei lui delicate. Cu o singură mişcare iute, înşfăcă teaca şi centura. Se încinse repede. Apoi ieşi şi porni spre castel. Pe când ocolea clădirea, îl văzu pe Abdul Jones venind spre el.

Câteva clipe mai târziu, stăteau faţă-n faţă, în lumina plină a zilei, doi bărbaţi din diferite perioade ale istoriei. Ceea ce-l uimea pe Fletcher era că de la început aproape că-l ignorase pe omul din viitorul New York. Observase că este sub media obişnuită pentru zilele şi vârsta lui. Din acel moment încolo avusese o atitudine automat aristocratică, iar ocazionalele demonstraţii tehnologice care-i atestau lui Abdul superioritatea imensă le dăduse deoparte ca fiind lipsite de importanţă, fiindcă îl etichetase ca neimportant în cine ştie ce parte a minţii lui.

Un nimic.

Trase sabia cu o singură mişcare. Pe când făcu aceasta, nimicul îl privi chiorâş, cu răutate. Iar când nimicul vorbi, în glasul său era uşor de recunoscut conştiinţa de sine a puterii.

—Ascultaţi, căpitane, zise, dacă îndreptaţi sabia aceea spre mine, voi trimite prin ea un curent care-o să vă prăjească mâna.

Fletcher puse sabia la loc în teacă şi făcu câţiva paşi într-o parte. Mişcarea avea intenţia să arate că e speriat şi nesigur. Impresia pe care voia s-o transmită era că dă înapoi; dar de fapt avea un scop precis. Mai încolo, pe pământ, era un obiect. Nu-i era clar ce-o să facă cu el când îl va dobândi. Nu era sigur că-i va fi de folos. Dar era o

mică speranţă pentru un om care nu-şi pierde uşor speranţa. Aşa că, deoarece era un om deosebit de hotărât în faţa ameninţării, şi fiindcă adversarul său nu părea să fie prea isteţ şi, pe deasupra, se simţea superior, luă obiectul de jos. Deopotrivă de important, lucrul acela era tocmai ceea ce părea când îl privise de departe: o măciucă.

O măciucă primitivă. Aproape că se aruncă asupra ei, ca să înhaţe cea mai veche dintre toate armele, şi în clipa aceea îl străbătu un gând: Pentru Dumnezeu, chiar mă lupt!

Şi nu ştia pentru ce. Nu exista niciun motiv s-o facă. Ce încerca să dovedească? Înainte ca ziua să se încheie, Transportorul — sfârşind probabil să-şi pună în ordine cei patruzeci şi şapte de mii de pasageri — se va întoarce aici; şi probabil că vor folosi imens de marea lor ameninţare de forţă pentru...

O clipă! Forţa lor. Nu încape nicio îndoială. În ultimă instanţă şi ei, confruntaţi cu cineva cu care nu te poţi înţelege decât folosind forţa, erau pregătiţi de acţiune. Puţin mai altfel, desigur. Nu personal. Mai degrabă ca o autoritate. De fapt...

Avu un gând stăruitor. De-a lungul istoriei, creierul omenesc a fost mai bun decât omul care-l purta — dacă asemenea ciudăţenie e cu putinţă. De multă vreme, creierul crease „cinstea” şi „dreptatea”. El pretindea o purtare perfectă din partea oricui. Şi-i judeca cu asprime pe cei care nu se ridicau la o minimă înălţime. Individul nu are o asemenea cerinţă, dar toţi indivizii luaţi ca un grup o au.

Să fiu al naibii, gândi Fletcher cu tristeţe, aici, unde grupul lipseşte, la strâmtoare fiecare luptă pentru el însuşi, şi totuşi...

În sfârşit, fii îndeajuns un gând, îndeajuns o hotărâre ca să-i repeadă trupul ca dintr-un arc eliberat deodată.

Aproape că nu văzu măciuca ţâşnindu-i din mână. Doar o zări ca o umbră în aer, îndreptându-se cu o precizie mortală spre ţintă.

După aceea, îl dezbrăcă în grabă pe new-yorkezul fără cunoştinţă, aşa încât acum trupul dolofan zăcea gol pe iarbă. Apoi făcu un foc mare şi arse hainele neobişnuite — neplăcut, dar trebuia s-o facă. După toate acestea, când Abdul se mişcă şi gemu uşor, el intră în clădirea pătrată. Acolo găsi un costum din garderoba răposatului Lord Hemistan. Găsi, de asemenea, rufărie, cămaşă şi ghete.

Între timp, Abdul se ridicase. Primi hainele şi se îmbrăcă în tăcere. Nici nu se ridicase în picioare, când spuse cu o voce umilă:

—Ce vreţi să fac? Adăugă deznădăjduit: Nu am unde să mă duc.

—O să vorbim despre asta, răspunse Fletcher.

Nu era absurd, şi chiar se gândise că, probabil în felul său prostesc, bietul individ încercase să găsească un loc unde „să se ducă”. Era cam afectat, dar putea fi ceva. Aşa că îi spuse:

—Deocamdată du-te la casa servitorilor.

Urmă o pauză lungă. Omul în haine care nu erau chiar pe măsura lui, şi care nu se potriveau nicidecum cu faţa lui rotofeie, îi aruncă o privire speriată:

—Hei, protestă cu o voce plângătoare, asta o să ajung? Servitor?

Fletcher, care dăduse să plece, se întoarse iarăşi spre el. Se simţea uimitor de liniştit şi vorbi victorios.

—Ei bine, Abdul, zise el, eu cred că valorezi mai mult decât atât. Dar în momentul de faţă trebuie să recunoşti că nu te poţi socoti un musafir binevenit al doamnei Hemistan. Ai încercat să profiţi, nu-i aşa? Noi îţi cunoaştem starea sufletească. Eşti soiul de om care, pe neaşteptate,

îşi ridică adevăratul pavilion şi devine pirat. Dar pentru că eu am devenit de curând un non-pirat, poţi vedea că tranziţia nu este imposibilă. Aşa că pregăteşte-te să săvârşeşti fapte bune, ceea ce am de gând să fac şi eu. Şi vom vedea amândoi ce va face în schimb pentru noi această ciudată lume nouă. Ce spui?

În mintea lui Fletcher se ivi un amestec de gânduri venite de la Abdul, care într-adevăr accepta să încheie nefericitul pact, şi sunetul plăcut al vocii mentale a Patriciei:

—Ai spus exact ce trebuia, dragul meu. Şi cred că acum ar fi bine să intri în casă. Să vorbim despre viitorul nostru în ciudata lume nouă în care avem să trăim împreună.

Fletcher îşi zise: Există ceva foarte bun în comunicarea mentală: se simte imediat când un bărbat e emoţionat. Sau o femeie.

Epilog

Mai întâi, inversarea.

Iar acum, revenirea.

Şuvoiul de particule se revărsa iarăşi în afară. Expansiv. Dar exista un „sentiment” de creştere în sensul maturităţii. Ca şi cum toate aceste entităţi microscopice ar fi trecut printr-un proces de învăţare.

… Acum sunt „eu”. Am „crescut”. Este plăcut să-ţi vizitezi „casa”, dar acum am propria mea locuinţă...

Universul „copil” trecuse prin convulsiile adolescenţei şi devenise „adult”. Aceasta urma să afecteze îndată pe oricine şi orice. În tot viitorul „timp”, fiinţele omeneşti vor dobândi automat dezvoltarea psihică obţinută de cei din secolul optzeci şi trei prin manipulare biologică.

Şi ei vor trăi pe o planetă mai înţelegătoare, dintr-un sistem solar maturizat. Nu vor mai avea copilăreşti porniri spre distrugere.

Fiecare *fiinţă* şi fiecare *lucru* vor fi răspunzători.